ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

✱ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ✱

ΑΘΗΝΑΙ	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
10—25 Σεπτεμβρίου 1933 Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 12-13 Τιμὴ διπλοῦ τεύχους Δρχ. 5	ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ Γραφεῖα: Σόλωνος 18α	Ἐσωτερικοῦ . . . . Δρχ. 75 Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5 Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1 Αἰγύπτου . . . . Γ. Δ. 25

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Οἱ νεαροί μας ἀναγνῶσται ὅσοι φυσικὰ εἶναι κάτοικοι τῆς πόλεως μας, θὰ ἔσπευσαν δὲν ἀμφιβάλλομε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἔκθεσι τῶν Ἐγχωρίων Προϊόντων μας στὸ Ζάππειο. Ἂν ὅμως δὲν τὸ ἔκαμαν ἀκόμη τοὺς συνιστοῦμε, μόλις ἡ ἔκθεσις ἀνοίξει καὶ πάλι τὰς πύλας της, διότι μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ μείνη γιὰ ἕνα μῆνα κλειστή, νὰ μὴ παραλείψουν νὰ ἀντιληφθοῦν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, τὴν μεγάλη βιομηχανικὴ πρόοδο ποὺ συνετέλεσε ὁ τόπος μας μέσα στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια.

Ἕνα αἴσθημα συγκινήσεως εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς καταλάβη, ὅταν θὰ περιέρχεσθε τήν μιὰ αἴθουσα κατόπιν τῆς ἄλλης, κι' ὅταν στὸ κάθε σας βῆμα θὰ βλέπετε καὶ μιὰ νέα ἔνδειξι τῆς δραστηριότητος ποὺ ἀνέπτυξε ἡ Ἑλλάδα μας, κι' ἂς ἑώρτασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἀνεξαρτησίας της πρό τινος μονάχα.

Μέσα εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου Ζαππείου, ἡ κάθε βιομηχανία ἀντιπροσωπεύεται, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ φθάνοντας στὸν ἀνώτατο βαθμὸ τῆς τέχνης καὶ τῆς καλλιτεχνίας.

Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα μᾶς παρουσιάζει ὅλη τὴν σειρὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ποὺ μία ἐπισταμμένη καλλιέργεια τὴν καθιστᾶ εὔφορη καὶ παραγωγική.

Σὲ ἄλλη αἴθουσα ἡ ΣΠΕΣ μᾶς δείχνει τὴν φαρμακευτικὴ ἐξέλιξι τοῦ τόπου μας.

Σὲ ἄλλη πάλιν ἡ τοπογραφικὴ ὑπηρεσία μᾶς παρουσιάζει τὴν ἔντονη ἐργασία της ὅσον ἀφορᾶ τὰς τοπογραφικὰς μελέτας της.

Σέ ἄλλη μικροσκοπικοὶ φάροι μᾶς κάμνουν νὰ ταξειδεύουμε νοερὰ στὶς θάλασσες μας κάτω ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη προστασία τους.

Σὲ ἄλλη τὰ μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτά μας ὑφάσματα ἁπλώνουν ἀνάμεσα σὲ ποικιλία ἀποχρώσεων τὴν πλούσια φαντασμαγορία τους.

Σὲ ἄλλη, γιὰ νὰ μὴ ξεχάσετε πῶς εἶσθε ἀκόμη παιδιά, ἡ Παπαστράτειος Σχολὴ σᾶς διασκεδάζει μὲ τὴν παρέλασι τῶν παιχνιδιῶν της.

Σὲ ἄλλη τὰ διάφορα ἐργαστήρια μᾶς δείχνουν πόσο ἄδικο ἔχουμε νὰ προστρέχουμε γιὰ τὴν ἐπίπλωσι μας σὲ ξέ-

νες ἰδιοτροπίες, ἀφοῦ τὰ νησιώτικα ἐπιπλα τοῦ τόπου μας καὶ τὰ ὑφαντά μας ὑφάσματα εἶναι ἕνα χάρμα καλαισθησίας.

Σὲ ἄλλη πάλι ἡ κεραμικὴ τοῦ τόπου μας, ἀντιπροσωπευομένη ἀπὸ τὸν Κεραμεικὸ καὶ τὴν Κιουτάχεια, συγκρατεῖ γιὰ ὥρα τὰ βήματά μας καὶ τὸ βλέμμα ἐκστατικὸ δὲν ξεύρει τί νὰ πρωτοθαυμάση, τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν ἢ τὴν αἰσθητικὴ τῶν χρωμάτων.

Σὲ ἄλλη φιλοξενεῖται ἡ διανόησις τῆς χώρας, καὶ βλέπομε ἐκεῖ βιβλία κάθε εἴδους περιεχομένου, φιλολογικοῦ, φιλοσοφικοῦ, ἢ ἐπιστημονικοῦ, μὲ βιβλιοδεσίες ἀξιοζήλευτες.

Σὲ ἄλλη... σὲ ἄλλη... ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, παιδιά μας, νὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερον, πηγαίνετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἔκθεσι τῶν Ἐγχωρίων Προϊόντων μας, προσπαθῆστε νὰ νοιώσετε βαθιὰ τὴν μεγάλη σημασία της, καὶ μὴν παραλείψετε νὰ σκεφθῆτε πῶς ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, μπορεῖ μιὰ μέρα σὰν μεγαλώση, νὰ προσθέση κάτι, ἔστω κι' ἕνα μονάχα μικρὸ βοτσαλάκι στὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ ποὺ λέγεται ἐγχωρία παραγωγή, καὶ εἶναι ἡ κυριώτερη δύναμις μιᾶς χώρας.

Ἀνέκδοτα

Ἕνας δίκαιος βασιλεὺς

Κάποιος βασιλεὺς ἐφημίζετο ὡς πολὺ δίκαιος καὶ ἐπειδὴ ἐφοβόταν πῶς οἱ ὑπουργοί του καὶ οἱ σύμβουλοί του θὰ ἐμπόδιζαν τὸν λαό του ν' ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν ἂν εἶχε ἀνάγκη τῆς βοηθείας του εἶχε τοποθετήση στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων ἕνα μεγάλο κουδοῦνι, τὸ ὁποῖον ἐσυγκοινωνοῦσε μὲ ἕνα κορδόνι, ποὺ ἦταν τοποθετημένο στὴ μεγάλη θύρα τοῦ παλατιοῦ

Ἕνα γέρικο ἄλογο περνῶντας μιὰ μέρα ἔτριψε τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο τῆς πόρτας καὶ μὲ τὴν κίνησι αὐτὴ ἔσυρε τὸ κορδόνι κι' ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.

—Ν' ἀνοίξουν ἀμέσως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ ὅποιος εἶναι νὰ περάση.

—Δὲν ἦταν κανεὶς, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν οἱ αὐλικοί, ἦταν μονάχα τὸ ἄλογο τοῦ Καπίς.

—Νὰ φωνάξουν ἀμέσως τὸν Καπίς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν αὐλικῶν του, ἐννοῶ ν' ἀποδίδω δικαιοσύνην σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

Ὅταν ἐπαρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Καπὶς, ὁ βασιλεὺς τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε τὸ ἄλογό του μονάχο στοὺς δρόμους.

—Εἶν' ἕνα γέρικο ἄλογο, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Καπὶς, δὲν χρησιμεύει πιὰ σὲ τίποτα καὶ τὸ ἔδιωξα, γιατὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ τρέφω χωρὶς λόγο.

—Ἀ! ἔτσι, εἶπε ὁ βασιλεὺς, ὥστε καὶ σὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πέρνης σύνταξι, γιατὶ δὲν χρησιμεύεις πιὰ σὲ τίποτα. Πήγαινε νὰ πάρης ἀμέσως τὸ ἄλογο στὸν σταῦλο σου καὶ νὰ τὸ τρέφης ὅπως τὰ ἄλλα σου ζῶα ἄλλως θὰ παύσης νὰ λαμβάνης σύνταξι.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Καπὶς ἔσπευσε νὰ ὑπακούση ἀπὸ φόβο μὴ χάση τὴν σύνταξι κι' ἔτσι τὸ γέρικο ἄλογο ἔζησε τὰ λίγα χρόνια ποὺ τοῦ ἔμειναν εὐχαριστημένο.

Περιφρόνησις ὡρὸς τὸν θάνατον

Ὅταν οἱ φίλοι του ἤπιαν τὸ κώνειον ὁ Φωκίων βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε ἀπομείνει ἄλλο γι' αὐτὸν καὶ ὅτι ὁ δήμιος ἠρνεῖτο νὰ ἑτοιμάση καινούριο ἂν δὲν τὸν ἐπλήρωναν, ἐδανείσθηκε χρήματα ἀπὸ ἕνα παρευρισκόμενο γνωστό του λέγοντας :

— Ἀφοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας πρέπει κανεὶς νὰ πεθαίνη εἰς βάρος του !

Ἐπιθυμία ἑτοιμοθανάτου

Ὅταν ὁ Ἀναξαγόρας εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του οἱ προῦχοντες τῆς πόλεως τὸν ἐρώτησαν ἐὰν δὲν εἶχε τίποτα νὰ διατάξη.

— Μιὰ μόνη ἐπιθυμία ἔχω νὰ ἐκφράσω, ἀπήντησε, νὰ ἐπιτραπῆ εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν καθ' ὅλον τὸν μῆνα τοῦ θανάτου μου.

Ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ διετηρεῖτο ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ἐποχή του.

Προσέξατε τὴν ἀλλαγὴν τῶν Γραφείων τοῦ Περιοδικοῦ μας.
Ἡ νέα διεύθυνσις: ΣΟΛΩΝΟΣ 18Α.

Ἡ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Εἴχαμε μπῆ στὴν αἴθουσα τῶν ἀρχαϊκῶν ἔργων. Ὁ Φάνης ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' ἐχαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι μας στὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ ἦταν γνωστὴ ἡ τέχνη τῆς πρώτης αὐτῆς ἐποχῆς τῆς γλυπτικῆς καὶ τίποτε δὲ μποροῦσε νὰ εὐχαριστήση τόσο τὸ Φάνη ὅσο τὸ ν' ἀναγνωρίζη πράμματα, ποὺ χει μάθει καὶ νὰ δείχνη τὴ δυνατὴ μνήμη του.

—Στὴν ἀρχή, θεῖτσα, νόμισα πὼς εἴχαμε ξανάρθει ἐδῶ· τόσο μοῦ φάνηκαν γνωστὰ ὅλα... Σίγουρα τ' ἀγάλματα τοῦτα εἶναι τοῦ 7ου καὶ 6ου αἰῶνος π χ. σὰν κεῖνα τὰ ἄλλα ποὺ εἴδαμε στὴν Ἀκρόπολι. Νὰ τοῦτο ἐδῶ τὸ γυναικεῖο ἄγαλμα εἶναι σὰν σανίδα, τὸ φόρεμα δὲν ἔχει πτυχές, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια εἶναι κολλητὰ καὶ τὰ μαλλιὰ πέφτουν στοὺς ὤμους ὁλόϊσια...

—Τὸ ἄγαλμα αὐτό, Φάνη, ἔχει κι' ἐπιγραφή, ἔλα νὰ διαβάσουμε.

Ὁ Φάνης τὰ βρῆκε λιγάκι σκοῦρα κι' ἔτρεξα νὰ τὸν βοηθήσω.

—Κάποια Νικάνδρα ἀπὸ τὴ Νάξο τὸ ἀφιέρωσε, λέει, στὸν Ἀπόλλωνα τῆς Δήλου... ὥστε εἶναι Ἰωνικὴ πλαστική. Ἡ Ἰωνία πολὺ νωρὶς διακρίθηκε γιὰ τὴν τέχνη της, Φάνη.

Εἶχε φερίφημα μάρμαρα, ἰδιαιτέρως μάλιστα τὸ νησὶ τῆς Νάξου. Κύτταξε τώρα ἐδῶ τὸ περίεργο τοῦτο ἔργο... τί παριστάνει ;

Ὁ Φάνης μὲ μιᾶς βρέθηκε κοντὰ μου ἀπέναντι στὴν περίφημη Νίκη τοῦ Ἀρχέρμου.

— Μιὰ γυναῖκα μὲ φτερὰ, ποὺ πετᾶ στὸν ἀέρα. Θᾶναι ἡ Νίκη... Ποῦ βρέθηκε, θεῖτσα;

Εἶναι Ἰωνικὸ ἔργο κι' αὐτό. Βρέθηκε στὴ Χίο καὶ μιὰ ἐπιγραφὴ στὴ βάσι του λέει πὼς καλλιτέχνης του ἦταν ὁ Ἀρχερμος... Πῶς τὸ κατάλαβες πὼς πετᾶ στὸν ἀέρα ;

—Ἀστεῖο πρᾶμμα. Τὰ πόδια της εἶναι στὸ κενὸ καὶ στὸ βάθρο στηρίζεται μόνο μὲ τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της. Θαρρεῖς πὼς καθὼς πετοῦσε ἄγγιξε λίγο τὸ μάρμαρο καὶ σ'αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν ἀποθανάτισε ὁ τεχνίτης.

—Περίφημα κατάλαβες τὴν ἔμπνευσι τοῦ Ἀρχέρμου, Φάνη...Εἶσαι ἕνα ἔξυπνο παιδί. Κι' ἡ τέχνη περνοῦσε κι' αὐτὴ τότε τὴν παιδική της ἡλικία. Γι' αὐτὸ τὴ νοιώθεις τόσο καλά. Κύτταξε τὰ πόδια της πῶς τὰ λύγισε ὁ τεχνίτης, γιὰ νὰ μᾶς δείξη πὼς τρέχει... ἔτσι θὰ ζωγράφιζε κι' ἕνα παιδι στὴν πλάκα του ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τρέχει... ἀργότερα ἡ τέχνη ἔγινε φυσικώτερη. Τί ἄλλο ἀρχαϊκὸ σημάδι βλέπεις στὴ Νίκη τοῦ Ἀρχέρμου ;

—Τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ σὰν στεφάνι στὸ μέτωπο καὶ τὸ φόρεμα στὸ στῆθος χωρὶς πτυχές... Μὰ νὰ ἐδῶ στὴ μέση ἕνα πελώριο ἄγαλμα μᾶς δείχνει θαυμάσια τὴν ἀρχαϊκὴ τέχνη... δὲν εἶναι ἔτσι, Θεία μου. Νὰ κι' ἄλλο μικρότερο πιὸ πέρα.

Τὶ παριστάνουν ; Τὸν Ἀπόλλωνα ;

—Ἄλλοι λένε τὸν Ἀπόλλωνα, ἄλλοι νέους ποὺ νίκησαν στοὺς ἀγῶνες του... Εἶναι οἱ περίφημοι «Κοῦροι», δηλ. «νέοι» τὰ ἀδερφικὰ ἀγάλματα νὰ ποῦμε τῶν «Κορῶν» ποὺ εἴδαμε στὴν Ἀκρόπολι. Ἔχουν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ εἶπες παραπάνω... πρόσεξε τοὺς ἐξογκωμένους βολβοὺς τῶν ματιῶν, τὰ φουσκωτὰ μάγουλα καὶ τὰ ὡραῖα μαλλιά.

—Σὰ νὰ φοροῦνε πλεκτὸ καπελάκι κι' ἐνῶ εἶναι τόσο πελώριοι στὸ ὕψος, μοιάζουν μὲ παιδιὰ στὴ γελαστὴ κι' ἀθῶα ἔκφρασι τοῦ προσώπου . . .

Χαμογέλασα μὲ τὴν παρατήρησι τοῦ Φάνη, μὰ τὴ βρῆκα πολὺ σωστή.

Πιὸ πέρα, λίγο στὸ βάθος, εἴδαμε τὰ ἀνάγλυφα σκολιστὰ στὸ μάρμαρο, ἄλλα σὲ μικρὸ

Τὸ παιγνίδι ποὺ λεγόταν «κερητισμος»

πάχος ποὺ μόλις διακρινόνταν κι' ἄλλα βαθύτερα.

—Νὰ κι' ἕνας νέος ποὺ τρέχει... Θἄναι ἀγωνιστὴς στὸ δρόμο... Τὶ περίεργη στάσι...

—Πρόσεξέ την καλά, Φάνη, γιατὶ αὐτὴ μᾶς δείχνει τὸν ἀρχαϊκὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀναγλύφου... ὁ τεχνίτης ἦταν πολὺ ἀφελὴς καὶ ἁπλὸς στὴ σκέψι του. Τὸν κάνει νὰ κυτάζη πίσω, γιὰ νὰ μᾶς δείξη πῶς ἔχει τὴν ἔγνοια νὰ μὴν τὸν φθάσουν οἱ ἀντίπαλοί του... κι' ἐνῷ τρέχει ἐμεῖς βλέπομε τὸ σῶμα του ἀπὸ μπροστά. Κύτταξε τὸ πρόσωπό του, τὶ ἔκφρασι ἔχει.

—Λυπημένη, θεία μου, γιατί ; Νικήθηκε ;

—Ὄχι, παιδί μου· ὁ δρομεὺς εἶναι νικητὴς μὰ ἡ στήλη αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὸν τάφο του ὅταν πέθανε, γι' αὐτὸ ἐπειδὴ εἶναι νεκρὸς φαίνεται θλιμμένος. Νὰ παρακάτω μιὰ ἄλλη ἐπιτυμβία στήλη τοῦ Ἀριστίωνος... εἶναι ὀνομαστὴ γιὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴ ἐργασία τοῦ σώματος καὶ τῆς πολεμικῆς στολῆς, μὰ ἡ ἔκφρασις πάλι εἶναι κουρασμένη.. γιατὶ ὁ πολεμιστὴς εἶναι τώρα νεκρός.

Ἕνα τετράγωνο βάθρο κίνησε τώρα τοῦ Φάνη τὴν προσοχή. Εἶχε ἀπὸ τὶς τρεῖς μερὲς ἀναγλύφους παραστάσεις καὶ μόνο ἀπὸ τὴν τετάρτα ποὺ δὲ φαινόταν ἦταν ἀσκάλιστο.

—Δυὸ νέοι παίζουν ἐδῶ τόπι μὲ κἄτι καμπυλωτὰ μπαστούνια κι' οἱ ἄλλοι τούς παρακολουθοῦν.

—Τὸ παιγνίδι αὐτὸ λέγεται «κερητισμὸς» καὶ οἱ νέοι «κερητίζοντες».

—Στὴν ἄλλη μεριὰ οἱ νέοι παίζουν μ' ἕνα σκυλλάκι κι' ἕνα γατάκι καὶ στὴν τρίτη παλεύουν. Τὶ ὡραῖα ποὺ εἶναι τὰ γυμνὰ σώματά τους!

—Καὶ τὸ βάθρο τοῦτο, Φάνη μου, εἶναι ἐπιτύμβιο... καὶ παριστάνει τοὺς νεκροὺς, ὅπως ἦσαν στὴ ζωή, νὰ παίζουν καὶ νὰ γυμνάζωνται... Σίγουρα θέλει νὰ δείξη πὼς καὶ νεκροὶ δὲν ξεχνοῦν τὶς εὐχάριστες κι' ὡραῖες ἀσχολίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ξαφνικὰ τοὺς ἐγώρισε ὁ θάνατος. Μ' αὐτὰ τ' ἀγάλματα καὶ τ' ἀνάγλυφα ποὺ εἶναι τὰ κυριώτερα σ' αὐτὴν τὴν αἰθουσα τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς μποροῦμε νὰ ποῦμε, Φάνη, πὼς εἴδαμε τὴν ἐξέλιξι ποὺ σιγὰ-σιγὰ εἶχε στὴν πρώτη προσπάθειά της ἡ γλυπτικὴ τέχνη... Ἀπὸ τὸ σανιδένιο χωρὶς καμπύλες κορμὶ καὶ τὸ πλακωτὸ πρόσωπο ὡς τὴ γελαστὴ λίγο φουσκωμένη μορφὴ καὶ νελευταῖα ὡς τὰ ἁρμονικὰ καὶ λυγερὰ σώματα τῶν παλαιστῶν ποὺ καμάρωσες στὸ ἀνάγλυφο τοῦτο... Τώρα ἡ τέχνη ἔχει μέσα της ὅλη τὴ δύναμι νὰ φθάση στὴν ἄνθησι ποὺ τῆς ἔδωσαν τὸν 5ον αἰῶνα οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες πρὸ καὶ μετὰ τὸ Φειδία...

Μὰ κάτσε νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο σ' αὐτὸ ἐδῶ τὰ καναπεδάκι καὶ μετὰ προχωροῦμε.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ἕνας δικαστὴς

Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Ἀριστείδης ἐδίκαζε μιὰ ὑπόθεσι αὐτὸς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ γιὰ νὰ τὸν πάρη μὲ τὸ μέρος του ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῆ γιὰ ὅλο τὸ κακὸ ποὺ ἡ ἀντίθετη μερὶς εἶχε κάμει στὸν Ἀριστείδη, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψη καὶ νὰ τοῦ πῆ: «Φίλε μου ἡ δική σου ὑπόθεσις δικάζεται καὶ ὄχι ἡ δική μου.»

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καὶ πάλιν ἡ ἐλεημοσύνη

Ἕνα γράμμα ἑνὸς «ἀναγνώστου μου» ὅπως ὑπογράφεται μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναβάλλω γιὰ τὸ ἐρχόμενο τὶς σκέψεις μου γιὰ τὴν εὐτυχία. Ἔχει προτεραιότητα ὁ ἄγνωστος φίλος μου καὶ εἶναι δίκαιο νὰ προτιμήσω τὴν συζήτησι ποὺ ζητεῖ μὲ το γράμμα του.

Ὁ ἄγνωστος φίλος μου λοιπὸν ἔχει ἀντιρρήσεις εἰς ὅσα ἔγραψα περὶ φιλανθρωπίας. «Τὰ παιδιά, γράφει, ποὺ προσκαλοῦνται σ' ὅλες τοῦ τέτοιου εἴδους γιορτὲς χαίρονται καὶ διασκεδάζουν περισσότερο καὶ δὲν ἐμπνέονται, λόγῳ τῆς ἡλικίας των, ἀπὸ καμμιὰ παθητικὴ δουλοφροσύνη ὅταν τοὺς μοιράζουν φορέματα».

Ἔχω λοιπον μεγάλας ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ ἀναγνώστου μου. Ἠμπορεῖ τὰ παιδάκια λόγῳ τῆς ἡλικίας των νὰ μὴν *αἰσθάνωνται* δουλοφροσύνη. Τὴν *ἐμπνέονται* ὅμως ἀσφαλῶς χωρὶς καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια νὰ τὸ καταλάβουν. Ποτίζονται σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ τρυφερὸ αὐτὸ δηλητήριο ποὺ τοὺς νεκρώνει κάθε ἀξιοπρέπεια. Καὶ ἀλλοίμονο στὸ παιδὶ ποὺ δὲν ἔχει ἀξιοπρέπεια.

Ὅταν συνηθίση ἀπὸ μικρὸ νὰ δέχεται τὴν ἐλεημοσύνη ποὺ μὲ τόσο ἐπιδεικτικὸ τρόπο τοῦ προσφέρουν οἱ ἄλλοι, καταντᾶ εἰς τὸ τέλος ἕνα δημόσιο βάρος, ἕνα ἄχθος ἀρούρας ποὺ περιμένει νὰ ζήση ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶναι καμμιὰ ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ γράφω. Στὴν εὔπλαστη ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ προσέχουμε πολύ, νὰ μὴ φυτεύομε συναισθήματα ποὺ τοῦ μειώνουν τὴν ἀνθρώπινη του ἀξία. Ξεύρετε τί γράφει ἕνας μεγάλος φιλάνθρωπος Γερμανός ὁ Λέσσιγκ; Γράφει πὼς ἡ μεγαλύτερη φιλανθρωπία θὰ ἦταν νὰ καταργηθοῦν οἱ φιλανθρωπίες ποὺ ἐφαρμόζονται σήμερα, οἱ διάφορες ἐλεημοσύνες οἱ ὁποῖες μεγαλώνουν τὴν δυστυχία ἀντὶ νὰ τὴν λιγοστεύουν. Ὁ «ἀναγνώστης μου» ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ γράψιμο του δὲν φαίνεται μικρός, θὰ μὲ καταλάβη ὑπόθετω.

Θὰ μπορούσαμε λοιπὸν νὰ παρέχουμε χαρὰ καὶ διασκέδασι στὰ παιδάκια χωρὶς τὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτὴ κατακλεῖδα τῆς ἐλεημοσύνης.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι πρόκειται ἀκριβῶς περὶ ἐλεημοσύνης ὅσον καὶ ἂν δὲν θέλει νὰ τὸ παραδεχθῆ ὁ φίλος μου. Ἐλεημοσύνη μάλιστα ποὺ παίρνει καὶ κάποια πανηγυρικὴ μορφὴ δημοσίας διακηρύξεως ἑνὸς στοιχειώδους καθήκοντος ἀνθρωπισμοῦ.

Λοιπὸν ἐπιμένω. Ἡ ἐλεημοσύνη πρέπει νὰ γίνεται ἀθόρυβα καὶ ἀνώνυμα. Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς εἶναι πράγματι μιὰ βαθειά, θεϊκὴ φιλοσοφία ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκολουθοῦμε πιστά.

Καὶ τώρα δυὸ λέξεις γιὰ τὴν πρότασι ποὺ μοῦ κάμνει στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του. Νὰ ἀναλάβω λέγει, τὴν πρωτοβουλία τῆς δημιουργίας μιᾶς σχεσικῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ μας γιὰ ν' ἀνταλάσσουν ἀναμεταξύ των τὰς σκέψεις των. Δὲν φαντάζομαι μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό Ἂς μοῦ γράψη τὸ σχέδιο του καὶ τὸ συζητοῦμε.

ΦΙΓΚΑΡΩ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΕΝΔΟΞΟ ΔΟΞΑΤΟ

Τὸ ἁμάξι ἔφυγε σιγὰ σιγὰ, ἀπὸ τοὺς στενούς, στρεβλοὺς δρόμους τῆς Δοάμας, πῆρε τ' ἀνοιχτὰ χωράφια καὶ δρόμο γιὰ τὴ Καβάλλα.

Σὲ λίγο, καθὼς πηγαίναμε, γύρισε ὁ ἁμαξᾶς στὸ κάθισμα του ἀπάνω καὶ μοῦ εἶπε : Μπαίνομε στὸ Δοξάτο, κύριε.

Κύτταξα ὁλόγυρα μου. τίποτα δὲν ἔβλεπα. Οὔτε πέτρα δὲν εἶχε ἀπομείνει. Μιὰ ἐρημιά, μιὰ σιωπὴ ἀτέλειωτη ποὔσφιγγε τὴν καρδιά.

Σπίτια πολλὰ ἔστεκαν ὅλα ρημαγμένα, μισογκρεμισμένα, καμένα, μὲ παράθυρα σὰ μάτια βγαλμένα.

Πηγαίναμε, πηγαίναμε, στὸ καταστραμμένο Δοξάτο ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά μας, κι' ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ Αὐγούστου κι' ἡ κούρασι μοῦ στέγνωναν τὸ στόμα. Πρὸς τὸ τέλος ὅμως τοῦ χωριοῦ, σὰ μιὰ Ὄασι σὲ ρημαδιακό, φάνηκε ἕνα μικρὸ χαμηλὸ σπιτάκι καὶ πλησιάζοντας, εἶδα πῶς ἦταν καφενεδάκι κι' ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴ : «Τὸ Ἔνδοξο Δοξάτο». Σταμάτησα τ' ἁμάξι νὰ δροσισθοῦμε ὅλοι, ἄνθρωποι καὶ ζῶα.

Μέσα, ἕνα-δύο τραπέζια μὲ ἀνάλογες καρέκλες περίμεναν τὴν πελατεία. Μόλις μπῆκα ἕνας γεροντᾶκος μὲ περιεργα μάτια μ' ἀπάντησε, καὶ γελῶντας μοῦ φώναξε. «Τὴν κάψανε, τὴ γρηά, τὸ ξέρεις ; καὶ τὸ γέλιο του ξέσπαζε σὲ βῆχα» «τὴν εἶδα καὶ σιγοψηνότανε, σοῦ λέγω χὰ, χὰ, χὰ ! ! »

Κατάλαβα πῶς εἶχα νὰ κάμω μὲ τρελλὸ, καὶ τράβηξα πάρα μέσα. Ἕνα παλληκάρι ψηλό, καλοκαμωμένο, μὲ μαῦρα μάτια, ὁ τύπος τοῦ Μακεδονίτη, μὲ σίμωσε καὶ μοῦπε : «Μὴ τὸν συνερίζεσαι τὸ γέρο, τἄχει χαμένα τὰ λογικά του ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦδαν τὰ μάτια του τὸ πειὸ φριχτὸ μαρτύριο ποῦ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δῆ.»

«Τὶ μαρτύριο ; ἐρώτησα, κ' ἡ περιέργεια μου δὲ κρυβότανε.

«Δροσίσου πρῶτα, πατριώτη, καὶ θὰ στὸ πῶ ἀμέσως,» εἶπε λυπημένα.

Μοῦ ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερό, νερὸ βουνήσιο, δροσᾶτο, γλυκὸ νερὸ Μακεδονίτικο. Ἔπειτα ἔσυρε μιὰ καρέκλα δίπλα μου, καὶ μοῦπε : «Κάτσε Ἀφέντη, λίγη ξεκούρασι χρειάζεσαι ὕστερ' ἀπὸ τοὺς τιναγμοὺς καὶ τὰ τραντάματα τοῦ ἁμαξιοῦ».

Μὲ κύτταζε, κατάλαβε πῶς περίμενα μὲ ἀναπομονησία ν' ἀκούσω τὸ πῶς τρελλάθηκε ὁ γέρος, κι' ἀρχίνησε εὐθύς, μὰ μὲ φωνὴ σὰ βραχνιασμένη :

Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Ἰούνη στὰ 13. Ἐγὼ μὲ στέμμα Ἑλληνικὸ ὑπηρετοῦσα ἀντάρτης. Κάποιος Τοῦρκος φθονερὸς τὸ πρόδωσε στοὺς Βουλγάρους, τρέξανε αὐτοὶ εὐθὺς στὸ σπῆτι μας καὶ ζήτησαν νὰ δοῦν τοὺς γέρους. Μόλις τοὺς εἶδαν ρίχτηκαν ἀπάνω τους, κι' ἕνας ἀπὸ δαύτους, Μακεδονίτης Βούλγαρος, εἶπε τῆς μάννας μου: «Τὰ σπλάγχνα σου εἶνε ποὺ γέννησαν Μακεδονίτη καὶ σὺ εἶσαι ποὺ τὸν ἔστελες νὰ πολεμήση στοὺς γκρεκούς». Ἐκείνη ἀπάντησι δὲν ἔδωσε. Μονάχα μιὰ τρανὴ ὑπερηφάνεια ἔλαμπε στὸ πρόσωπο της πάνω.

Φουρκίστηκαν, ἀκόμα περισσότερο οἱ Βούλγαροι μὲ τὴ σιωπή της, καὶ πιάνοντας τὴν ἀπότομα, τὴ δέσανε χειροπόδαρα σὲ μιὰ καρέκλα, μπρὸς στὸ γέρο ἀνίκανο ἀπὸ τὴ ταραχή του, νὰ κάνη καὶ μιὰ κίνησι ἀκόμα. Δύο ἀπὸ δαύτους μὲ σπρωξιὲς καὶ μὲ βρισιές βγάλανε ὄξω τὸν πατέρα καὶ τὸν καθίσανε ἀντίκρυ, σ' ἐκεῖνο τὸ χωράφι ποὺ βλέπεις κεῖ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, μὲ πετρελαιομένα πανιὰ, πασαλείφανε τὴ δύστυχη μου μάννα κι' ἀλύπητα, οἱ βάρβαροι, τὴν ἀνάβανε.

Εἶνε πολὺ, φριχτὸ γιὰ νὰ σοῦ πῶ κι' ἄλλες λεπτομέρειες. Μονάχα θὰ σοῦ πῶ, πῶς ὁ γέρος ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκότανε ἔβλεπε τὴ γρηὰ νὰ τὴν τρῶν οἱ φλόγες, κι' ἄκουε τὰ κτήνη, πλάϊ του, νὰ λένε : «Φίνα διασκέδασις κύττα την, σὰν τὸ κερὶ ἀνάβει !!. »

Τότες ὡρκίστηκε ὁ πατέρας, γιὰ νὰ συχωρεθῆ ἡ ψυχὴ τῆς μάννας μου, νὰ χτίση στὴ θέσι τοῦ καμένου σπιτιοῦ ἕνα ὑπόστεγο, κι' ὅποιος περνᾶ νὰ τοῦ δίνει χάρισμα ἕνα ποτῆρι νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ μας νὰ δροσίζεται. θὲς Τοῦρκος νἄνε, θὲς Ρωμηὸς, θὲς ξένος, ξὼν Βούλγαρος. Καὶ, σκέψου, πῶς τότες ποὺ τ' ὡρκίστηκε τὸ Δοξάτο ἑλληνικὸ δὲν ἤτανε.

Ὅταν τελείωσε τὸ μαρτύριο τῆς ἅγιας Μάννας μου, ἀποτρελλάθηκε ὁ γέρος, κι' ὅταν ξαναγύρισα στὸ Ἑλληνικὸ Δοξάτο, ἀπὸ τὰ ἀκατάληπτα μονάχα λόγια του, ἔμαθα τὸ τάμμα ποὺ τοῦ βασάνιζε τὸ φτωχὸ μυαλό του. Ἀμέσως ἔχτισα αὐτὸ τὸ καφενεδάκι ποὺ βλέπεις καὶ, κερδίζοντας τὸ ψωμί μου, δίνω καὶ στοὺς περαστικοὺς ποῦ διψασμένοι φτάνουν ἐδῶ, τὸ ταμμένο νερό.»

Σφούγγισε, ἕνα-δύο δάκρυα μὲ τὸ χοντρὸ μανίκι του, κ' ἔπειτα ἁπλᾶ, ἁπλᾶ, μοῦ εἶπε : Ἂν πάλι ξαναπεράσης, πατριώτη, μὴ μᾶς ξεχνᾶς, ἐγὼ πάντα δῶ θᾶμαι.

Ἔφευγε τ' ἁμάξι κι' ἀκουγόταν ἀκόμα ἡ στρυφνὴ φωνὴ τοῦ γέρου : «Τὴν κάψανε, τὴν σιγοψήσανε... Χά, Χά, Χά,...

ΔΑΝ

Πρωτάκουστος ἀφηρημάδα

Ὁ περίφημος Λαφονταὶν ἦταν γνωστὸς γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του.

Μιὰ μέρα ποὺ εὑρίσκετο σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι τοῦ ἐκίνησε ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον ἕνας νέος μὲ τὸν ὁποῖον ἀντήλλαξε διάφορες φιλολογικὲς γνῶμες.

Ὅταν ὁ νέος ἀπεσύρθη ὁ Λαφονταὶν εἶπε στοὺς παρευρισκομένους :

— Χαριτωμένο παιδί, πῶς ὀνομάζεται;

— Μὰ εἶναι ὁ γυιός σας, τοῦ ἀπήντησε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ὄχι βέβαια . . . τί λές . . . καὶ δὲν μπόρεσα νὰ πῶ περισσότερα.

— Καταλαβαίνω, διέκοψεν ὁ ἐξάδελφος μου . . . ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶσαι ἀκόμη ἀρχάριος, τὰ μαθήματα ποὺ σοῦδωσα δὲν σοῦ ἐπιτρέπουν βέβαια νὰ κάνῃς μόνος σου τὸν πιλότο μὰ ἂν προπονηθῆς τέσσερες ἑβδομάδες ἀκόμη μαζύ μου θὰ εἶσαι σὲ θέσι νὰ μὲ ἀναπληρώσῃς περίφημα . . .

— Μιλᾶς σοβαρά, Ρολάνδε; ἐφώναξα συγκινημένος.

— Καὶ βέβαια μιλῶ σοβαρά. Νόμισες πὼς θὰ σ' ἄφηνα μόνον σου στὸ Παρίσι. Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι ;

— Μαζύ σου ποτέ !

— Λοιπὸν σύμφωνοι, θαρθῆς μαζύ μου.

Πῶς νὰ περιγράψω τὴ χαρά μου Κοκκίνισα ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι κι' ἐπήδησα στὸ λαιμὸ τοῦ ξαδέλφου μου δίνοντας τοὺ δυὸ σκαστὰ φιλιά.

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισα μάτι τόσος ἦταν ὁ ἐκνευρισμός μου κι' ὅταν τέλος πάντων πρὸς τὰ ξημερώματα κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ ξύπνησα ὕστερα ἀπὸ λίγο κι' ἐνόμισα πὼς εἶχα ὀνειρευθῆ

Μὰ τὸ κρεββάτι τοῦ Ἀλφρέδου ἦταν ἄδειο ὅταν σηκώθηκα κι' ὁ Ρολάνδος εἶχε ἤδη σηκωθῆ κι' ἑτοίμαζε τὴ βαλίζα του.

— Ὥστε . . . εἶν' ἀλήθεια ; τὸν ρώτησα δειλὰ-δειλά, δὲν ἦταν ὄνειρο ;

— Καθόλου ὄνειρο, θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὸ Μπουρζέ, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ σὲ παρακαλῶ εἶναι νὰ μὴν ἔχῃς τόση νευρικότητα. Δὲν πρέπει νὰ χάσῃς οὔτε τὸν ὕπνο σου οὔτε τὴν ὄρεξί σου.

Ἐπρογευματίσαμε καὶ σὲ μιὰ ὥρα εἴμαστε ἕτοιμοι κι' ἐφεύγαμε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Μόλις φθάσαμε στὸ ἀεροδρόμιο βρήκαμε τὸν ἡλικιωμένο κύριο ποὺχαμε ἰδῆ τὴν προτεραία κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ.

Ἦταν ἕνα μικρὸ σταχτὺ ἀεροπλάνο χωρὶς καμπίνα ὅπως εἶναι συνήθως αὐτὰ ποὺ εἶναι γιὰ σπὸρ καὶ σὲ μιὰ πλευρά του ἦταν γραμμένα μὲ χονδρὰ μαῦρα στοιχεῖα Φ.239.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα διακριτικὰ ποὺ θὰ εἶχε τὸ ἀεροπλάνο σ' ὅλο τὸ μεγάλο του ταξεῖδι.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Πῶς σᾶς φαίνεται ;

— Θὰ τὸ δοκιμάσω ἀμέσως καὶ θὰ σᾶς πῶ, ἀπήντησεν ὁ ἐξάδελφός μου.

— Κι' ἐγώ ; ἐρώτησα

— Σύ, Γεράρδε, δὲ θἄρθῃς. Γιὰ πρώτη φορὰ προτιμῶ νὰ εἶμαι μόνος μου.

Σὲ πέντε λεπτὰ ὁ Ρολάνδος βρισκόταν στὴ θέσι του, ἡ ἕλιξ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ καὶ τὸ σταχτὺ πουλὶ ὑψώθηκε διαγράφοντας ἕνα χαριτωμένο ἡμικύκλιο, ἐπλανήθηκε λίγο σὲ ὕψος ἑκατὸ μέτρων ὑψώθηκε στὰ χίλια μέτρα ἔκαμε μερικὰ εὔμορφα ζίγκ ζάγκ, λοῦπιγκ καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἐξάδελφος μου προσεγειώθη.

— Πρώτης τάξεως μηχανή ! εἶπε, δὲν τῆς βρίσκω τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα.

— Εἶσθε ἕνας «ἄσσος» εἶπεν ὁ κατασκευαστὴς γεμάτος ἐνθουσιασμὸ κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ρολάνδου, ἐνῶ δὲ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε διόλου προσέξει τὴν παρουσία μου ὅταν μὲ εἶδε νὰ τὸν συγχαίρωμαι μοῦ εἶπε.

— Θαυμάζετε βλέπω τὸν Ρολάνδο Παζές, μήπως ἔχετε καὶ σεῖς διάθεσι νὰ γίνετε ἀεροπόρος ;

Ντροπιασμένος δὲν εὕρισκα τί ν' ἀπαντήσω καὶ ὁ ἡλικιωμένος κύριος μοῦ ἀπέτεινε δυὸ-τρεῖς ἀκόμη ἐρωτήσεις ὕστερα εἶπε στὸν ἐξάδελφο μου :

— Δὲν μοῦ εἴπατε ἀκόμη τί ἀπόφασι πήρατε γιὰ τὸν συνοδό σας. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι οἱ πιλότοι μας ὀνειρεύονται νὰ σᾶς συνοδεύσουν. . . , ἀλλὰ ἴσως ἐδιαλέξατε ἤδη.

— Ἀκριβῶς, κύριε.

— Μπορῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα . .

— Βεβαίως. . . Εἶναι ὁ μικρός μου ἐξάδελφος Γεράρδος.

— Αὐτὸ τὸ παιδί ;

— Εἶναι 17 ἐτῶν. . . δὲν φοβάται καὶ εἶναι γερός.

— Μὰ ὅπως δήποτε σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία δὲν ἔχει κανεὶς πεῖρα. . .

— Μπά ! ἤμουνα μικρότερος του στὸν πόλεμο κι' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ ρίξω ὀκτὼ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Ἄλλως τε ὁ Γεράρδος ξέρει καλὰ νὰ πιλοτάρῃ, τὸν ἔχω μάθει ἐγώ. Μὲ προπόνησι 3—4 ἑβδομάδων θὰ εἶναι πρώτης τάξεως πιλότος. Ἂν τὸ ἐπιτρέπετε θὰ κάμῃ τώρα ἀμέσως μία δοκιμαστικὴ πτῆσι καὶ θὰ τὸν κρίνετε μόνος σας.

Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου καὶ γεμάτος ὑπερηφάνεια καὶ συγκίνησι ἐπήδησα στὸ ἀεροπλάνο.

— Πρόσεξε ! μοῦ εἶπε ὁ Ρολάνδος, δὲν πρόκειται νὰ κάνῃς ἐπίδειξι ἀπὸ ἀκροβασίες, μὰ ἁπλῶς νὰ δείξῃς ὅτι ξέρεις νὰ χειρίζεσαι ἀεροπλάνο.

Ἔκαμα μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν πεποίθησι ποὺθελα νὰ δείξω ὅτι εἶχα τὰ χέρια μου ἔτρεμαν. Προσπάθησα ἐν τούτοις νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ ἀπογειώθηκα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες.

Μόλις βρέθηκα ψηλὰ ξέχασα τὴν ὕπαρξι τῶν ἀνθρώπων, ξέχασα ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξι τῆς γῆς καὶ θυμόμουνα μονάχα ὅσα μὲ εἶχε διδάξῃ ὁ ἐξάδελφος μου. Ἐκράτησα τὸ ἀεροπλάνο σὲ ἕνα μέτριο ὕψος καὶ ἔκανα ἀρκετὲς φορὲς τὸ γύρο τοῦ ἀεροδρομίου προσπαθώντας νὰ ἐπιδείξω τὰ κανονικώτερα βιράζ.

Ὅταν προσγειώθηκα κοντὰ στὸ μέρος ποὺ στεκόταν ὁ ἐξάδελφος μου ἐδέχθηκα τὰ συγχαρητήρια του καὶ συγχρόνως τὰ συγχαρητήρια τοῦ κατασκευαστοῦ ποὺ μοῦ εἶπε σφίγγοντας μου τὸ χέρι :

— Εὖγε, νεαρέ μου, πολὺ καλά. Ἐγκρίνω ἀπολύτως νὰ συνοδεύσετε τὸν κ. Παζές.

— Λοιπὸν θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ καὶ οἱ δυό, εἶπεν ὁ Ρολάνδος, καὶ θὰ προπονηθοῦμε τὶς τέσσαρες ἑβδομάδες ποὺ μᾶς μένουν, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιχειρήσωμε τὴν διάπτησι μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν εὐνοϊκώτερες συνθῆκες.

Εὐχαρίστησα μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν Ρολάνδο καὶ τὸν ἡλικιωμένο κύριο ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ δεχθῆ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἀρχίσαμε τὴν προπόνησι.

Ὁ Ρολάνδος μ' ἔπερνε διαρκῶς μαζύ του μ' ἔβαζε νὰ πιλοτάρω μπροστά του, μοῦ ἔδειχνε τοὺς πιὸ δύσκολους χειρισμοὺς καὶ ὕστερα ἔπερνε αὐτὸς τὸ βολὰν κι' ἀνεβαίναμε σὲ μεγάλα ὕψη. Ἀπὸ κεῖ κατεβαίναμε ἀπότομα, ἔσβυνε τὴ μηχανὴ γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ καὶ μ' ἐσυνήθιζε νὰ προσγειοῦμαι σὲ ὅσο τὸ δυνατὸν στενώτερο χῶρο. Μετὰ τὴν πρακτικὴ ἐρχόταν ἡ θεωρία: Συνήθισα νὰ διαβάζω χάρτη, νὰ χρησιμοποιῶ πυξίδα, βαρόμετρο καὶ νὰ χειρίζωμαι ὅλα τὰ βοηθητικὰ ὄργανα.

— Πρέπει, μοῦ ἔλεγε ὁ ἐξαδέλφος μου, νὰ μπορῆς νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς σὲ ὅλα εἰς περίπτωσι ποὺ μπορεῖ νὰ πάθω ξαφνικὰ μιὰ ζάλη, μιὰ ἀδιαθεσία.

Καὶ γιὰ νὰ ἐξασκηθῶ ἀρχίσαμε καὶ νυχτερινὲς πτήσεις μέσα σὲ ὁμίχλη. Πόσες φορὲς βρεθήκαμε μέσα στὰ σύννεφα, σὲ ἀστραπές, σὲ κεραυνοὺς, σὲ ἄνεμο ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς θὰ μᾶς ξεριζώσῃ τὰ φτερά. Μᾶς συνέβηκε νὰ μείνωμε σαράντα συνεχεῖς ὧρες πάνω στὸ ἀεροπλάνο μας, γιατὶ ἔπρεπε νὰ συνηθίσω νὰ ἀντέχω στὴν κούρασι καὶ στὴ νύστα καὶ ἄλλοτε πάλι ὁ Ρολάνδος σταματοῦσε τὸ μοτὲρ κι' ἐκάναμε ἀβὸλ πλανὲ ἀτέλειωτους ἐλιγμούς.

Ἔμαθα νὰ χρησιμοποιῶ καὶ τὴν παραμικρότερη βίδα, νὰ διορθώνω κάθε βλάβη νὰ προλαμβάνω κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ συμβῆ κι' ἔτσι πέρασαν οἱ τέσσαρες ἑβδομάδες.

Τὶς τελευταῖες μέρες καταγίναμε στὸ νὰ μάθωμε καὶ τὴν παραμικρότερη γωνιὰ τῆς μηχανῆς μας καὶ ὅταν ἔφθασε ἡ μεγάλη ἡμέρα εἴχαμε πιὰ πεποίθησι ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτα ποὺ νὰ μᾶς εἶχε μείνει ἄγνωστο.

Κόσμος πολὺς εἶχε μαζευθῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀναχώρησι μας, ποὺ θὰ ἐγίνετο τὰ μεσάνυχτα, ἐδεχόμαστε συγχαρητήρια, ἀκούαμε ἐνθαρρυντικὰ λόγια καὶ ὅταν ἐδόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως κι' ἐπηδήσαμε στὶς θέσεις μας ἑκατοντάδες φωτογραφικοὶ φακοὶ ἦσαν ἐστραμένοι ἐπάνω μας καὶ ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τοῦ μαγνησίου ἔρριχνε ἕνα ἐκθαμβωτικὸ φῶς στὰ πέριξ.

Ὅταν ἄκουσα τὸν κρότο τῆς ἕλικος αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾶ δυνατὰ κι' ἐνῶ χιλιάδες φωνὲς ἐζητωκραύγαζαν ὁ Ρολάνδος ἐσήκωσε τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ ἀρχίσαμε νὰ κυλάμε. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἴχαμε ὑψωθεῖ καὶ κατευθυνόμεθα πρὸς Νότον.

Τὸ μεγάλο φωτεινὸ ρολόγι τοῦ Μπουρζὲ ἐκτυποῦσε μεσάνυχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Στὶς Πυραμίδες

Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Ἡ νυχτερινή μας διάπτησις ἐπραγματοποιήθηκε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Ἀκολουθοῦσα τὴν πορεία μας στὸν χάρτη κι' ἐσυμβουλευόμουνα καὶ τὴν πυξίδα κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ρολάνδος ἔκανε μιὰ ἀλλαγὴ κατευθύνσεως.

Εἴδαμε τὸν ἥλιον ν' ἀνατέλη, νὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μας μεγάλες πολιτεῖες, βουνὰ ἀτέλειωτα, ποτάμια καὶ στὸ τέλος σὰν ἀπέραντος γαλάζιος καθρέφτης ξεπρόβαλε ἡ Μεσόγειος.

Ὅταν ἔπερνα ἐγὼ τὴ διεύθυνσι ἤμουνα ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἀποστολή μου καὶ μ' ὅλη τὴν κούρασι καὶ τὴ νύστα ποὺ αἰσθανόμουνα ἔβαζα ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ φανῶ ἀσπροπρόσωπος.

Φθάσαμε στὶς ἀφρικανικὲς ἀκτές, περάσαμε πάνω ἀπὸ ἀπέραντες ἔρημες ἐκτάσεις ἄμμου, πάνω ἀπὸ φοινικοειδή, πάνω ἀπὸ λευκὰ σπιτάκια ὅταν ἔξαφνα μοῦ φάνηκε πὼς εἶχα μεταφερθεῖ σὲ φανταστικοὺς τόπους... Εἶδα νὰ περνοῦν μπροστά μου ἅρματα μὲ τοὺς Φαραώ, εἶδα τὸ φάσμα τοῦ Τουτανχαμὸν τοῦ ἄγρυπνου ἐκείνου φρουροῦ ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε πιὰ ἐκλείψη...

Σὲ λίγο ξεπροβάλλει μπρός μας ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ συγκίνησίς μου ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδα τὸν ἐξάδελφο μου νὰ μοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι του τὶς πυραμίδες ποὺ διεγράφοντο μέσα στὸ σκότος.

Εἴχαμε φθάσει στὸν πρῶτο μας σταθμό. Κατεβήκαμε μὲ βὸλ πλανὲ καὶ προσγειωθήκαμε στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὡρισμένο ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησι γιὰ προσγειώσεις ξένων ἀεροπλάνων.

Ἐγίναμε δεκτοὶ ἀπὸ τὸν ἄγγλο ἀντιπρόσωπο τοῦ Ἀμερικανικοῦ Συνδέσμου, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰδοποιηθεῖ μὲ ραδιοτηλεγράφημα καὶ εἶχε σπεύσει νὰ χαιρετήση τὴν ἄφιξι μας.

Μᾶς συνεχάρη, ἐδεχθήκαμε κι' ἄλλα συγχαρητήρια, δημοσιογράφοι μᾶς ἐζήτησαν συνεντεύξεις καὶ μὲ πολὺ κόπο κατωρθώσαμε νὰ ξεφύγωμε. Ἀφοῦ παρεδώσαμε τὸ ἀεροπλάνο μας στοὺς ἀστυφύλακες ποὺ εἶχαν σταλῆ ἐπίτηδες γι' αὐτὸ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο.

Εἶχα τέτοια νύστα, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ οὔτε τὸ Νεῖλο, οὔτε τοὺς ὡραίους δρόμους τοῦ Καΐρου καὶ ἀφοῦ ἐράγαμε κι' ἀποσυρθήκαμε σιὰ δωμάτια μας θυμάμαι πὼς ἔπεσα ντυμένος κι' ἐκοιμήθηκα.

Μ' ἐξύπνησε ὁ ἐξάδελφος μου καὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ ξεντυθῶ καὶ νὰ πλαγιάσω, τὸ ἄλλο δὲ πρωΐ ξύπνησα ἀρκετὰ ἀργά, μὰ ἐντελῶς ξεκούραστος.

Ἐπρογευμάτισα μὲ τὸν Ρολάνδο στὴν βεράντα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ μπόρεσα κι' ἐθαύμασα τὴ θέα ποὺ ἦταν θαυμασία.

Δεξιά μας ἁπλωνόταν ἕνα ὡραιότατα

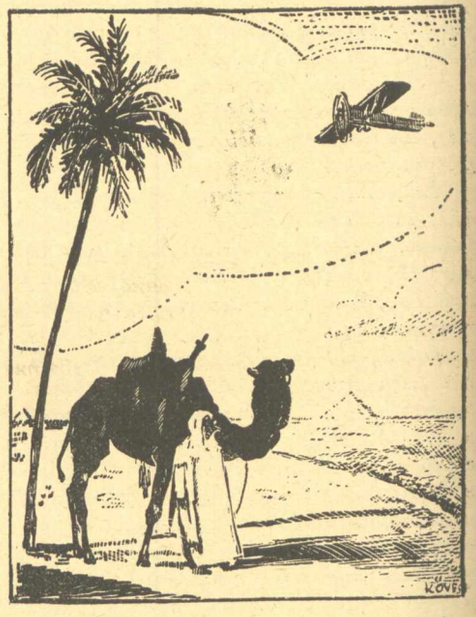

πάρκο πολὺ περιποιημένο μὲ ὄμορφα δρομάκια, μὲ τεράστια φοινικοειδῆ καὶ ἄλλα δένδρα ποὺ πρώτη φορὰ τἄβλεπα καὶ δὲν ἤξερα οὔτε τ' ὄνομα τους. Ἀριστερὰ ἦταν μιὰ μεγάλη λεωφόρος πολὺ γραφικὴ καὶ γεμάτη κόσμο. Ἀξιωματικοὶ ντυμένοι μὲ χακί, φελάχοι μὲ φαρδυὰ μπουρνούζια, γυναῖκες μὲ φερετζέδες. Εὐρωπαῖοι μὲ ἄσπρα κοστούμια, κι' ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτοκίνητα, ἁμάξια, μικρὰ καροτσάκια μὲ φροῦτα ἐξωτικά.

Ἔξαφνα βλέπω ἕναν ἄνθρωπο μὲ ἄσπρο ἐπανωφόρι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ψηλὸ κοντάρι καὶ τὸ κουνοῦσε μονότονα. Πίσω του ἀκολουθοῦσε πλῆθος ἰθαγενῶν κι' ἐκεῖνοι ποὺ βάδιζαν μπροστὰ κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τους ἕνα στενὸ φέρετρο τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα ὕφασμα ἀνοικτόχρωμο. Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ τὸ κεφάλι σκυμένο. Ἦταν μιὰ κηδεία νεαρᾶς κοπέλλας, ποὖχε πεθάνει τὴν παραμονή.

Δὲν πρόφθασα νὰ ἰδῶ περισσότερα, γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο μας ἦταν ἕτοιμο καὶ εἴχαμε μόλις τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν πόλι μ' ὅλα της τὰ ἀξιοθέατα.

Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ πᾶμε ἐγκαίρως στὶς Πυραμίδες ποὺ ἦταν τὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ ἑτοιμάσωμε τὸ ἀεροπλάνο μας. Εἴχαμε νὰ περάσωμε τὶς ἔρημες ἐκτάσεις τῆς Ἀραβίας ποὺ ἦταν ἀπέραντες.

Καθὼς διασχίζαμε τοὺς διαφόρους δρόμους τοῦ Καΐρου ἐκύτταζα τριγύρω μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάρω μιὰ ἰδέα τῆς Αἰγύπτου ποὺ εἶναι τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες χῶρες.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὶς Πυραμίδες συναντήσαμε πολλὰ βαγόνια γεμάτα χώματα καὶ πέτρες ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς ποὺ ἐξακολουθοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι διαφόρων ἀρχαιολόγων.

Ἐπιτέλους φθάσαμε μπρὸς στὶς ἐπιβλητικὲς Πυραμίδες, τὸ αὐτοκίνητο μας ἐστάθηκε κι' ἐκατεβήκαμε.

Ὁ Ρολάνδος ἐπλησίασε ἀμέσως τὸ ὑπόστεγο ὅπου ἦταν τοποθετημένο τὸ ἀεροπλάνο μας καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρῆ μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ διάφορα μηχανήματα, ἐνῶ ὁ Ἄγγλος ποὺ μᾶς εἶχε ὑποδεχθῆ τὴν προτεραία μᾶς ὑπέδειξε μερικοὺς ρακένδυτους ἐργάτες ποὺ εἶχε βάλει στὴ διάθεσι μας γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν στὴν ἀπογείωσι. Ἦσαν ὅλοι ἀντιπαθητικοί, ἰδίως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς κι' ἐλεγόταν Ἀβδοὺλ Κέρ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἕνα ποδήλατο μὲ δώδεκα ρόδες

Εἰς τὸ Λονδίνον ὑπάρχει μιὰ σχολὴ τυφλῶν, τῆς ὁποίας οἱ τρόφιμοι πηγαίνουν περίπατο μ' ἕνα πρωτότυπο ποδήλατο.

Τὸ ποδήλατο αὐτὸ ἔχει οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἓξ ζεύγη ρόδες, οἱ ὁποῖες ἀναλαμβάνουν τὸ βαρὺ φορτίον δώδεκα μαθητῶν.

Οἱ ρόδες αὐτὲς εἶναι ἀνὰ δύο, οἱ μὲν πίσω ἀπὸ τὶς δὲ καὶ ἑνώνονται μεταξύ τους μὲ στερεὰ καὶ εὐλύγιστα συγχρόνως ἐλάσματα, ὥστε ὁ διευθύνων νὰ μπορεῖ νὰ μεταδώση σ' ὅλες τὶς ἄλλες ρόδες τὶς διάφορες κινήσεις ποὺ χρειάζονται γιὰ τὶς στροφές.

Φυσικὰ ὁ πρῶτος ποδηλάτης ἔχει σῶα καὶ ἀβλαβὴ τὴν ὅρασι του κι' αὐτὸς ὁδηγεῖ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἔτσι χάρις στὸ θαυματουργὸ αὐτὸ ποδήλατο τὰ τυφλὰ παιδιὰ διανύουν ὁλόκληρα μίλλια στοὺς καλοστρωμένους δρόμους τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου καὶ πέρνουν τὸν ἀέρα τους.

Γιατὶ ἀνάβει τὸ σπίρτο

Ἡ πρώτη ἐξήγησις εἶναι, ὅτι τὸ σπίρτο ἀνάβει γιατὶ τὸ τρίβομε καὶ θερμαίνεται, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἄκρη του εἶναι κολλημένη μὲ μία οὐσία ποὺ δὲν ὑπόκειται σὲ καμμία μεταβολὴ ὅταν εἶναι ψυχρά, ἀλλὰ ἀνάβει, ὅταν θερμανθῆ—δηλαδὴ ἀναμιχθῆ μὲ τὸ ὀξύγονον τοῦ ἀέρος—γι' αὐτὸ τὸ σπίρτο ἀνάβει.

Αὐτά, σὲ γενικὲς γραμμές, τί σημαίνουν ὅμως; Τρίβομε τὸ σπίρτο, σημαίνει τὸ πιέζομε μὲ δύναμι καὶ ἡ πίεσις αὐτὴ εἶναι τὸ τρίψιμο.

Ποῦ θὰ γίνη ὅμως αὐτὴ ἡ πίεσις; Ἐπάνω σὲ μιὰ ἐπιφάνεια ἀνώμαλη, οὕτως ὥστε τὸ τρίψιμο συναντᾶ δυσκολία καὶ προκαλῆ θερμότητα.

Τὰ πρῶτα σπίρτα κατεσκευάσθησαν πρὸ ἑκατὸ περίπου ἐτῶν. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἀκόμη καὶ τὰ καλλίτερα σπίρτα ἔπρεπε κανεὶς νὰ τὰ τρίψη μὲ πολλὴ δύναμι ἀνάμεσα ἀπὸ δύο γυαλόχαρτα γιὰ νὰ ἀνάψουν.

Τότε ἐζήτησαν ν' ἀνακαλύψουν κάτι πιὸ ἀποτελεσματικό, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ φώσφορον, ποὺ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας χρησιμοποιεῖται.

Φυσικά, ὑπάρχει πάντοτε κάποιος κίνδυνος νὰ χειρίζεται κανεὶς ἀντικείμενα ποὺ ἀναφλέγονται μὲ τόση εὐκολία. Ἐχρηάσθη λοιπὸν νὰ ἐφευρεθῆ κάτι, ποὺ νὰ ἀναφλέγεται μέν, ἀλλὰ μόνον τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦμε.

Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν σπίρτων ἀνεκαλήφθη πρὸ πενῆντα περίπου ἐτῶν καὶ τὸ κυριώτερον καρακτηριστικόν των εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν περιέχουν φώσφορο, ἀλλὰ τὸ φώσφορο βρίσκεται στὴν πλευρὰ τοῦ κουτιοῦ ὅπου τὸ τρίβομε γιὰ ν' ἀνάψη.

Οὕτω πῶς τὰ νέα αὐτὰ σπίρτα ἀναφλέγονται μόνον ὅταν τὰ τρίψωμε ἐπάνω στὴν φωσφοροῦχο ἐπιφάνεια.

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

Β΄.

Καὶ τώρα ποὺ ἐμάθαμε εἰς τὸ προηγούμενο πῶς τοποθετοῦνται στὴν ἀρχὴ ὅλα τὰ κομμάτια, θὰ μελετήσουμε πῶς κινεῖται τὸ καθ' ἕνα ἀπ' αὐτά, διότι ὅπως εἴπαμε, κάθε εἶδος ἔχει καὶ ἰδιαιτέρα ὁλωσδιόλου κίνησι.

Καὶ ἀρχίζομε ἀπὸ τοὺς πεζούς, τὰ πιόνια, ποὺ εὑρίσκονται παρατεταγμένα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του.

Τὰ πιόνια (π).

Κάθε πιόνι κινεῖται πάντονε μόνον πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἀνὰ μία κάζα. Ἕνα πιόνι δηλαδὴ δὲν μπορεῖ νὰ πηδήση μία κάζα καὶ νὰ τοπθετηθῆ εἰς τὴν τρίτη. Ἐξαιρετικῶς μόνον εἰς τὴν πρώτην κίνησι του κάθε πιόνι μπορεῖ νὰ προχωρήση δύο ταυτοχρόνως κάζες.

Παράδειγμα: Τὸ πιόνι ποὺ εὑρίσκεται ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἄσπρο Βασιλέα, εἰς τὴν θέσι ε2 μπορεῖ μὲ τὴν πρώτη του κίνησι καὶ ἐφ' ὅσον βέβαια ἡ θέσις εἶναι ἐλευθέρα νὰ τοποθετηθῆ εἰς τὸ ε4 κατόπιν ὅμως δὲν μπορεῖ πλέον νὰ κινεῖται παρὰ κατὰ μία κάζα δηλαδὴ ἀπο τὸ ε4 μπορεῖ νὰ προχωρήση εἰς τὸ ε5 καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ ε6 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἐφ' ὅσον οἱ θέσεις αὐτὲς εἶναι ἐλεύθερες.

Εἴπαμε ὅτι τὰ πιόνια προχωροῦν εἰς εὐθεῖαν. «Τρώγουν» ὅμως, δηλαδὴ παίρνουν ἕνα ἀντίπαλο κομμάτι, μόνον λοξά.

Παράδειγμα: Ἕνα ἄσπρο πιόνι εὑρίσκεται εἰς τὴ θέσι γ4 καὶ ἀπέναντι του ἀκριβῶς εἰς τὴ θέσι γ5 εὑρίσκεται ἕνα μαῦρο πιόνι. Κανένα ἀπὸ τὰ δυὸ δὲν μπορεῖ νὰ πάρη τὸ ἄλλο διότι εὑρίσκονται εἰς τὴν ἴδιαν γραμμή. Ἐὰν ὅμως τὸ ἄσπρο πιόνι εὑρίσκεται εἰς τὴ θέσι γ4 καὶ τὸ μαῦρο εἰς τὴ θέσι δ5 τότε τὸ πιόνι ποὺ παίζει πρῶτο μπορεῖ νὰ πάρη τὸ ἄλλο. Ἐὰν δηλαδὴ εἶναι ἡ σειρὰ τῶν ἄσπρων νὰ παίξουν, τὸ ἄσπρο πιόνι παίρνει τὸ μαῦρο καὶ τοποθετεῖται εἰς τὴ θέσι δ5. Κάθε πιόνι καὶ κάθε ἄλλο κομμάτι ποὺ παίρνεται, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν σκακέραν καὶ δὲν λαμβάνει πλέον μέρος εἰς τὸ παιγνίδι.

Τὰ πιόνια προχωροῦν καὶ παίρνουν μὲ τοὺς τρόπους ποὺ εἴπαμε παραπάνω, ἀλλὰ πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ οὐδέποτε πρὸς τὰ ὀπίσω. Κανένα πιόνι δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχωρήση πίσω ἀπὸ τὴν γραμμή, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται. Τὸ πιόνι παίρνει ὄχι μόνον τὰ ἀντίπαλα πιόνια ἀλλὰ καὶ οἱονδήποτε ἄλλο κομμάτι ἐχθρικὸ ποὺ θὰ εὑρίσκεται ἐμπρός του καὶ λοξὰ καθὼς ἐξήγησα παραπάνω. Ὅταν ἕνα πιόνι κατορθώση νὰ φθάση εἰς τὴν βάσι τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως δηλαδὴ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια τῆς σειρᾶς 8, τὸ ἄσπρο καὶ εἰς ἕνα τετραγωνίδιον τῆς σειρᾶς 1 τὸ μαῦρο, τότε ἀμέσως μετατρέπεται εἰς ἕνα ἄλλο κομμάτι τῆς ἐκλογῆς τοῦ παίκτου. Ἐὰν δηλαδὴ κατορθώσετε νὰ τοποθετήσετε ἕνα ἄσπρο πιόνι σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς κάζες τοῦ 8, ἄς ὑποθέσωμε τὴν κάζα β8 τότε δικαιοῦσθε νὰ τὸ κάμετε πῦργο ἢ τρελλὸ ἢ ἄλογο ἢ βασίλισσα ἀδιάφορον ἐὰν ἔχετε καὶ τοὺς δυὸ πύργους σας, τοὺς τρελλοὺς τὰ ἄλογα καὶ τὴν βασίλισσα σας. Μπορεῖτε μὲ ἄλλους λόγους νὰ παίζετε ἔτσι μὲ δυὸ ἢ μὲ περισσότερες βασίλισσες μὲ τρεῖς ἢ τέσσαρες πύργους κ τ.λ.

Ὁ Βασιλεύς (Β).

Ὁ Βασιλεὺς κινεῖται καὶ αὐτὸς κατὰ ἕνα μόνον τετράγωνον ἀλλὰ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω καὶ πλαγίως καὶ λοξά, παίρνει δὲ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁποιοδήποτε ἐχθρικὸ καμμάτι εὑρίσκεται ἐμπρός του.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς εὑρίσκεται εἰς τὴν κάζα δ3. Ἀπ' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ κινηθῆ καὶ νὰ σταθῆ ἢ νὰ πάρη ἕνα ἐχθρὸν μόνον εἰς μίαν ἀπὸ τὶς γύρω του κάζες, δηλαδὴ τὶς γ2—δ2—ε2—γ3—ε3—γ4—δ4 ἢ ε4

Ἡ Βασίλισσα (βς).

Ἡ Βασίλισσα εἶναι τὸ δυνατώτερο κομμάτι στὸ σκάκι. Διότι κινεῖται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ καθέτως καὶ πλαγίως καὶ λοξὰ καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω ὅσα δήποτε θέλει τετραγωνίδια, ἀπὸ τὴν μία ἄκρη τῆς σκακέρας ἕως τὴν ἄλλη ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται δὲν μεσολαβοῦν ἄλλα κομμάτια.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ βς μας εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν ε4. Ἀπ' ἐκεῖ μπορεῖ μὲ μία κίνησι νὰ τοποθετηθῆ εἰς μίαν ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες κάζες: ε1—ε2—ε3—ε5—ε6—ε7—ε8— ἢ α4—β4—γ4—δ4—ζ4—η4—θ4 ἢ β1—γ2—δ3—ζ3—η2—θ1 ἢ α8—β7—γ6—δ5—ζ5—η6 καὶ θ7.

Ὁ Πῦργος (π).

Ὁ Πῦργος κινεῖται καὶ παίρνει μόνον καθέτως καὶ πλαγίως ἐμπρὸς καὶ πίσω εἰς οἱανδήποτε ἀπόστασιν κ.ι ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἄλλο κομμάτι ἐμπρός του.

Ὁ Πῦργος δηλαδὴ ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν κάζαν ε4 μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ εἰς μίαν οἱανδήποτε ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες κάζες: ε1—ε2—ε3—ε5—ε6—ε7 καὶ ε8 ἢ α4—β4—γ4 δ4—ζ4—η4 καὶ θ4.

Ὁ Τρελλός (τ).

Ὁ Τρελλὸς σύμφωνα ἄλλως τε μὲ τὸ ὄνομα του κινεῖται καὶ παίρνει μόνον διαγωνίως, δηλαδὴ λοξὰ ἀλλὰ καὶ ἐμπρὸς καὶ πίσω εἰς οἱονδήποτε τετραγωνίδιον ἐφ' ὅσον πάντοτε δὲν συναντᾶ ἐμπρός του ἐμπόδιον.

Ὁ Τρελλὸς δηλαδὴ ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ ε4, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄσπρη κάζα μπορεῖ νὰ προχωρήση εἰς οἱανδήποτε ἀπὸ τὶς ἴσπρες κάζες ποὺ ἐκτείνονται διαγωνίως, τουτέστιν εἰς τὶς κάζες β1—γ2—δ3—ζ5—η6—θ7 ἢ α8—β7—γ6—δ5—ζ3—η2 καὶ θ1. Οἱ τρελλοὶ ἀνάλογα μὲ τὸ χρῶμα τῆς κάζας ποὺ στέκονται ἀρχικῶς ὀνομάζονται ὁ ἕνας ἄσπρος καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος καὶ κυκλοφοροῦν μόνον εἰς τὶς κάζες τοῦ χρώματος των Κάθε στρατόπεδο λοιπὸν ἔχει ἕνα μαῦρο καὶ ἕνα ἄσπρο τρελλόν, οἱ ὁποῖοι φυσικὰ καὶ ἀφοῦ κινοῦνται μόνο, διαγωνίως δὲν μποροῦν νὰ κυκλοφορήσουν εἰς ἀντίθετες τοῦ χρώματος των κάζες.

Τὰ ἄλογα (Α).

Ἡ κίνησις τῶν ἀλόγων εἶναι ὀλίγον μπερδευμένη καὶ χρειάζεται κάποια προσοχὴ εἰς τὴν κατανόησι της. Τὰ ἄλογα δὲν κινοῦνται ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κομμάτια, ἀλλὰ μόνον πηδοῦν, σὰν ἄλογα ποὺ εἶναι καὶ ἐπάνω ἀπὸ ἄλλα κομμάτια. Ἕνα ἄλογο πηδᾶ ἀπὸ τὴν θέσι του εἰς τὴν κάζαν ποὺ εὑρίσκεται πλαγίως τῆς δευτέρας ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν του κάζα πρὸς οἱανδήποτε κάθετον ἢ ὁριζόντιον διεύθυνσιν. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ πήδημα του αὐτὸ σχηματίζει πάντοτε μίαν ὀρθὴν γωνίαν.

Παράδειγμα: Τὸ ἄλογο ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν κάζα ε4 ἔχει 8 θέσεις, εἰς τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ μετακινηθῆ καὶ νὰ πάρη ἕνα ἀντίπαλον, δηλαδὴ τὶς κάζες δ6 - ζ6—η5—η3—ζ2—δ2—γ3 καὶ γ5. Εἰς τὶς κινήσεις του αὐτὲς τὸ ἄλογο φυσικὰ πηδᾶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα κομμάτια ποὺ συναντᾶ εἰς τὸν δρόμον του.

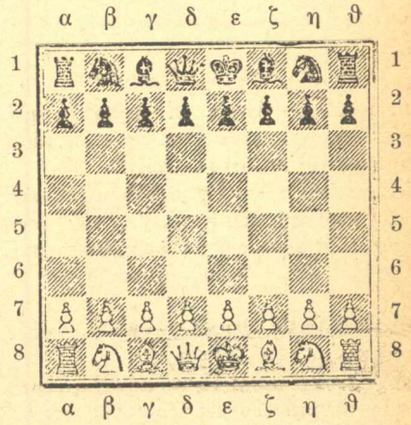

Αὐτὲς εἶναι οἱ κινήσεις ἑνὸς ἑκάστου ἀπὸ τὰ κομμάτια. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κινήσεις εἶναι ὅμοιες καὶ γιὰ τοὺς μαύρους καὶ γιὰ τοὺς ἄσπρους.

Παραθέτω καὶ πάλιν τὸν πίνακα τῆς παρατάξεως πρῶτον γιὰ νὰ τὸν μελετήσουν οἱ ἀναγνῶσται καὶ δεύτερον γιὰ νὰ τοποθετήσουν νοερῶς ἐπάνω του τὶς κινήσεις τῶν διαφόρων κομματιῶν.

Εἰς τὸ ἐρχόμενον θὰ μάθωμε πῶς γίνεται τὸ παιγνίδι καθὼς καὶ μερικοὺς ἀπαραίτητους ὅρους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ τηροῦνται ἀπαραβίαστοι κατὰ τὸ παίξιμο.

Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Σημ. Τὸν μικρὸ φίλο ποὺ ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὴν ἀρχαιότητα τοῦ σκακιοῦ τὸν πληροφορῶ ὅτι καὶ ὁ Ὅμηρος στὴν Ὀδύσσεια (στοιχεῖον Α) γράφει ὅτι στὴν Ἰθάκη οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἔπαιζαν σκάκι καὶ ὁ Εὐριπίδης στὴν τραγωδία του «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι» ἀναφέρει πὼς ὁ Αἴας καὶ ὁ Πρωτεσίλαος ἔπαιζαν σκάκι ἐμπρὸς στὸν Ὀδυσσέα καὶ στοὺς ἄλλους Ἀχαιούς. Ὥστε βλέπετε, παιδιά μου, τὸ σκάκι εἶναι πανάρχαιο καὶ ἡ καταγωγή του χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Κάποτε θὰ μιλήσουμε καὶ γι' αὐτό. Σ.

Εἰς τὸ ἐρχόμενο φύλλο τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Α΄. Τριμήνου

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα — R. Dombre

Η ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μία ὥρα ἀργότερα οἱ προσκεκλημένοι μας εἶχαν φύγει, ἐνῶ τὸ φεγγάρι κατέβαινε κι' αὐτὸ σιγά-σιγὰ στὸν οὐρανό.

Ὅταν πῆγα νὰ καληνυκτίσω τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὸν κόσμο, καὶ προτιμᾶ χίλιες φορὲς νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα μόνον στὴν οἰκογένεια του, τὸν ἐρώτησα:

—Διασκέδασες λοιπόν, λιγάκι, ἀπόψε, πατερούλη;

—Ἂν διασκέδασα; Τὶ πιὸ μεγάλη ἀγκαρία, ἀπὸ τὸ νὰ δέχεται κανεὶς ὅλους αὐτοὺς τοὺς...

Παρ' ὀλίγο νὰ ἐκστομίση κάποια βρυσιά, ἀλλὰ συγκρατήθηκε, καὶ ξαναπέρνοντας τὸ καλό του χαμόγελο, μοῦδωσε ἕνα χάδι στὸ μάγουλο, ρωτῶντάς με:

—Ἐσὺ ὅμως μικρούλα μου, τὸ γλέντισες γιὰ καλά, σάκουα νὰ γελᾶς καὶ νὰ φλυαρῆς μ' ὅλη σου τὴν καρδιά;

—Ἰδίως, ἐργάσθηκα, μπαμπά μου, ἀπήντησα μὲ μεγάλη σοβαρότητα.

Κι' ἐνῶ ὁ πατέρας μ' ἐκύτταζε μὲ ἀπορία:

—Πῶς βρίσκεις, μπαμπά, τὸν κύριο ντὲ Φέρ, ἐρώτησα;

—Τὸν κύριο ντὲ Φέρ; μὰ φαίνεται ἕνας πολὺ καλὸς νέος.

—Τόσο τὸ καλύτερο μπαμπά μου, ποὺ αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σου, γιατὶ δὲν θἀργήση νὰ γίνη ἀνεψιός σου.

—Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

—Τὴν ἀλήθεια, πατερούλη, ὁ κ. ντὲ Φέρ συμπαθεῖ τὴν Λιλιάνα.

—Καὶ ποὺ τὸ κατάλαβες;

—Κάτι ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ κάμεις μπαμπά μου, μὰ αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ φαίνονται

—Μοῦ φαίνεται, κοπελλίτσα μου, πῶς παραλογίζεσαι.

—Μοῦ συμβαίνει κάποτε, εἶναι ἀλήθεια, μπαμπάκα, ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴν φορά, σὲ βεβαιῶ πῶς πολὺ γρήγορα θὰ παντρέψωμε τὸν κύριον αὐτὸν μὲ τὴν ὄμορφη ξαδελφοῦλα μου.

Ὁ μπαμπὰς ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔλυνε τὴν γραβάτα του μπροστὰ στὸν καθρέφτη, γύρισε ἀπότομα καὶ μ' ἐρώτησε χωρὶς περιφράσεις:

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Ἔτσι μονάχη της, μπαμπά μου, δὲν εἶναι ἀλήθεια καλή;

—Δὲ λέω, μά... ἐσύ;

—Πῶς ἐγώ; Δὲν μπορεῖ βέβαια, νὰ μᾶς παντρευθῆ καὶ τὶς δυό;

—Ὄχι ἀλλὰ ἀφοῦ τὸν βρίσκεις τόσο τοῦ γούστου σου, καὶ ἀφοῦ πράγματι εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, θὰ μποροῦσε ἀντὶ νὰ γίνη ἀνεψιός μου, νὰ γίνη γυιός μου.

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, μπαμπά μου, νὰ, ὁ κύριος ντὲ Φὲρ μ' ἀρέσει καλλίτερα γιὰ ξάδελφος. Κι' ἔπειτα, δὲν νομίζης πῶ; εἶναι σπάνιο νὰ συναντήση κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο; ποὺ δὲν εἶναι τοῦ συμφέροντος. Σκέψου, ἡ ξαδελφοῦλα μου, ποὺ εἶναι τόσο καλὴ καὶ τόσο εὔμορφη, δὲν ἔχει προίκα, λοιπὸν ἀφοῦ ἡ τύχη θέλησε νὰ συναντήση ἕνα ἄνθρωπο...

Ὁ πατέρας μου, μὲ διέκοψε:

—Ἄκουσε μικροῦλα μου, ἐλπίζω νὰ μὴ θυσιάζης τὸν ἑαυτό σου, καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἐκύτταζε καλά-καλὰ στὰ μάτια.

—Ἡσύχασε, πατερούλη, δὲν θυσιάζομαι καθόλου. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νἀλλάξω ζωή, εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ νέα γιὰ νὰ μὴ βαλω ἕνα σωρὸ μπελάδες στὸ κεφάλι μου.

Γιὰ τὴν καλή μας ὅμως Λιλιάνα θὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένη νὰ τὴν ἰδῶ εὐτυχισμένη, ἔπειτα ἀπ' ὅλα τὰ δυστυχήματα ποὺ τῆς ἔτυχαν στὴ ζωή της.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ κουβεντούλα μας ἔληξε καὶ φιλῶντας τὸν πατέρα μου στὰ δυό του μάγουλα τὸν ἄφησα νὰ κοιμηθῆ.

Ὅταν βρέθηκα μόνη μου στὴν κάμαρά μου, καὶ σὲ λίγο χώθηκα στὸ κρεββάτι μου, προσπάθησα νὰ ξεκαθαρίσω τὶ γινόταν μέσα μου.

Ἦταν ἀλήθεια, πῶς τὸν καινούριο μας φίλο τὸν εὕρισκα πολὺ συμπαθητικό, καὶ ἂν δὲν ἦταν ἡ Λιλιάνα, ἴσως, ἴσως θὰ ἔπλαθα κι' ἐγὼ τίποτα ὡραῖα ὄνειρα. Μὰ ὅταν ἔχει κανεὶς νὰ διαλέξη μεταξὺ τῆς εὐτυχίας τῆς δικῆς του, καὶ τῆς εὐτυχίας ἐκείνων ποὺ ἀγαπᾶ, πρέπει μήπως νὰ διστάση;

Δὲν ἀξίζει χίλιες φορὲς καλλίτερα νὰ παραβλέπη κανεὶς κάποτε τὸν ἑαυτό του, ὅταν αὐτὸ μπορεῖ νὰ κάμη ἄλλους ἀνθρώπους εὐτυχισμένους;

Καὶ τὴ θυσία αὐτὴ κανεὶς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὴν νοιώθη, γι' αὐτὸ ἡ καλή μου Λιλιάνα δὲν θὰ μάθη ποτὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ποὺ ἐπίμονα θὰ κρύψω ἀπὸ τὸν καθένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Οἱ προβλέψεις μου ἐπαληθεύουν κατὰ γράμμα. Ὁ Μάξ ντὲ Φὲρ ἐζήτησε ἐπισήμως διὰ τῆς γιαγιᾶς του τὸ χέρι τῆς Λιλιάνας.

Ἡ Λιλιάνα στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε, εἶχε τόσο ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἀραβῶνα!

Ἀνέπτυξα ὅμως ὅλη μου τὴν εὐγλωττία, καὶ τὴν ἔκαμα νὰ καταλάβη πόσο εἶχε ἄδικο νὰ μὴ δέχεται μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασι τοῦ κυρίου ντὲ Φέρ, ἀφοῦ ὅλα μᾶς ἔδειχναν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἄνθρωπο μὲ χίλια δυὸ προτερήματα.

Καὶ ἡ εὐγλωτία μου δὲν πῆγε χαμένη, ἡ Λιλιάνα δέχθηκε τὴν πρότασι, ἐζήτησε ὅμως νὰ μὴν παντρευθῆ πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες.

Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ πάη νὰ περάση τὸν χειμῶνα στὶς Κάννες, σὲ καλοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας της, ὅπου θ' ἀναλάβη ὁριστικὰ ἀπὸ τὶς τόσες συγκινήσεις ποὺ πέρασε. Ὅσο γιὰ τὸν Μάξ μόλις οἱ δουλειές του τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν θὰ πάη κι' αὐτὸς ἐκεῖ νὰ συναντήση τὴν ἀραβωνιαστική του.

Ἐμεῖς γυρίσαμε στὸ Παρίσι μὲ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ὀκτωβρίου κι' ὥσπου νὰ φύγη ἡ Λιλιάνα, τρέχαμε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ μαγαζιὰ γιὰ νὰ παραγγείλωμε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν προίκα της, ὥστε ὅταν γυρίση ἀπὸ τὶς Κάννες νὰ εἶναι ὅλα ἕτοιμα.

Μὲ ἀπελπισία βλέπω νὰ φεύγουν οἱ μέρες. Τὶ θὰ γίνω μόνη μου, τώρα ποὺ τόσο συνήθισα τὴν καλὴ συντροφιὰ τῆς ξαδέλφης μου;

Δὲν λέω, ἡ θειὰ Χαλάστρα κἄπως συνῆλθε τελευταίως, ἀλλὰ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ πῶ πῶς ἡ συντροφιά της μοῦ φθάνει. Νἄχα τουλάχιστο τὸν Κένταυρο! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν τὸν βλέπω βέβαια μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ ἐξοχὴ εἶναι τὸ πραγματικό του περιβάλλον, κι' ἐκεῖ θὰ μὲ περιμένη νὰ ξαναγυρίσω τὸ καλοκαῖρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Εἶμαι ἔξω φρενῶν ἐναντίον τῆς θειᾶς Χαλάστρας! Ἄρχισε πάλι τὰ παλιά της, κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πῶς εἶχα συμπληρώση τὴν ἀνατροφή της!

Εἶχα σχετισθῆ τελευταίως μὲ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας μου, ποὺ ταιριάζαμε σὰν δυὸ σταγόνες νερό. Δηλαδὴ σωστὸ ἀγοροκόριτσο κι' αὐτὴ σὰν κι' ἐμένα. Τὶ δὲ λέγαμε σᾶν βρισκόμαστε μαζύ, ὅλες τὶς ἀνοησίες ποὺ μᾶς περνοῦσαν ἀπ' τὸ κεφάλι. Τὸ κακὸ εἶναι πῶς ἡ φιλεναδοῦλα μου εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ὑψώνη τὴ φωνὴ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔπρεπε καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἀνταλάσσαμε τὶς ἐντυπώσεις μας γιὰ τὴν θειὰ Χαλάστρα, ἡ θειά μου τὴν ἄκουσε νὰ λέη κρίσεις ὄχι τόσο κολακευτικὲς γι' αὐτήν.

Φυσικὰ ἔγεινε ἔξω φρενῶν καὶ μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ τὴν βλέπω.

Ὁ πατέρας γι' αὐτὴ τὴν φορὰ συνεφώνησε μαζύ της καὶ νἄμαι πάλι μόνη μου σὰν πρίν.

Ἀλλὰ ὁ θεὸς φαίνεται μὲ λυπήθηκε καὶ δὲν ἄργησε νὰ μοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ διασκεδάσω γιὰ καλά.

Μὲ τὶς πρῶτες χειμωνιάτικες ἡμέρες, ὁ πατέρας μου καὶ ἡ θειὰ Χαλάστρα ἀπεφάσισαν πῶς ἔπρεπε νὰ δεχθοῦν μερικὲς προσκλήσεις γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ στὸν κόσμο καὶ ποιὸς ξέρει, νὰ συναντήσω τὸν θελκτικό, πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς μ' ἐνθουσίαζε, ἀλλὰ τὸ κάτω κάτω, ὁ χορὸς εἶναι ἀρκετὰ τοῦ γούστου μου καὶ ἡ καινούριες γνωριμίες παρουσιάζουν πάντα κάποιο ἐνδιαφέρον. Καὶ ποὺ νἄξερα μιὰ ἀπ' αὐτὲς πόσο θὰ μἔκανε νὰ διασκεδάσω, καὶ νὰ ἐκδικηθῶ μ' ἕνα σμπάρο ὅλους τοὺς νεαρούς κυρίους ποὺ δὲν ξέρουν νὰ σέβωνται τὰς ὁμοφύλους μου.

Νὰ λοιπὸν πῶς συνέβη. Ἕνα βράδυ ποὺ εἴμεθα προσκεκλημένοι σ' ἕνα ἐπίσημο χορό, ἡ οἰκοδέσποινα, μιὰ συμπαθητικοτάτη κυρία, μὲ πλησιάζει, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἕνα νεαρὸ κύριο.

—Ζωρζέττα μου, μοῦ λέει, νὰ σοῦ παρου-

σιάσω ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλίτερους χορευτάς μας, τὸν κύριο Γουσταῦο ντὲ Κολόνζ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν σᾶς λέει βέβαια τίποτε, γιατὶ παρέλειψα νὰ σᾶς τὸ ἀναφέρω, ἐμένα ὅμως μ' ἔκαμε νὰ γυρίσω ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ κυρίου, καὶ νὰ τὸν κυττάξω ἐρευνητικὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἐνῶ αἰσθάνθηκα ὅλο τὸ αἷμα μου νὰ μου ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι

Κι' ἐνῶ ἔτεινα μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελο τὸ χέρι μου μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα κατέστρωσα ἕνα καταχθόνιο σχέδιο.

Ἀλλὰ ποιὸς νἆναι αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ τόσο ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον μου, θὰ διερωτηθῆτε; Σπεύδω νὰ σᾶς τὸ πῶ.

Εἶναι ἁπλούστατα ὁ ἀναιδέστατος προικοθήρας, ποὺ μόλις ἔμαθε πὼς ἡ Λιλιάνα εἶχε χάσει ὅλη της τὴν περιουσία ἔσπευσε νὰ πάρῃ πίσω τὸ λόγο του καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρραβωνιαστική του.

Δὲν ἤθελα τιποτα καλλίτερο ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ στὰ χέρια μου.

Φυσικὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐχορέψαμε μαζύ, καὶ ἡ καλή σας ἡ Ζωρζέττα ἄφησε γιὰ μιὰ φορὰ κατὰ μέρος τοὺς ἐξωφρενισμούς της καὶ ἀνέπτυξε ὅλη της τὴν γλυκύτητα. Ἐκ τῶν ὑστέρων συναντηθήκαμε πολλὲς φορὲς σὲ διάφορα τσάγια, καὶ ἑσπερίδες, καὶ σιγὰ σιγὰ ἔβλεπα τὸ σχέδιό μου νὰ πραγματοποιεῖται.

Ὁ κύριος ντὲ Κολόνζ δὲν θἄργησε βέβαια νὰ πληροφορηθῆ ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Πρὲβ ἦτο μιὰ πολύφερνος νύφη, κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ μοῦ δείχνη ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Τὶ ἄλλο γύρευα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἐπιτύχω αὐτὸ ποὺ ἤθελα.

Προσπάθησα νὰ καταπνίξω τὴν ἀντιπάθειά μου γι' αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ κύριο, ποὺ ἦταν ἕνας τύπος ξεπλυμένου ξανθοῦ, ὀλιγόλογος, γιατὶ δὲν εἶχε τίποτε ἔξυπνο νὰ πῇ, δῆθεν μελαγχολικὸς καὶ ὀνειροπόλος, χαρακτηριστικὰ ποὺ κάμουν συχνὰ τὰ κορίτσια νὰ τὴν παθαίνουν, καὶ κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω πὼς ἀνταποκρινόμουν καθ' ὁλοκληρίαν στὰ αἰσθήματά του.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ θειὰ Χαλάστρα δὲν ἄργησαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ διατρέχοντα καὶ ἡ μητέρα τοῦ κυρίου ντὲ Κολόνζ ἐπίσης.

Τὸ μόνο ποὺ δὲν κατάλαβε κανείς τους ἦταν τὴν κωμωδία ποὺ ἔπαιζα καὶ τὴν ἐκδίκησι ποὺ ἑτοίμαζα.

Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦταν ἀρεστὸς σὲ ὅλους, ἀφοῦ μάλιστα ἡ θειὰ Χαλάστρα κι' ὁ πατέρας μου δὲν εἶχαν συγκρατήσει τὸ ὄνομα τοῦ πρώην ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Λιλιάνας, ὁ δὲ κύριος ντὲ Κολόνζ οὔτε κἄν ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχε κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Λιλιάνας ντ' Ἀμπρὲ καὶ τῆς δεσποινίδος Ζωρζέττας ντὲ Πρέβ.

Ἐξ ἄλλου ἡ Λιλιάνα θὰ ἔμενε ἀκόμη στὶς Κάννες δυὸ τρεῖς μῆνες κι' ὡς τότε ἡ τελευταία πράξις τῆς κωμωδίας μου θὰ ἔχει τελειώσει.

Ἡ Λιλιάνα θὰ μὲ μαλώση βέβαια λίγο, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

Τώρα ποὺ γνώρισε τὴν εὐτυχία στὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου ντὲ Φέρ, δὲν θὰ αἰσθάνεται πιὰ καμμιὰ κακία γιὰ ὅσους τὴν πόνεσαν.

Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ἐννοῶ ὅσο μπορῶ νὰ ἀναμορφώσω τὴν ἀνθρωπότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ἡ πρότασις σας πολὺ μὲ τιμᾷ ἀπήντησε ἡ Ζωρζέττα κατεβάζοντας ὑποκριτικὰ τὰ μάτια Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε κάνει τὴν πρότασι σας στοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ τὶ νὰ γίνῃ, ἐλπίζω νὰ σᾶς τὸ συγχωρήσουν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ μητέρα σας θὰ μιλήσει μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν κυρίαν ντὲ Πρέβ, θὰ εἴμεθα πιὰ ἀρραβωνιασμένοι.

Ἐν τούτοις ὑπὸ ἕνα ὅρο.

—Ὑπὸ ποῖον ὅρο, ἐρώτησε ὁ Γουσταῦος ντὲ Κολόνζ, ἀνήσυχος;

—Ὅτι οἱ ἀρραβῶνες μας θὰ μείνουν ἐντελῶς μυστικοὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ἔχω τὸν λόγο μου γι' αὐτό, κι' ἂν δὲν σεβασθῆτε αὐτή μου τὴν ἰδιοτροπία, τότε ἀμέσως οἱ ἀρραβῶνες μας διαλύονται.

—Δὲν ἔχω λόγο νὰ μὴ τὴν σεβασθῶ δεσποινὶς Ζωρζέττα, καὶ θὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος νὰ σᾶς κάμω εὐχαρίστησι.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πρὲβ ξέρομε πὼς δὲν ἦταν ἀνόητη. Ἤθελε νὰ τιμωρήση τὸν ἀναιδῆ ποὺ εἶχε φερθῆ τόσο ἄσχημα στὴν ἐξαδέλφη της, δὲν ἤθελε ὅμως νὰ διακινδυνεύση καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια της, γι' αὐτὸ εἶχε ἀπαιτήσει τὸν ὅρο ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω.

Γιὰ τὴν θειὰ Χαλάστρα τὸ ζήτημα ἦταν διαφορετικό.

Ὁ ἐπίδοξος σύζυγος τῆς ἀνεψιᾶς της ἦταν τιτλοῦχος κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ

ἱκανοποιήση τὴν ματαιοδοξία της.

Ἄλλως τε ἡ Ζωρζέττα τοὺς εἶχε ἀνακοινώσει ὅτι ἤθελε προηγουμένως νὰ δοκιμάση τὸν μνηστῆρα της καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ζητήση τὴν διορία τοῦ ἑνὸς μηνὸς προτοῦ ἐπισημοποιηθοῦν οἱ ἀρραβῶνες της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ ὁ Γουσταῦος ντὲ Κολόνζ ἔστελνε καθημερινῶς ἕνα ὡραιότατο μπουκέτο λουλούδια στὴν Ζωρζέττα.

—Τὸν πονηρό, σκεπτόταν ἡ ἀδιόρθωτη φιλεναδοῦλα μας, θέλει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ γνωσθοῦν σιγὰ σιγὰ οἱ ἀρραβῶνες μας γιὰ νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ ὀπισθοχωρήσω. Δὲν μὲ ξέρει φαίνεται ἀκόμη καλά.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Ζωρζέττα εἶχε μείνει μόνη στὸ σπίτι, γιατὶ ὁ μὲν πατέρας της βρισκόταν σὲ στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησι καὶ ἡ θειὰ Χαλάστρα συνεδρίαζε μὲ ἄλλες κυρίες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ὅπου προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες της, ἀπεφάσισε πιὰ νὰ ξεκαθαρίση τὸ ζήτημά της.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἐπρόκειτο νὰ ἔλθη εἰς τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

Ἡ Ζωρζέττα τὸν ἐδέχθηκε ἀφοῦ προηγουμένως ἐκάθησε μιὰ ὥρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη, προσπαθῶντας νὰ δώση στὴν φυσιογνωμία της τὴν πιὸ ἀπελπισμένη ἔκφρασι.

Τὸ τέχνασμά της ἐπέτυχε φαίνεται, γιατὶ μόλις ὁ Γουσταῦος ντὲ Κολόνζ τὴν ἀντίκρυσε, κατατρομαγμένος ἔσπευσε νὰ ἐρωτήση:

—Τὶ σᾶς συμβαίνει δεσποινὶς Ζωρζέττα φαίνεσθε φοβερὰ ταραγμένη.

—Πὼς νὰ μὴν εἶμαι, φίλε μου, ἀπήντησε μὲ τραγικότητα ἡ Ζωρζέττα, δὲν μάθατε τὸ δυστύχημά μας;

—Τὸ δυστύχημά σας, τὶ ἐννοεῖτε, δὲν ξέρω τίποτα.

—Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ γονεῖς μου, μοῦ εἶχαν συμβουλεύσει νὰ σᾶς τὸ ἀποσιωπήσω, ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζύ σας.

—Μὰ μιλῆστε, μιλῆστε, ξεύρετε πὼς μπορεῖτε νὰ βασισθῆτε σὲ μένα.

—Εἶμαι βέβαια γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἐμάθαμε ὅτι εἴμεθα τελείως κατεστραμμένοι οἰκονομικῶς, ἐχάσαμε ὅλη μας τὴν περιουσία.

—Τὶ εἴπατε, ἐρώτησε καταταραγμένος ὁ συμπαθὴς Γουσταῦος, ἐνῶ ἐγίνετο κατάχλωμος, ἐχάσατε ὅλη σας τὴν περιουσία; Θὰ ὁμιλεῖτε φυσικὰ γιὰ τοὺς γονεῖς σας, δὲν πιστεύω ἡ προίκα σας...

—Ἰδίως ἡ προίκα μου, ἐχάθηκε ὅλη δὲν μου μένει οὔτε πεντάρα.

—Ὥστε ὅταν παντρευθῆτε, δὲν θὰ προσφέρετε εἰς τὸν ἄνδρα σας...

—Παρὰ μόνον τὰ νειάτα μου καὶ τὴν καρδιά μου...

(Ἀκολουθεῖ)

Περιφρόνησις προς τὰ πλούτη

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔπειτα ἀπὸ μία περιφανῆ νίκη, παρακολουθοῦσε στὴν ἀκροθαλασσιὰ τὰ πτώματα ποὺ ἐξέβραζε ἡ θάλασσα. Πολλὰ ἔφεραν ἀκόμη περιδέραια καὶ βραχιόλια χρυσᾶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν σύνοδο του ὁ Θεμιστοκλῆς τοῦ εἶπε:

— Γιατὶ δὲν τὰ πέρνεις; Ἐσὺ δὲν εἶσαι Θεμιστοκλῆς.

* * *

Λέγουν ἀκόμη γιὰ τὸν Θεμιστοκλῆ ὅτι ἐπροτίμησε νὰ πανδρέψη τὴν κόρη του μ' ἕναν πολίτη πτωχό, ἀλλὰ μορφωμένο παρὰ μ' ἕναν ἄλλο, ὁ ὁποῖος ἦταν μὲν πλούσιος ἀλλὰ τελείως ἀστοιχείωτος.

— Προτιμῶ ἔλεγε ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πλούτη, παρὰ τὰ πλούτη ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο.

* * *

Ὁ Ἀρχέλαος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, προσέφερε εἰς τὸν Σωκράτη ἀμύθητους θησαυροὺς γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ ἔλθη εἰς τὴν Αὐλή του. Ὁ Σωκράτης ὅμως τοῦ ἀπήντησε:

— Τὸ ἀλεῦρι στοιχίζει ἐλάχιστα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ νερὸ δὲν στοιχίζει τίποτα.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο τὸ δωδεκάσελιδο θὰ κυκλοφορήση τὴν 10ην Ὀκτωβρίου, «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἐπαναλαμβάνουν τακτικὰ τὴν ἔκδοσιν των, τὴν 10ην καὶ 25ην ἑκάστου μηνὸς ὅπως καὶ πρίν.

Οἱ γνῶμες τῶν ἀναγνωστῶν μας γιὰ τὰ «Ἑλληνόπουλα»

Δημοσιεύομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα γράμματα ποὺ ἐλάβαμε :

Πρὸς τὰ ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

«Κάποιο Μαρτιάτικο πρωϊνὸ μέσα στὴν ζωηρὴ κίνησι τῆς Ἐθνικῆς μας γιορτῆς φάνηκε ξέγνοιαστο στὰ πλάτη τοῦ ὁρίζοντα κάτι ποὺ τόσο τὸ νοσταλγούσαμε. Ἦταν τὸ νέο μας Περιοδικὸ τὰ «Ἑλληνόπουλα».

Ὦ πόσο νοσταλγικὰ εἶνε τὰ βήματά του, ποὺ κρύβουν μέσα τους κάθε ἰδανικὸ καὶ εὐγενικὸ σκοπό!

Ἀνοίγει καὶ ξεσκεπάζει πλειότερα ἀκόμα τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὰ εὐγενικὰ ἰδεώδη. Μὲ τέτοιους σκοποὺς ξεπετάχτηκε ἕνα πρωϊνὸ γιὰ νὰ ριζωθῇ στὶς καθάριες φαντασίες μας. Καὶ τώρα ἂς τ' ἀγαπήσουμε ὅσο μποροῦμε.

Ἂς ἔλθουμε φιλοδοξῶντας κάθε ὡραῖο καὶ εὐγενικὸ σκοπό, μὲ ξάνοιχτη τὴν καρδιά μας.

Ὦ πόσο θάμουνα εὐτυχὴς ἂν ὅλοι ἐρχόντουσαν μὲ τὶς ἴδιες φιλοδοξίες, ὅπως πιστεύω.

Μόνο αὐτὸ σᾶς γράφω μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ ἀπάντησι στὰ ὡραῖα καὶ ἀξιοθαύμαστα λόγια τῆς ἀγαπητῆς μας «Φίλης» ποὺ τόσο μὲ συνεκίνησαν.

Θεσσαλονίκη 2-4-33

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἔκδοσίν σας.

Τὸ περιοδικό σας μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ γιατὶ εἶναι ὑφ' ὅλας τὸς ἀπόψεις ἐξαίρετο. Μυθιστορήματα ἠθικά, διδακτικά, διασκεδαστικά, διηγήματα τὸ ἴδιο, ἐγκυκλοπαιδικὴ ὕλη θαῦμα, ὅλα ὡραῖα ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα ὡς τὴν τελευταία.

Μὴ νομίσετε πὼς θέλω νὰ σᾶς κολακεύσω, κάθε ἄλλο, ἔχω διαβάσει πολλὰ περιοδικά, σὰν καὶ σᾶς κανένα . . . . . .

Ἅγιος Βλάσιος Πηλίου 18-7-33

ΒΛΑΣΙΟΣ ΜΑΚΡΥΚΩΣΤΑΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Ἡ ἔκδοσίς σας μ' ἐνθουσίασε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ γίνω τακτικὸς ἀναγνώστης σας καὶ θὰ μείνω πιστός σας φίλος.

Σᾶς γράφω αὐτὰ τὰ λίγα λόγια γιὰ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ ὁλόκαρδα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου σας. . . . . .

Θεσσαλονίκη 26-3-33

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΩΤΙΟΥ

***

Πρὸς τὰ «Ἑλληνόπουλα»,

Σᾶς πῆρα καὶ σᾶς διάβασα, τόσο δὲ μου ἀρέσατε ὥστε ἀπεφάσισα νὰ γίνω ἕνας τακτικὸς ἀναγνώστης καὶ συνεργάτης σας, καὶ νὰ σᾶς διαδόσω στοὺς φίλους μου καὶ στοὺς συμμαθητάς μου.

Ὁ διαγωνισμός σας, μ' ἐνθουσίασε, γι' αὐτὸ θὰ λάβω καὶ σ' αὐτὸν μέρος . . . . . .

Βέρροια 28-5-33

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΖΑΜΠΑΚΑΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ βλέπω ὅτι κάθε φορὰ μᾶς παρουσιάζεσθε καὶ πιὸ πλουτισμένα μὲ τόσα καὶ τόσα ὠφέλιμα καὶ τερπνὰ ἀναγνώσματα.

Τίποτε δὲν εἶναι ὡραιότερο παρὰ νὰ ξεύρῃ ἕνα παιδὶ πὼς ἔχει ἕνα περιοδικὸ ποὺ εἶναι ἀποκλειστικῶς δικό του, κι' ἔχει τὸν εὐγενικὸ προορισμὸ νὰ τὸ κάμῃ νὰ γνωρίσῃ μὲ τρόπο τερπνό, τόσα χρήσιμα πράγματα.

Μὲ ἐνθουσίασε ἡ προσπάθεια σας γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς.

Πόσο ὡραῖο εἶναι ἕνα Ἑλληνόπουλο ποὺ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ βλέπει πὼς τὰ πατριωτάκια του τὸ θυμοῦνται καὶ θέλουν νὰ ἐπικοινωνοῦν μαζύ του . . . . . .

Ἀθῆναι 31-5-33

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πρωτότυπη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ σας δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ μὴν συγχαρῶ τὴν καλή σας «Διεύθυνσι» καὶ νὰ τῆς εὐχηθῶ καλὴν πρόοδον.

Βλέπω μὲ μεγάλη μου χαρὰ πόσα εὐγενικὰ Ἑλληνόπουλα λαμβάνουν μέρος στὴν κίνησι σας καὶ μὲ ποιὰ λαχτάρα περιμένουν ἕνα τέτοιο περιοδικό.

Κέρκυρα 12-5-33

ΚΑΤΙΝΑ ΣΑΒΒΑΝΗ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Μὲ πόση χαρὰ κι' ἀνυπομονησία σᾶς περιμένουμε, σὰν πλησιάζουν ἡ μέρες ποὺ θὰ φθάσετε! Μαζευόμεθα ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται στὸ τραῖνο καὶ περιμένουμε τὸ καινούργιο μας περιοδικό.

Τὸ τραῖνο σφύριξε, νᾶτο ἔρχεται! «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἦρθαν;

Ἦρθαν! Κι' ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ ἀρχίζει ὁ πανζουρλισμός.

Ὁ πράκτωρ δὲν προφθαίνει νὰ δίνῃ, ὁ καθένας μας θέλει αὐτὸς πρῶτος, ν' ἀνοίξῃ τὰ «Ἑλληνόπουλα»!

Καὶ τὸ πανδαιμόνιο ἐπαναλαμβάνεται κάθε δέκα πέντε μέρες . . . . . .

Τρίκκαλα 18-7-33

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι παρατηρῶ ὅτι κάθε δεκαπενθήμερο καλλιτερεύετε τὴν ὕλη σας καὶ προσθέτετε καὶ κάτι καινούργιο.

Σᾶς συγχαίρω θερμὰ γιὰ τὸ νέο σας μυθιστόρημα «Στοὺς Αἰθέρας» θαυμάσιο ὑφ' ὅλας τὸς ἀπόψεις. . . . . .

Θεσσαλονίκη 26-8-33

Μ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

***

Ἀγαπητά «Ἑλληνόπουλα»

Μόλις σᾶς ἀντίκρυσα ἐνθουσιάστικα, καὶ τόνομα σας «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μ' ἔκαμε νὰ σᾶς προσεξω ἰδιαιτέρως. Δέσιμο περίφημο. Ἀνοίγω τὴν πρώτη σελίδα «25 Μαρτίου» νὰ ἕνα ἄρθρο ἐνδιαφέρον! Ὕστερα «Τέχνη» καὶ τί τεχνη; Ἑλληνική! Ὦ πόσο μάρεσει, γιατὶ μ' ἐνδιαφέρει τοσο ἡ Ἱστορία. Μετὰ «Μηχανική», «Ἡ θειὰ Χαλάστρα», Ὁ «Χονδρὸς καὶ ὁ Λιγνὸς» τόσο διασκεδαστικό, «Ἡ Φύσις», «Ὁ Μικρὸς Ρεπόρτερ» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. . . . . .

Θεσσαλονίκη 16-7-33

ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΕΣΣΙΟΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»

Μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία περίμενα ἀπὸ καιρὸ τὸ πρῶτο φύλλο σας. Ποτὲ δὲν φανταζόμουν ἕνα τόσο ὡραῖο περιοδικὸ γι' αὐτὸ προσπαθῶ νὰ ἐγγράψω ὅσο πιὸ πολλοὺς συνδρομητὰς μπορῶ. Πολλὲς φίλες μου, μου ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν.

Πιστεύω πὼς ὅταν ἔχετε πολλοὺς συνδρομητὰς θὰ αὐξήσετε τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων σας καὶ θὰ γίνετε καὶ ἑβδομαδιαῖο . . . . . .

Ἀθῆνα 17-4-33

ΛΕΝΑ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»,

Μ' ἐνθυσιασμό μου εἶδα τὴν ἔκδοσί σας καὶ μὲ ἀκόμη μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὰ ὡραῖα σας μυθηστορήματα. Ἀλλὰ τὸ παράπονό μου ἦταν ὅταν σᾶς πρωτοεῖδα πὼς εἴχατε λίγες σελίδες.

Ὁ μπαμπάς μου ὅμως μοῦ εἶπε πὼς ὅλα τὰ περιοδικὰ εἶνσι μικρὰ καὶ ἔχουν λίγες σελίδες ὅταν πρωτοβγοῦν. Κατόπιν ὅμως ὅταν οἱ φίλοι τους τὰ ἐνισχυσουν μεγαλώνουν.

Σᾶς εὔχομαι λοιπὸν μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ σᾶς δῶ σὲ λίγα χρόνια ἕνα μεγάλο περιοδικὸ ποὺ νὰ τὸ διαβάζουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα.

Κέρκυρα 18-4-33

Γ. ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ βλέπω τὴν καθημερινὴ ἐξέλιξι σας, αὔξησις σελίδων, πλουτισμὸς ὕλης κτλ. Ἰδίως εὐχαριστήθηκα γιὰ τὴν προσπάθειά σας νὰ ἐπικοινωνίσουμε μὲ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς καὶ περιμένω μὲ ἀνυπομονησία τὶς διευθύνοεις γιὰ νὰ γράψω . . . . . .

Χαλκίδα 9-5 33

Γ. Κ. ΒΡΕΤΟΣ

***

Ἀγαπητὰ «Ἑλληνόπουλα»

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι εἶδα νὰ κυκλοφορῇ τὸ 4ο φυλλάδιο σου. Δεν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴν χαρά μου καὶ συνάμα τὴν ἀνυπομονησία μου κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδοθῆς.

Τὸ περιοδικό μας εἶναι ἕνα ἔξοχο περιοδικὸ καὶ πολὺ χρήσιμο γιὰ μᾶς τὰ παιδια. . . . . .

Ἀθῆναι 12 5-33

ΜΗΤΣΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

***

Πρὸς τὴν Διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Ἑλληνόπουλα»

Μόλις πρὸ πέντε-ἕξ ἡμερῶν τυχαίως περνῶντας ἀπὸ κάποιο βιβλιοπωλεῖο εἶδα τὴν ἔκδοσι τοῦ περιοδικοῦ σας.

Ἀπὸ τότε ἀπεφάσισα ν' ἀφοσιωθῶ στ' ἀγαπημένα μου «Ἑλληνόπουλα».

Τἀγάπησα τὸ περιοδικο σας διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔχει τὸ ὄνομά μας «Ἑλληνόπουλα», ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὸ ὡραῖον περιεχόμενον του.

Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι ὁ τακτικός σας φίλος καὶ θὰ συνεργάζομαι μαζύ σας γιὰ τὴν διάδοσι του . . . . . .

Λάρισσα 15-4-33

Ν. ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΥΛΟΣ

***

Ἀγαπητά μου «Ἑλληνόπουλα»

Μέσα στὰ τόσα περιοδικὰ ποὺ διαβάζουν τὰ παιδιὰ βγήκατε καὶ σεῖς γιὰ νὰ μᾶς γεμίσετε μιὰ ξέχωρη χαρά.

Ἡ εὐχαρίστησις μου εἶναι μεγάλη ὅταν σᾶς διαβάζω, μὲ τὴν συναρπαστική σας ὕλη, μὲ τὰ ὡραία σας μυθιστορήματα καὶ διηγήματα.

Εὔχομαι πάντα νὰ βαίνετε πρὸς τὴν πρόοδο μὲ την βοήθεια τῶν φίλων σσς καθὼς καὶ τῆς φίλης σας.

Καλλιθέα 21-7-33

Ε. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Γιατὶ ξεκίνησε νάβρη τὸ φεγγαρολούλουδο

Ὁ Ντὶκ εἶναι ἕνας τεράστιος λυκόσκυλος, ὁ Φομπλὰς ἕνας μικρούλης φὸξ τεριέ.

Ὁ Ντὶκ εἶναι πολὺ περήφανος γιὰ τὴ δύναμί του, κι' ὁ Φομπλὰς γιὰ τ' ὄνομά του.

Τὸν Ντὶκ συχνὰ τὸν δένουν μὲ μιὰ χοντρὴ ἀλυσσίδα, ὁ Φομπλὰς εἶναι πάντα ἐλεύθερος.

Γι' αὐτὸ ἅμα ὁ Ντὶκ εἶναι δεμένος καὶ βαρυέται καὶ χασμουριέται, καὶ τρώει μὲ μανία τὰ νύχια του, ὁ Φομπλὰς ποὺ εἶναι ἕνα πολὺ καλὸ σκυλάκι κατὰ βάθος, διηγεῖται ἱστορίες γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα...

Ἔτσι ἐχτές, τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία ποὺ γράφουμε πιὸ κάτω. Ὁ Φομπλὰς ὀρκίζεται πὼς εἶναι ἀληθινή...Μὰ στὸ κάτω κάτω, ὁ Φομπλὰς δὲν εἶναι παρὰ ἕνας σκύλος ποὺ μπερδεύει διαρκῶς ὅτι βλέπει στὸν ὕπνο του, μ' ὅτι βλέπει στὸ ξύπνιο του... Γι' αὐτό...

— Ξέρεις, ἄρχισε ὁ Φομπλάς. . Αὐτὸ ἔγινε ὅταν ὁ Μικρὸς Ἀφέντης ἤτανε πολὺ ἄρρωστος... Ξέρεις τὶ παναπῆ αὐτό;

— Χμ. . . Καὶ βέβαια ξέρω... Ἀπάντησε μὲ σπουδαιότητα ὁ Ντίκ. Κλείνουνε τὶς πόρτες, δὲν κοτᾶς νὰ κουνηθῆς, δὲν σ' ἀφήνουν νὰ γαυγίσῃς, ὅλοι περνᾶνε καὶ κανένας δὲν σὲ προσέχει... Νά!

Ὁ Φομπλὰς τὸν κύτταζε μὲ περιφρόνησι μὰ συνέχισε :

...Ὁ Μικρὸς Ἀφέντης ἤτανε πολὺ ἄρρωστος κείνη τὴν ἡμέρα... Μέσα στὸ ντουλάπι τὰ παιχνίδια εἶχανε σηκώσῃ ἐπανάστασι. Βαρέθηκαν τόσο καιρὸ κλεισμένα κι' ἄπιαστα... Κάνανε τόσο θόρυβο, ποὺ ὁ μικρός Ἀφέντης τὰ θυμήθηκε.

— Μαμά, βγᾶλε μου λιγάκι τὰ παιχνίδια μου...

— Δὲν κάνει παιδάκι μου νὰ κουραστῆς...

— Δὲν θὰ παίξω μαμά.. Μόνο νὰ τὰ βλέπω...

Κι' ἡ μαμὰ τ' ἀράδιασε πάνω στὸ τραπέζι... Μπροστὰ ἔστησε τὰ στρατιωτάκια, μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὶς καβαλαρίες καὶ πίσω τὸ ντουφεκάκι καὶ τὸ ταμπούρλο...

Πάνω στὸ κουτὶ τοῦ λότου ἐκάθησε τ' ἀρκουδάκια καὶ πλάϊ τὸ φοὺτ-μπόλ... Καὶ πίσω, πιὸ πίσω ἀπ' ὅλα, ἔβαλε τὸν Φασουλάκη. Ἕνα πάνινο Φασουλῆ κόκκινο καὶ πράσινο γεμᾶτο πριονίδια. Φοροῦσε ἕνα ἀστεῖο καπελάκι μὲ κουδούνια καὶ στὰ χέρια εἶχε ραμένα δύο ντενεκεδένια τάσια. Ἅμα ἀνοιγόκλεινε τὰ χέρια, τὰ τάσια χτυπούσανε: τζίν,τζίν, τζίν.

Ἤτανε τὸ τελευταῖο παιχνίδι ποὺ τοῦ χαρίσανε, μὰ ὅπως ἀρρώστησε, δὲν πρόφτασε νὰ παίξῃ μαζύ του.

Τὸ παιδάκι χαμογέλασε σὰν τὰ εἶδε ἔτσι ἁπλωμένα. Μὰ ἤτανε πολὺ κουρασμένο, τόσο πολύ, ποὺ γρήγορα κουράστηκε νὰ τὰ κυττάζῃ.

Κι' ὅταν ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν κάμαρα,κι' ἔμεινε μονάχο τὸ παιδὶ μὲ τὰ παιχνίδια, ἕνας ὡραῖος ἄσπρος ἄγγελος κατέβηκε καὶ κάθησε στὸ μαξηλάρι του.

Δὲν ξέρω πῶς ἀκριβῶς κουνηθήκανε τὰ παιχνίδια. Μὰ κάποιο κίνδυνο θὰ μυριστήκανε σίγουρα, γιατὶ ἀρχίσανε νὰ κάνουνε ἕνα θόρυβο τρομερό. Τὸ τουφεκάκι σηκώθηκε ὄρθιο, καὶ τσὶφ τσάφ πυροβολοῦσε, τὰ ταμπουρλόξυλα χτυπούσανε τὸ ταμποῦρλο, καὶ τ' ἀρκουδάκια ἀρχίσανε νὰ φωνάζουνε καὶ νὰ πηδᾶνε.

Ὁ Φασουλάκης πλησίασε τὸν ἄσπρο Ἄγγελο καὶ ἥσυχα τὸν ρώτησε τὶ ἤθελε νὰ κάνῃ στὸ μικρὸ Ἀφέντη.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν πάρω μαζύ μου στὸν οὐρανό. Ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ ἄγγελος.

— Σᾶς παρακαλῶ πολὺ μὴ τὸν πάρετε. Εἶπε ὁ Φασουλάκης. Εἶμαι ἕνα καινούριο παιχνίδι καταλαβαίνετε καὶ δὲν ἔπαιξε διόλου μαζύ μου. Κι' εἶμαι ἕνας πολὺ ἀστεῖος Φασουλῆς. Κυττᾶξτε.

Κι' ἄρχισε νὰ πηδάῃ, νὰ κάνῃ τοῦμπες καὶ τζίν, τζίν, τζὶν νὰ χτυπάῃ τὰ τάσια ποῦχε στὰ χέρια. Ντίνι, ντίνι, ντίνι ἔκαναν καὶ τὰ κουδουνάκια τοῦ καπέλου του. Ὅλα τὰ παιχνίδια ἤταν ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ τὸ ταμποῦρλο τόσο πολὺ γέλασε, ποὺ τὸ πετσί του ἔσκασε.

— Λοιπὸν δὲν θὰ τὸν πάρετε. Αἴ; Ρώτησε καὶ πάλι ὁ Φασουλάκης.

—Λυποῦμαι πολὺ, ἀπήντησε ὁ ἄγγελος χαμογελώντας λυπημένα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν πάρω.

Τὰ παιχνίδια θύμωσαν, τὸ τουφεκάκι πούταν ὑπὲρ τῶν βιαίων μέσων ἔσκαγε ποὺ εἶχε πετάξῃ τὸ φελό του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πυροβολήσῃ.

Μὰ ὁ Φασουλάκης ξαναρώτησε :

— Δὲν ὑπάρχει τότε τρόπος νὰ μὲ πάρετε καὶ μένα μαζύ;

Ντράπηκε ποὺ τόπε, γιατὶ ἤτανε ἡ πιὸ ἀλλόκοτη τοῦ κόσμου πρότασι.

Μὰ ὁ ἄγγελος ἀπάντησε μὲ καλωσύνη:

— Αὐτὸ δὲν γίνεται. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν ἀγαπᾶς πολὺ τὸ μικρό σου Ἀφέντη, μπορῶ νὰ σοῦ κάνω ἕνα χατῆρι, θὰ καθήσω ἐδῶ ὡς ποὺ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ φεγγαρολούλουδο. Περισσότερα δὲν σοῦ λέω. Πήγαινε. Γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶναι μακρυά... Καὶ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πολὺ ὥρα.

— Καὶ νὰ γιατὶ ὁ Φασουλάκης ξεκίνησε νάβρη τὸ φεγγαρολούλουδο.

Φυσικά, ἀφοῦ ἤτανε λουλοῦδι, κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ πῆγε κατευθείαν στὶς βραγιές.

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, ὁ μικρὸς Ἀφέντης εἶναι ἄρρωστος. Γιὰ νὰ γιάνῃ πρέπει νὰ τοῦ πάω τὸ φεγγαρολούλουδο. Ποιὸ ἀπὸ σᾶς εἶναι;

(Κι' ἀπὸ μέσα του εὐχόνταν νὰ μὴν εἶναι τὸ ἡλιοτρόπιο. Γιατὶ πῶς θὰ τὸ σήκωνε ἕνα τόσο βαρὺ πρᾶμα;)

— Ἐμεῖς, εἴπανε οἱ κρίνοι, εἴμαστε οἱ κρίνοι. Αὐτὲς οἱ εὐγενικὲς κυράδες μὲ τὰ κρινολίνα, εἶναι οἱ μαργαρίτες, κι' αὐτοὶ οἱ κύριοι μὲ τὰ κόκκινα φεσάκια, εἶναι τὰ γαρύφαλα, Ξέρουμε ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν. Ἀκόμα καὶ κεῖνα ποὺ εἶναι μὲ τρεῖς λατινικὲς λέξεις. Μ' αὐτὸ ποὺ λές, εἶναι ἄγνωστο εἶδος. Δὲν ἔχει γραφῆ στὰ λεξικά, σίγουρα.

Ὁ Φασουλάκης, προχώρησε λυπημένος, χωρὶς νὰ προσέχῃ τὶς ἀκρίδες, τὶς σαῦρες κι' ἕνα σωρὸ ζουζούνια ποὺ τρέχανε ξωπίσω του ἔχοντας ὄρεξι γιὰ παιχνίδι,

Φασουλάκη, Φασουλάκη
παίζουμε τὸ κρυφτουλάκι;

τοῦ φωνάζανε. Ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσε, μιὰ μεγάλη πεταλλοῦδα, ἔπεσε μὲ ὁρμὴ στὸ καπελάκι του

—Μὲ συγχρωρεῖτε! φώναξε στενοχωρημένη. Ἔκανα τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ μου, καὶ κουράστηκα. Πῆρα τὸ καπέλο σας γιὰ λουλούδι. Μὰ μιλάω χωρὶς νὰ συστηθῶ. Δεσποινὶς Πεταλλοῦδα, μπαλαρίνα.

—Κύριος Φασουλάκης, καλλιτέχνης. Συστήθηκε ὁ Φασουλάκης. Καὶ ἐνθουσιασμένος ποὺ γνώρισε μιὰ τόσο ὄμορ-

φη κι' εὐγενικὴ χορεύτρια, τῆς ἐξήγησε τὶ γύρευε.

— Θὰ σᾶς πῶ κάτι, τοῦ εἶπε ἐκείνη, ἂν μοῦ δώσετε τὰ δύο τάσια πούχετε στὰ χέρια σας. Ὁ μουσικὸς ποὺ μὲ ἀκομπανιάρει δὲν μοῦ ἀρκεῖ, ὁ κ. τζίτζικας, τὸν ξέρετε; Μιὰ χορεύτρια τῆς ἀξίας μου, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὀρχήστρα. Μὲ τὰ τάσια σας, θὰ κάνω μιὰ ἔκτακτη τζὰζ μπάντ.

Ὁ Φασουλάκης μὲ μεγάλη λύπη τὰ ξέραψε.

— Στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἂν ὁ μικρὸς Ἀφέντης γιατρευτῆ, θὰ παίζη μαζύ μου καὶ χωρὶς τὰ τάσια μου.

— Λοιπὸν ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα τὰ λουλούδια, τὰ μυρωδάτα τριαντάφυλλα, τοὺς βαθυοὺς κρίνους ποὺ εἶναι τόσο δροσεροὶ τ' ἀπόβροχα, τὶς ἀγριοβιολέττες, ὅλα τὰ λουλούδια. Μ' αὐτὸ ποὺ εἴπατε, δὲν τὸ ξέρω. Πρέπει νὰ ρωτήσετε κάποιον ποὺ μένει μεσ' τὴ γῆ. Ἐκεῖ ποὺ εἶναι οἱ ρίζες. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ μὴ φύτρωσε.

Κι' ἔτσι ὁ Φασουλάκης ξεκίνησε γιὰ τὸ ὑπόγειο τοῦ τυφλοπόντικα.

***

Τὸν βρῆκε σὲ κακὸ κέφι γιατὶ εἶχε χάση τὰ γυαλιά του. Γι' αὐτὸ ἅμα τοῦ εἶπε τὶ γύρευε, τὸν ἀποπῆρε.

— Τὶ φεγγαρολουλούδια καὶ κολοκύθια στὸ πάτερο μοῦ λές! τοῦ φώναξε. Νὰ πῆς γιὰ τίποτε σπόρους, μάλιστα. Ἀξίζει τὸν κόπο. Καὶ δὲν μπορῶ καὶ νὰ σὲ δῶ! Χωρὶς γυαλιά, εἶμαι ἕνας χαμένος πόντικας! Νὰ τὶ εἶμαι!

Ὁ Φασουλάκης, εὐγενικὰ ἔψαξε καὶ τοῦ τάβρε.

Ἄ! ἄ! ἄ! Εἶπε τότε ὁ γέρο τυφλοπόντικας! Ἔχεις πολὺ ὡραῖο φόρεμα, ζεστό, στερεό. Ἂν μοῦ τὸ δώσης νὰ σκεπάσω τὴ σοδειά μου, θὰ σοῦ πῶ ἴσως κάτι.

— Δὲν βαρυέσαι! Σκέφτηκε ὁ Φασουλάκης, θὰ μοῦ φτιάση ἄλλο!

Καὶ τοῦ τόδωσε.

— Ἐγώ, πὲς γιὰ ρίζες, γιὰ σπόρους, εἶμαι ἄσσος! Ὁ καλύτερος νοικοκύρης. Σκάβω στοές, δουλεύω σὰ σκυλί, λουλούδια σκοτίστηκα. Ἂν θὲς σίγουρα νὰ μάθης, νὰ πᾶς σὲ κανένα πουλί. Αὐτὰ δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ χάφτουν μυῖγες καὶ νὰ μαθαίνουνε κουτσομπολιές. Νά!

***

Ὁ κακομοίρης ὁ Φασουλάκης ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται σὰν βγῆκε ἀπ' τὸ ὑπόγειο... Εὕρηκε τόσο ἄσχημο τὸν ἑαυτό του χωρὶς φόρεμα καὶ τάσια.

— Εὐτυχῶς ἔχω ἀκόμη τὸ ὡραῖο μου καπέλο μὲ τὰ κουδουνάκια. Σκέφθηκε. Γιὰ νὰ πάρη κουράγιο, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ντίνι, ντίνι, ντίνι, τὰ κουδουνάκια χαρούμενα κουδούνισαν. Στὸν κρότο, μιὰ κάργα ἤρθε τρέχωντας.

— Ἄ! Καλέ! Φώναξε. Ἄ! τὶ ἀστεῖο! Καλὲ θὰ πεθάνω στὰ γέλια! Τὶ εἶν' αὐτὸ καλέ! Ἄ! ἄ! Καὶ δόστου, γελοῦσε.

— Τὶ ἔπαθες κυρά μου; τῆς εἶπε θυμωμένα ὁ Φασουλάκης. Ἂν εἶμαι σ' αὐτὰ τὰ χάλια, εἶναι γιατὶ μὲ γδύσανε γιὰ νὰ μοῦ ποῦνε ποῦ εἶναι τὸ φεγγαρολούλουδο. Καὶ νὰ μοῦ τὸ λέγανε τοὐλάχιστο!

— Μπά! Ἄ! Ἔτσι! Γιὰ νὰ δῶ τὸ καπέλοσου! Ὡραῖο εἶναι! Καὶ τὰ κουδουνάκια. Ἄκου. Δῶσέ μου το καὶ θὰ σου πῶ.

— Τὸ καπέλο μου! Ἄ! Ὄχι! Δὲν στὸ δείνω!

— Καὶ γὼ δὲν σοῦ λέω τίποτε. Χαρὰ στὸ παλιοκάπελο! Καλὲ χάρι σοῦ κάνω.

Τὶ νὰ τὸ κάνω τὸ καπέλο, ἂν φύγη ὁ μικρὸς ἀφέντης; σκέφθηκε ὁ Φασουλάκης καὶ εἶπε:

— Καλά! Πᾶρτο!

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ἡ Κάργα. Τ' ἄρπαξε καὶ δρόμο.

— Ἂν περιμένης νὰ σοῦ πῶ, περίμενε, καλὸ σοῦ κάνει!

Φασουλάκη Φασουλάκη
εἶσαι ἕνα κοροϊδάκι.

— Ἀλλοίμονο! Εἶπ' ὁ Φασουλάκης σὰν ἔμεινε μοναχός. Κι' ἂν εἶχαν δάκρυα οἱ Φασουλῆδες, σίγουρα θάκλαιγε. Τὶ θὰ κάνω τώρα; Ἂν κάποιος ξέρει κάτι τι, δὲν ἔχω πιὰ τίποτε νὰ τοῦ δόσω. Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας ὁλοστρόγγυλος Φασουλῆς ἀπὸ ἄσπρη φόδρα, γεμᾶτος ροκανίδια. Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ πρόσεξε ἕνα χελιδονάκι ποὺ ἔκλαιγε δίπλα του, καὶ μὲ συμπόνια τὸ ρώτησε τὶ ἔχει.

— Σκότωσαν τὸ ταῖρι μου κι' εἶμαι μονάχο στὴ φωλιά, μὲ τὰ μικρά μου ποὺ κρυώνουν. Πρέπει νὰ τοὺς πάω φαῖ καὶ δὲν προφταίνω νὰ κουβαλήσω καὶ κλαδάκια.

Ὁ Φασουλάκης, ξέχασε ὅλα τότε.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε. Εἶμαι γεμᾶτος ροκανίδια. Ἄδειασέ με καὶ πήγαινέ τα στὰ παιδιά σου.

Τὸ χελιδονάκι στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε, μὰ ἐπέμεινε τόσο, ποὺ τὸν ἄδειασε.

— Εὐχαριστῶ! τοῦ φώναξε γεμᾶτο χαρά. Μ' ἔσωσες ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μου. Τὶ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα;

— Δυστυχῶς τίποτε! Ὁ μικρὸς Ἀφέντης θὰ φύγη, χωρὶς νὰ παίξη μὲ μένα. Εἶμαι πολὺ κουτός, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ βρῶ πουθενὰ τὸ φεγγαρολούλουδο.

— Τί; τί; Ποιὸ εἶπες; Φώναξε τὸ χελιδονάκι. Μὰ δὲν ὑπάρχει τέτοιο πρᾶμα! Δὲν ὑπάρχει φεγγαρολούλουδο! Τρέχα νὰ πῆς ὅτι δὲν ὑπάρχει. Ὅτι σὲ γέλασαν.

— Καὶ νὰ ἤθελα, τώρα δὲν μπορῶ πιά. Εἶμαι μιὰ φόδρα ἄδεια, πῶς νὰ περπατήσω; Ὁ μικρὸς Ἀφέντης θὰ φύγη μὲ τὸν Ἄγγελο, καὶ γὼ δὲν θὰ τὸν δῶ.

***

Τότε πέρασα ἐγὼ ἐκεῖθε. Ἐγὼ ὁ Φομπλάς. Μυρίστηκα πρᾶμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ βρέθηκα μὲ δυὸ πήδους δίπλα του. Μοῦ διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του. Κι' ἐγὼ τὸν σήκωσα μαλακὰ στὰ δόντια μου, ὡς τὴν κάμαρα ποὺ ἀκόμα ὁ ἄγγελος περίμενε.

— Μπορεῖς νὰ τὸν πάρης τὸν μικρὸ Ἀφέντη ἂν θέλης. Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ τὸ φεγγαρολούλουδο. Πουθενά.

Τοῦ εἶπε σὰν μπήκαμε:

— Δὲν μ' ἄφηναν ἐμένα! Μουρμούρισε τὸ τουφεκάκι. Δὲν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος νὰ μοῦ δώση τὸ φελό μου;

Μὰ ὁ ὡραῖος ἄγγελος, δὲν ἔδωσε προσοχὴ σὲ τίποτε.

— Δὲν πειράζει μικρέ μου Φασουλάκη, ποὺ δὲν ηὗρες τὸ φεγγαρολούλουδο. Θὰ στὸν ἀφήσω τὸ μικρό σου Ἀφέντη. Ἐγὼ ἔχω κάτι ἀκόμα πιὸ ὄμορφο νὰ πάω στὸ δικό μου Κύριο ἀπ' τὴν ψυχὴ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ἢ κι' ἀπ' τὸ μαγικὸ λουλοῦδι ἀκόμα. Ἔχω μιὰ ἀγνὴ θυσία.

Εἶπε, κι' ἄνοιξε τὶς φωτεινὲς φτεροῦγες του, καὶ χάθηκε.

— Χμ! Μούγκρισε ὁ Ντίκ. Κι' ὕστερα;

— Δὲν ἔχει ὕστερα, τὰ εἶπα ὅλα.

Μὰ κείνη τὴ στιγμή, ἔλυναν τὸν Ντὶκ καὶ κεῖνος στὴν τρελλὴ χαρά του, ἀναποδογύρισε τὸ μικρούλη τὸν Φομπλάς.

— Μωρὲ τρόπος; Σκέφθηκε... Ἂν τοῦ ξαναπῶ τίποτε αὐτουνοῦ! Μὰ στὸ κάτω κάτω, τὶ περιμένεις ἀπὸ ἕνα σκύλο ποὺ τὸν λένε Ντίκ;

Ε. Κ.

Ἕνας ἄνθρωπος στὴ θάλασσα

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ πλοῖο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ:

— Κύριε πλοίαρχε, ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴ θάλασσα!

— Τί εἶναι ναύτης;

— Ὄχι, κύριε πλοίαρχε, ἕνας ἐπιβάτης!

— Ἐπλήρωσε τὴ θέσι του;

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ

Μιὰ φεγγαρόλουστη νύχτα ἕνας φτωχὸς ψαρᾶς εἶχε ρίξει τὰ δίχτυα του στὴ θάλασσα πολλὲς φορὲς χωρὶς νὰ πιάση τίποτα.

Ὅταν πιὰ ἐξημέρωνε ἐδοκίμασε γιὰ τελευταία φορά. Τραβᾶ, τραβᾶ μὰ τὸ δίχτυ εἶναι πολὺ βαρύ «Τί θὰ πιάσω ἄρα γε;» σκεφτόταν ὁ ψαρᾶς νοιώθοντας τόσο βάρος. Καὶ νά! εἰς το δίχτυ του σπαρταρᾶ ἕνα μεγάλο ψάρι ποὺ φαινόταν σὰν νἆταν καμωμένο ἀπὸ ἀσῆμι καὶ χρυσάφι.

Ὁ ψαρᾶς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του γιὰ νὰ τὸ χαιρετήση.

Μὰ τὸ χρυσόψαρο ἄνοιξε τὸ στόμα του κι ἄρχισε νὰ μιλᾶ.

— Ἂν μοῦ χαρίσης τὴ ζωή, ἔλεγε, θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης.

Ὁ ψαρᾶς ἐνόμιζε ὅτι ὀνειρευόταν, ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ στιγμὴ πρόλαβε νὰ πῆ.

— Θἄθελα νὰ βρεθῶ ἐκεῖ πέρα, στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς θάλασσας, στὸ σπίτι τῶν γέρων γονιῶν μου, μόνο γιὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἔτσι εἶπε ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ ψαρᾶς ἔνοιωσε νὰ μεταφέρεται μαλακὰ καὶ γρήγορα, σὰν σύννεφο, κι' εὐθὺς βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα παραθαλάσσιο σπιτάκι.

Τὰ πέντε λεπτὰ ἐπέρασαν γρήγορα, μὰ ὁ ψαρᾶς βρῆκε καιρὸ νὰ ξαναϊδῆ τὴ μητέρα του ποὺ ἄναβε τὴ φωτιά, τὸν πατέρα του ποὺ μπάλωνε τὰ δίχτυα καὶ τὴν ἀδελφή του ποὺ νανούριζε ἕνα μωρό. Ξαναεῖδε ἐπίσης, λίγο μακρύτερα, τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπου εἶχε βαπτισθῆ καὶ τοὺς σταυροὺς τοῦ νεκροταφείου ὅπου ἀναπαύοντο οἱ πάπποι του... Ὕστερα ξαναβρέθηκε στὴ βάρκα του.

Κι' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενε μιὰ ἄλλη ἔκπληξι: εἰς τὴν βάρκα ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ἄδεια, τώρα βρισκόταν ἕνας νέος ντυμένος ναυτικά.

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο τὸ ψάρι ποὺ μιλοῦσε, εἶπε στὸν ψαρᾶ. Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι εἶναι πολλὰ χρόνια ποὺ ἦρθα ἐδῶ, ὅπως κι ἐσύ, κι ἐξέχασα ὁλότελα τὴν πατρίδα μου. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς μ' ἐμεταμόρφωσε σὲ ψάρι καὶ ψάρι θἄμενα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἐκτὸς ἂν κἄποιος, ἀνάμεσα στὴν ἐκλογὴ τόσων ἀγαθῶν, ζητοῦσε αὐτὸ ποὺ ἐγὼ δὲν ἤξερα νὰ διατηρήσω· τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς δικούς μου καὶ τὴν πατρίδα. Πολλοὶ πρὶν ἀπὸ σένα μ' ἔπιασαν στὸ δίχτυ μοῦ ζήτησαν χρυσάφι, πολύτιμες πέτρες καὶ παλάτια. Ἐσὺ μόνο ἐζήτησες τὸν θησαυρὸ ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον κι ἔτσι ἔγεινες καὶ σωτήρας μου.

Ὁ ψαρᾶς κι ὁ νεαρὸς ναυτικὸς ἀπὸ τότε ἔζησαν μαζὺ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔριχναν τὰ δίχτυα στὴ θάλασσα τὰ τραβοῦσαν γεμᾶτα.

Ἀπὸ τὸ Ἰταλικό:

Μ. ΤΖΕΡΑΚΗ—ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Σπαρτιάτισες μητέρες

Ἕνας νεαρὸς σπαρτιάτης πολεμιστὴς ἔλεγε στὴν μητέρα του, δείχνοντας της τὸ σπαθί του:

— Εἶναι πολὺ κοντό!

— Τί σημαίνει, τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη, θὰ κάνης ἕνα βῆμα πάρα πάνω.

* * *

Μιὰ ἄλλη μητέρα μαθαίνοντας πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιούς της ἔπεσε ἐνδόξως στὴ μάχη:

— Δὲν ἐκπλήσσομαι, εἶπε, ἦταν πράγματι, παιδί μου.

Μαθαίνοντας δὲ ἀργότερα ὅτι ὁ ἄλλος της γυιὸς εἶχε τραπῆ εἰς φυγήν:

— Ὥστε δὲν ἦταν γυιός μου, ἀνεφώνησε κατάπληκτη!

* * *

Διηγοῦνται ἀκόμη ὅτι μιὰ ἄλλη Σπαρτιάτις ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός της ἐπέστρεφε σῶος ἀπὸ μιὰ ἐξοντωτικὴ μάχη, ἔσπευσε νὰ τοῦ γράψη:

— Φήμη ἐξυβριστικὴ κυκλοφορεῖ εἰς βάρος τῆς τιμῆς σου, ἀντιμετώπισε την μὲ τὸ μέτωπο ὑψηλά, ἢ σκοτώσου!

* * *

Μιὰ ἄλλη βλέποντας εἰς τὴν πολιορκία μιᾶς πόλεως τὸν πρωτότοκο γυιό της νὰ πέφτη νεκρός, ἔσπευσε νὰ φωνάξη!

— Καλέσατε ἀμέσως τὸν μικρότερο γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήση.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΑΡΤΕΜΙΣ

— Γιατὶ δὲν μᾶς λές, Ἀννοῦλα κι' ἐσὺ κανένα ὄμορφο παραμύθι σὰν τὴ γιαγιά; Δὲν ξέρεις; Τί μαθαίνεις λοιπὸν τόσον καιρὸ στὸ σχολεῖο ποὺ πᾶς;

— Στὸ σχολειὸ δὲ μαθαίνουν παραμύθια, ἀπάντησε περήφανα ἡ Ἄννα στὰ μικρὰ ἀδελφάκια της, τὴν Κλειὼ καὶ τὸν Παῦλο.

Ὁ Λάμπης, ὁ πιὸ μεγάλος ἀδελφός, ποὺ πήγαινε στὴν πρώτη Γυμνασίου κι' ἦταν πολὺ περήφανος γι' αὐτό, ἔσκασε στὰ γέλια, εὐχαριστημένος ποῦ βρισκε εὐκαιρία νὰ δείξη στὴν ἀδελφή του πὼς ἤξερε περισσότερα ἀπ' αὐτήν.

— Δὲ μαθαίνουνε στὸ σχολειὸ παραμύθια; Καὶ βέβαια στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο ποὺ πηγαίνεις ἐσὺ δὲν μαθαίνουν τίποτε. Μὰ γιὰ ρώτα καὶ μένα. Στὸ Γυμνάσιο, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, μαθαίνουμε καὶ τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς μύθους. Καὶ δὲν μᾶς τοὺς λένε μόνο σὰν τὰ παραμύθια ποὺ μᾶς λέει ἡ γιαγιά μᾶς ἐξηγοῦν καὶ τὶ θέλουν νὰ ποῦν. Γιατὶ κάθε μῦθος, πρέπει νὰ ξέρετε, ἔχει καὶ τὴν ἔννοιά του.

— Πές μας λοιπὸν ἐσύ, Λάμπη, ἕνα μῦθο ἀρχαῖο. Ἡ Ἄννα δὲν ξέρει τίποτε... πές μας ἐσύ... φώναξαν μὲ χαρὰ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια.

Ὁ νεαρὸς μαθητής, κολακευμένος ἀπὸ τὸ θρίαμβό του, ἄρχισε νὰ διηγεῖται μὲ καθαρὴ δυνατὴ φωνή, τὴ γέννησι τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ εἶχαν μάθημα κείνη τὴ μέρα.

— Ὁ Δίας, ὁ πατέρας τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀγάπησε μιὰ πεντάμορφη θεά, τὴ Λητὼ καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα του. Ἡ Ἥρα, ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Δία ζήλεψε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ καταδιώκη τὴν Λητώ. Αὐτὴ τρομαγμένη ἔφυγε ἀπὸ νησὶ σὲ νησὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὅταν τέλος ἔφθασε καὶ στὴ Δῆλο. Ἐκεῖ, κατακουρασμένη πιά, κάθησε κάτω ἀπὸ μιὰ φοινικιά. Ὁ ἱδρῶτας ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό της καὶ δυνατοὶ πόνοι ἄρχιζαν νὰ τὴν βασανίζουν. Οἱ Νύμφες τρέξανε κοντά της κι' ὅλες οἱ θεές, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἥρα, ἦρθαν, σταλμένες ἀπὸ τὸν Δία κι' ἄρχισαν νὰ τῆς κάνουν χίλιες περιποιήσεις. Σὲ λίγο ἡ Λητώ, ἡ πεντάμορφη, γέννησε δυὸ ὁλόξανθα παιδάκια τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιδα. Ὁ κόσμος ὅλος ἔλαμψε γύρω κι' ἕνα καινούργιο φῶς χύθηκε στὸ νησί. Γιατὶ ὁ Ἀπόλλωνας ἦταν ὁ ἥλιος μὲ τὶς χρυσὲς ἀχτῖνες καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ Σελήνη μὲ τὸ ἀσημένιο φῶς. Μόλις γεννήθηκε ὁ Ἀπόλλωνας δὲν περίμενε νὰ μεγαλώση, σὰν τἄλλα μωρά, παρὰ πῆρε ἀμέσως τόξο καὶ βέλη κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ ἄγρια θηρία. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Ἄρτεμις ποὺ κι' αὐτὴ σὰν τὸν ἀδελφό της ἦταν θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ καὶ καθὼς ἔτρεχε ἀνάμεσα στὶς Νύμφες της ἦταν ψηλότερη ἀπ' αὐτὲς ἕνα κεφάλι κι' ἔσβυνε ὅλες τὶς ἄλλες μὲ τὴν ὀμορφιά της, ἀκριβῶς ὅπως τὸ φεγγάρι σβύνει μὲ τὴ λάμψι του τἀστέρια.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο σᾶς ἄρεσε;

— Κάτι ξέχασες, εἶπε τότε ἡ Ἄννα ποὺ εἶχε μάθει κι' αὐτὴ τὸν ὡραῖο αὐτὸ μῦθο στὸ σχολεῖό της.

— Καὶ τὶ ξέχασα παρακαλῶ; εἶπε πεισμωμένος ὁ Λάμπης.

— Πῶς ἡ Δῆλος, ποὺ ἦταν πρῶτα ἕνα κινητὸ νησὶ κι' ἔπλεε ἀπάνω στὰ κύματα, μετὰ τὴν γέννησι τῶν θεῶν, ἔγινε στερεὰ ὅπως εἶναι σήμερα, κι' οἱ Ἕλληνες ἔχτισαν ἐκεῖ ἕνα περίφημο ναὸ στὸν Ἀπόλλωνα ποὺ ἀκόμη καὶ σήμερα σώζονται τὰ ἐρείπιά του

— Καλλίτερα τὰ ξέρει ἡ Ἀννούλα, φώναξαν θριαμβευτικὰ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια καὶ ξανασύρθηκαν πάλι κοντά της.

— Τότε κι' ἐγὼ δὲν σᾶς ξαναλέω ἄλλη φορὰ παραμῦθι εἶπε ὁ Λάμπης.

— Ὄχι! ὄχι! δὲν ξέρει καλλίτερα... Τὸ ἴδιο τὰ ξέρετε κι' οἱ δυὸ εἶπαν τότε ἀδέλφια κι' ἀγκάλιασαν καὶ τὸ Λάμπη εὐχαριστημένα.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ **RENE VIGO**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ ἡ πόρτα, μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ εἶχε φύγη ὁ ληστὴς ἀπὸ τὴν πόρτα, γιατὶ ἀσφαλῶς τότε θὰ ἔπεφτε ἐπάνω στὸν πρεσβευτὴ ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του.

Μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ μυστικὴ ἔξοδος;

Δὲν ἦταν καὶ τόσο πιθανόν. Ἐντούτοις ὁ Ζὰκ δὲν τὸ ἀπέκλεισε, γιατὶ ἐθυμήθηκε ξαφνικὰ ὅτι ἡ πρεσβεία ἦταν ἕνα πολὺ παλιὸ κτίριο ποὺ εἶχε κτισθῆ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1789.

Εἶχε διαβάσει κάποτε σ' ἕνα ἱστορικὸ βιβλίο ὅτι οἱ ἐπαναστάται εἶχαν κυκλώσει τὸ κτίριο τὴν ἑπομένη τῆς Βαστίλλης μὲ τὴν πρόθεσι νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν κόμητα ντ' Ἐρισύ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά. Εἶχε γίνει ἄφαντος καὶ ὕστερα ἀπὸ χρόνια πολλὰ εἶχαν μάθει πῶς εἶχε καταφύγει στὴ Γερμανία. Δὲν κατώρθωσαν ποτὲ νὰ μάθουν πῶς εἶχε διαφύγει.

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες ξαναρχόταν στὴ σκέψι τοῦ Ζὰκ καὶ συσχέτιζε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κόμητος μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ροζίτας.

Ἐπλησίασε τὸ παράθυρο κι' ἐκύτταξε στὸ περιβόλι. Δὲν εἶδε παρὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐρευνοῦν τὸ ἔδαφος.

— Ἔχω καιρό, εἴτε καὶ ἄρχισε νὰ κτυπᾶ τὸν τοῖχο μ' ἕνα κλειδὶ ποὺχε στὴν τσέπη του. Ἐκτύπησε σὲ διάφορες μερὶες κι' ὅταν ἔφθασε σὲ μιὰ ὡρισμένη πλευρὰ τοῦ φάνηκε σὰν ν' ἄκουσε ἕνα ἦχο κούφιο.

— Χμ! ἐμουρμούρισε, ἐδῶ κάτι τρέχει!..

Ἐκτύπησε πιὸ κάτω, ἄκουσε τὸν ἴδιο κούφιο ἦχο:

— Κι' ἐδῶ τὸ ἴδιο, ἐψιθύρισε. Θάλεγε κανεὶς πῶς στὸ μέρος αὐτὸ ὁ τοῖχος εἶναι κούφιος. Νάναι φαντασία μου;

Ξανακτύπησε κι' ἐνέτεινε τὴν προσοχή του.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε, εἶναι κούφιος.

Μήπως ἦταν ἐκεῖ ἡ μυστικὴ δίοδος;

Ἐξέτασε καλὰ ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ τοίχου μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ σχισμάδα, ἔσπρωξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. ἀλλὰ τίποτε.

Ἔσκυψε, ἐκύτταξε προσεκτικὰ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ καὶ στὸ τέλος ἀνεκάλυψε μιὰ σχισμάδα ποὺ ἐσχημάτισε ἕνα μικρὸ τετράγωνο. Ἐπίεσε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι καὶ εἶδε τότε νὰ ὑποχωρῆ ὁλόκληρο τὸ τετραγωνάκι καὶ ν' ἀποκαλύπτη μιὰ σιδερένια λαβή. Τὴν ἔπιασε τὴν ἐγύρισε καὶ εἶδε τότε μὲ μεγάλη του ἔκπληξι ὅτι ὁλόκληρη ἡ πλευρὰ τοῦ τοίχου ὑπεχώρησε καὶ ἄφησε τόση θέσι, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ περάση ἄνθρωπος.

— Εὕρηκα! ἐφώναξε ὁ Ζὰκ καὶ μιὰ καὶ δυὸ ἐγλύστρησε μέσα στὸ ἄνοιγμα,

— Ἀ ἀπὸ δῶ ἔβγαλαν τὴ Ροζίτα, εἶπε, ὅπως ἀπὸ δῶ εἶχε δραπετεύσει ὁ κόμης ντ' Ἐρισὺ τὸ 1789.

Χωρὶς νὰ λάβη τὸν κόπον νὰ κλείση τὸ ἄνοιγμα πίσω του ἐπροχώρησε μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἠλεκτρικῆς λαμπίτσας ποὺχε πάντα στὴν τσέπη του. Ἔφθασε σὲ μιὰ σκάλα, τὴν ἐκατέβηκε, ὡδηγοῦσε σ' ἕνα ὑπόγειο κι' ἐκεῖ, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μία πόρτα, τὴν ὁποία δὲν ἐδίσταση ν' ἀνοίξη.

Ἔξαφνα μιὰ παιδιάστικη φωνὴ ἀκούστηκε.

— Μὴ μοῦ κάνετε κακό, κύριε!

Ἔρριξε τὸ φῶς τῆς λάμπας του πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐρχόταν ἡ φωνὴ καὶ εἶδε τότε ριγμένην σὲ μιὰ παλιὰ ψάθα μιὰ μικροῦλα μὲ νυκτικὸ ὑποκάμισο.

Ἦταν ἡ Ροζίτα, ἡ κόρη τοῦ πρεσβευτοῦ.

Ὁ Ζὰκ ἐπλησίασε καὶ εἶπε στὴ μικρή:

— Μὴ φοβάσαι, μικροῦλα μου. Εἶμαι φίλος ἐγώ. Πῶς ἦλθες ἐδῶ;

— Μ' ἔφερε ἕνας κακὸς ἄνθρωπος! Μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου τὴ νύχτα.

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

— Δὲν ξέρω. Ἔφυγε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴ κουνήσω, γιατὶ θὰ μὲ σκοτώση.

Ὁ Ζὰκ ἐπῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔλα μαζύ μου. Θὰ σὲ πάω στὸν μπαμπά σου.

Ἡ μικρὴ δὲν ἔφερε καμμία ἀντίστασι καὶ στὸν δρόμο τῆς ἀπηύθηνε διάφορες ἐρωτήσεις ὁ Ζάκ.

— Τὸν ξέρεις αὐτὸν τὸν κακὸ ἄνθρωπο;

— Ἦταν σκοτάδια καὶ δὲν τὸν εἶδα καλά. Μὰ μοῦ φάνηκε σὰν τὸν Μπερναρδίνο.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Μπερναρδίνο;

— Ὁ καμαριέρης μας.

— Μπά!

Ὅταν ἔφθασαν στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς ὁ Ζὰκ ἀκούμπησε τὴν Ροζίτα στὸ κρεββατάκι της κι' ὕστερα ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἐφώναξε:

— Κύριε Μπαλαντέν!

Ἔκπληκτος ὁ ἀνακριτὴς καὶ οἱ σύντροφοι του ἐσήκωσαν τὰ κεφάλια τους καὶ ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἀνεγνώρισε τὸν μικρὸ ρεπόρτερ τοῦ ἐφώναξε μὲ θυμό:

— Τί κάνετε ἐκεῖ, Ζὰκ Ρομπέρ;

— Ἔκανα τὰς ἐρεύνας μου καὶ ἐτελείωσα.

— Πῶς μπήκατε;

— Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα, γιὰ τὴν ὥρα ἐλᾶτε νὰ παραλάβετε τὴ μικρή, γιατὶ ἀνυπομονεῖ νὰ ἰδῆ τὸν μπαμπά της.

— Τί εἴπατε; ἀνέκραξεν ὁ πρεσβευτής. Ἡ Ροζίτα!

— Σᾶς περιμένει στὸ κρεββατάκι της, ἐξοχώτατε.

Δικαστικοί, ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ πρεσβευτὴς ἔσπευσαν ν' ἀνεβοῦν τὴ σκάλα καὶ νὰ βρεθοῦν στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς.

— Ροζίτα! παιδί μου! ἐφώναξε ὁ πρεσβευτὴς κι' ἐπῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐν τούτοις δὲν ἐπίστευε εἰς τὰ μάτια του καὶ ἐρώτησε τὸν Ζὰκ μὲ ὕφος ἀρκετὰ αὐστηρόν:

— Ἐπὶ τέλους, Ζὰκ Ρομπέρ, θὰ μᾶς ἐξηγήσετε ποῦ τὴν βρήκατε;

— Μέσα ἐδῶ, κύριε ἀνακριτά, ἀπήντησεν ὁ μικρός μας φίλος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, δείχνοντας τὴν κρύπτη καὶ ἀποκαλύπτοντας τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε ἀνακαλύψη...

Ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἐβγῆκε ἀπ' τὰ στόματα ὅλων καὶ ὅταν ἐτέλειωσε ὁ μικρὸς ρεπόρτερ τὴ διήγησι του ἐπρόσθεσε:

— Ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ ποῖος εἶναι ὁ δράστης εἶναι ὁ Μπερναρδίνο, ὁ καμαριέρης τοῦ κ. πρεσβευτοῦ.

Ἔστειλαν ἕναν ἀστυφύλακα καὶ ἔφερε τὸν καμαριέρη ποὺ ἦλθε πελιδνὸς ἀπὸ τὸν φόβο του καὶ ὡμολόγησε ἀμέσως τὴν πράξι του.

— Εἶχα ἀνακαλύψει, εἶπε, τὴ μυστικὴ δίοδο ἐντελῶς τυχαίως κι' αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ ν' ἀπαγάγω τὴ μικρὴ γιὰ νὰ ζητήσω μὲ ἀνώνυμο γράμμα ἀπὸ τὸν πατέρα της 100 χιλιάδες φράγκα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ζὰκ ἔφευγε χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτὸς γιὰ νὰ τρέξη νὰ γράψη τὸ ἄρθρο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Ἡ σύλληψις τοῦ Τζὶμ Γουΐλσον

Ὁ Ζὰκ καθόταν μπροστὰ στὸ γραφεῖο του κι' ἐκύτταζε τὸ ταβάνι βυθισμένος σὲ σκέψεις ὅταν ἐμπῆκε ἔξαφνα ὁ Διευθυντὴς τοῦ καὶ τοῦ ἐφώναξε κτυπῶντας τον στὸν ὦμο.

— Δὲν βρῆκες τίποτα καλλίτερο νὰ κάνης σήμερα παρὰ νὰ κυττᾶς τὸ ταβάνι;

— Μά, κύριε διευθυντά, ἀπήντησεν ὁ

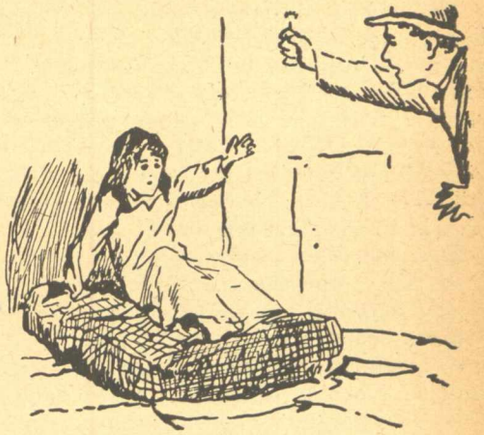

νεαρός μας φίλος, εἶμαι βουτηγμένος στὴ δουλειά.

— Ἀ ναί; δὲν θὰ τῶλεγε κανεὶς βλέποντάς σε.

— Καμμιὰ φορὰ τὰ φαινόμενα ἀπατοῦν. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ σκέπτομαι καὶ τὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς εἶναι δουλειά.

— Δὲν ἔχεις πολὺ ἄδικο. Καὶ μποροῦμε νὰ μάθωμε τὶ σκέπτεσαι;

— Τὸν Τζὶμ Γουΐλσον.

Ὁ Διευθυντὴς τινάχτηκε

— Εἶχες νέα του; ἐρώτησε.

— Ὄχι ὕστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο του κόλπο στὴ Γενεύη. Θυμάστε, κ. Διευθυντά;

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ παιγνίδια τῆς Λιλῆς

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα ἡ ντάντα τῆς Λιλῆς τῆς λέει :

— Σήμερα θὰ περάσωμε νὰ πάρωμε τοὺς φίλους σου, τὴν Ἀννοῦλα καὶ τὸν Πετράκη, καὶ θὰ κατεβοῦμε στὸ Φάληρο.

— Τί χαρά! φωνάζει ἡ Λιλή, θὰ πάρω μαζὺ τὸ καραβάκι μου γιὰ νὰ τὸ ρίξω στὴ θάλασσα.

Ἔτσι κι' ἔγεινε, καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ ντάντα καὶ τὰ τρία παιδάκια, κατέβαιναν μὲ τὸ τράμ, στὸ Παληὸ Φάληρο.

Ἡ Λιλὴ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ ὄμορφο καραβάκι της μὲ τὰ κάτασπρα πανιά του, ἡ Ἀννοῦλα μιὰ μικροῦλα βενζινάκατο ποὺ κουρδιζόταν κι' ἔτρεχε ἐπάνω στὸ νερό, κι' ὁ Πετράκης, ἕνα μικρὸ ὁλόσταχτο ἀντιτορπιλικό.

— Γλέντι ποὺ θὰ κάνουμε σήμερα, παιδιά, ἔλεγε ἡ Λιλή. Νὰ δοῦμε, βάζω στοίχημα πὼς τὸ καραβάκι μου θὰ βάλη κάτω τὶς μηχανές σας.

— Δὲν τὸ πιστεύω, φώναξε ὁ Πετράκης, τὸ ἀντιτορπιλικό μου τρέχει σὰν σωστὸ πολεμικὸ καράβι.

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, ἐπανέλαβε ἡ Λιλή, γιατὶ διαφορετικά, ἀλλοίμονο του στὸ καραβάκι μου, δὲν θὰ τ' ἀφήσω κατάρτι γερό.

Τὸ καραβάκι ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια τέντωνε τὰ πανάκια του.

— Ἄ ἔτσι εἶσαι σκέφθηκε, τώρα νὰ δῆς τί θὰ σοῦ φτιάξω.

Σὲ λίγο ἡ Λιλὴ μὲ τοὺς φίλους της βρισκόταν στὴν ἀκρογυαλιὰ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, κι' ἐνῶ ἡ ντάντα μὲ τὸ πλέξιμο της εἶχε καθήσει σ' ἕνα βραχάκι καὶ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ τὰ παιδιά, ἡ Λιλή, ἡ Ἀννοῦλα κι' ὁ Πετράκης τρέξανε κοντὰ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ ρίξουν μέσα τὰ καράβια τους.

Ἡ Ἀννοῦλα κι' ὁ Πετράκης σὰν καλὰ καὶ φρόνιμα παιδάκια ποὺ ἦσαν ἀκούμπησαν μὲ προσοχὴ ὁ ἕνας τὴν βενζινάκατο κι' ὁ ἄλλος τὸ ἀντιτορπιλικό του ἐπάνω στὸ νερὸ καὶ κρατῶντας τα μ' ἕνα σπάγγο τὰ ἔβλεπαν νὰ κυλοῦνε σιγὰ-σιγὰ ἐπάνω στὰ κύματα.

Ἡ Λιλὴ ὅμως ἀνυπόμονη καὶ ἄτσαλη καθὼς ἦταν βλέποντας πὼς τὸ καραβάκι της ἔμενε πιὸ πίσω ἀπὸ τἄλλα, γιατὶ τὸ ἀεράκι ποὺ φύσαγε δὲν ἐφούσκωνε ἀρκετὰ τὰ πα-

νιά του, ἄρχισε νὰ τὸ τραβᾶ ἀπότομα, καὶ φουρκισμένη νὰ θυμώνη μαζύ του.

— Στάσου, στάσου, σκεπτότανε τὸ καραβάκι, ἂς δυναμώση λίγο τὸ ἀγέρι καὶ σοῦ δείχνω ἐγώ.

Δὲν πρόφθασε καλά, καλὰ νὰ τελειώση

τὴ σκέψι του κι' ἕνας ἄνεμος δυνατὸς σηκώνεται. Τὰ πανάκια τοῦ καραβιοῦ φουσκώνουν, φουσκώνουν, καὶ τὸ καλό μας τὸ καραβάκι, με ὑπερηφάνεια ἀρχίζει νὰ σχίζη τὰ κύματα.

Ὁ σπάγγος ξετλυγίεται ὅλος ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Λιλῆς

Ἡ Λιλὴ σκαλώνει σ' ἕνα βραχάκι, προσπαθεῖ νὰ τὸν κρατήση, μὰ τὸ καράβι μας ποὺ ὠρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῆ βάζει ὅλη του τὴ δύναμι κι' ὥσπου ἡ Λιλὴ νὰ καταλάβη τί τῆς γινότανε, τὰ χέρια της ξεγλυστρᾶνε, ξεφεύγουν ἀπ' τὸ βράχο καὶ μιὰ καὶ δυὸ ἡ φιλεναδοῦλα μας βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀννοῦλα κι' ὁ Πετράκης τρομαγμένοι τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὴ φίλη τους, καὶ μὲ τὰ πολλὰ κατορθώνουν νὰ τὴν τραβήξουνε ἔξω.

Ἡ Λιλὴ τώρα στάζει ὁλόκληρη σὰν κανένα ποτισιήρι. Πάει τὸ καινούριο της φόρεμα, πᾶνε τὰ λουστρίνια της παπουτσάκια, καὶ τὰ μαλλιά της κρέμουνται μουσκεμένα γύρω ἀπὸ τὸ κατσουφιασμένο της προσωπάκι.

Ἡ ντάντα τὴν μαλώνει καὶ χωρὶς πολλὰ πολλὰ ἀναγγέλλει πὼς πρέπει νὰ γυρίσουν ἀμέσως στὸ σπίτι.

Ἔτσι καὶ γίνεται, καὶ μόλις φθάνουν στὸ σπίτι τὴν βάζουν ἀμέσως στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸ μούσκεμα ποὔπαθε.

Παιδικὸ Πνεῦμα

Ὁ καθηγητής: Ποιὰ δόντια φυτρώνουν τελευταῖα;

Ὁ Γιαννάκης: Τὰ ψεύτικα, κύριε καθηγητά.

***

Ἡ δασκάλισσα ἐξηγεῖ στὴν Ἑλενίτσα ποὺ εἶναι ἐννέα χρόνων τὸν μῦθο «Ὁ λύκος καὶ τἀρνί.

—Βλέπεις, Ἑλενίτσα, ἂν τἀρνάκι ἦταν φρόνιμο, ὁ λύκος δὲν θὰ τὤτρωγε.

—Ὄχι βέβαια, λέει ἡ Ἑλενίτσα, θὰ τὸ τρώγαμε ἐμεῖς.

***

Δυὸ κοριτσάκια βρίσκονται στὴν ἐξοχὴ, καὶ βλέπουν δυὸ ἀγελάδες μιὰ μαύρη καὶ μιὰ ἄσπρη ποὺ βόσκουν στὸ χορτάρι.

—Βλέπεις λέει ἡ μιὰ κοπελλίτσα στὴ φίλη της, αὐτὲς τὶς δυὸ ἀγελάδες;

— Τὶς βλέπω, βέβαια, καὶ τὶ μαὐτό;

— Νά, ἡ ἄσπρη μᾶς δίνει γάλα, καὶ ἡ μαύρη καφέ!

***

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ὁ μικρὸς Μίμης μπαίνουν σ' ἕνα ζυθεστιατόριο.

— Γκαρσόν, δύο, μπύρες, φωνάζει ὁ πατέρας.

Κοὶ ὁ μικρὸς Μίμης:

— Μπαμπὰ γιατὶ δὲ λὲς νὰ φέρουν κάτι καὶ τῆς μαμᾶς;

***

Ἡ θεία: Κωστάκη, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ σέρνεσαι ἔτσι χάμω!

Ὁ Κωστάκης: Μὰ θεία μου παίζομε, καὶ ὑποτίθεται πὼς εἶμαι ἕνας ἐρυθρόδερμος!

Ἡ θεία: Καὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι ἀκόμη ὑπακούουν στὴ θεία τους.

Ὁ Κωστάκης : Ὑποτίθεται πὼς εἶμαι ἕνας ἐρυθρόδερμος ποὺ δὲν ἔχει θεία . . .

***

Ἡ μαμά : Ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς Ἀμαλίτσα πὼς δὲν θὰ ξαναπῆς αὐτὴ τὴν κακὴ λέξι θὰ σοῦ δώσω μιὰ πάστα.

Ἀμαλίτσα : Ξέρω μιὰ ἄλλη ποὺ ἀξίζει δυὸ πάστες, ὥστε ἂν θέλης ἐκείνην νὰ μὴν ξαναπῶ.

***

Ἡ μαμά : Γιατὶ κλαῖς Ρηνοῦλα;

— Νὰ ὁ Γιῶργος φταίει.

— Τί σοὔκανε;

—Ἤθελα νὰ τὸν χτυπήσω, κι' ἐκεῖνος ἔσκυψε, κι' ἐγὼ χτύπησα τὸ χέρι μου στὸν τοῖχο.

***

Οἱ γονεῖς τῆς Ἀννούλας ἔχουν μερικοὺς προσκαλεσμένους στὸ πρόγευμα, κι' ἐπειδὴ ἡ Ἀννοῦλα ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔχει τὰ γενέθλια της τῆς ἐπιτρέπουν νὰ καθήση κι' αὐτὴ στὸ τραπέζι.

Ἔξαφνα ἐνῶ ἡ μαμά της σερβίρεται τὴν σαλάτα ἡ Ἀννοῦλα φωνάζει:

— Μαμά!

—Σιωπή, τῆς λέει ἡ μαμά της, τὰ μικρὰ κοριτσάκια δὲν μιλοῦν στὸ τραπέζι.

Ὅταν τὸ πρόγευμα τελείωσε ἡ μαμὰ ρωτᾶ τὴν Ἀννοῦλα.

— Τὶ ἤθελες νὰ μοῦ πῆς ὅταν μ' ἐφώναξες;

— Πολὺ ἀργὰ τώρα, μαμά μου, ἦταν μιὰ μυίγα στὴ σαλάτα σου, καὶ τὴν ἔφαγες.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ξεχασμὸς

Ἡ μέρα εἶναι θαυμασία. Οὐρανὸς καταγάλανος ἀπὸ πάνω μου, δένδρα καταπράσινα καὶ λουλούδια πολύχρωμα γύρω μου. Ὁ μεγάλος βασιλιὰς τῆς φύσεως καθισμένος στὸ λαμπρό του ἅρμα στέλνει στὴ γῆ τὶς λαμπρές του ἀχτῖδες ποὺ ζωογονοῦν τὰ πάντα. Καθισμένη σ' ἕνα σκιερὸ μέρος ἀπολαμβάνω μὲ θαυμασμὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως. Ὁ νοῦς μου πετᾶ σὲ δάση καταπράσινα μὲ τρεχούμενα καθάρια νερὰ ἐκεῖ ποὺ ἡ φύσις δὲν ταράζεται ἀπὸ ἀνθρώπινες φωνὲς καὶ μέριμνες ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ ἡσυχία—ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς βασιλεύει ἡ ἡσυχία ἐκεῖ ποὺ κάθε στιγμὴ τὸ δάσος ταράζεται ἀπὸ τὶς φωνὲς κάποιου ἀγριμιοῦ καὶ ποὺ χίλιων εἰδῶν κελαϊδήματα ἀντηχοῦν στὸν ἀέρα. Ἔξαφνα μερικὲς πεταλοῦδες, ἄλλες ἄσπρες καὶ ἄλλες πολύχρωμες ποὺ ἔρχονται ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ, καὶ ποῦ στεῖνουν ἕνα τρελλὸ χορὸ γύρω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα λουλούδια μὲ βγάζουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὶς σκέψεις μου. Παρακολουθῶ γιὰ λίγο τὰ τρελλὰ παιχνίδια τους καὶ σκέπτομαι: «τὶ κρῖμα νὰ εἶναι ἡ ζωή σας τόσο μικρὴ αἰθέριες ψυχοῦλες τῶν λουλουδιῶν»!

«Μικρές, αἰθέριες, λεπτές, ἄσπρες καὶ πολύχρωμες πεταλουδίτσες, ποὺ περνᾶτε τὴ ζωή σας μέσα στὰ πολύχρωμα λουλούδια, πόσο σᾶς ζηλεύω. Ναί, σᾶς ζηλεύω, γιατὶ περνᾶτε τὸν καιρό σας στήνοντας τρελλοὺς χοροὺς καὶ παίζοντας μὲ τ' ἀγνὰ καὶ πανόμορφα λουλούδια. Καμμιὰ ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες ἔννοιες δὲν ταράζει τὴν εὐτυχία σας· πετᾶτε ξένοιαστες στοὺς κάμπους, στοὺς κήπους καὶ παντοῦ ὅπου βρίσκονται λουλούδια, ὥσπου νὰ πέσετε στὰ νύχια κάποιου πουλιοῦ καὶ νὰ τελειώση ἡ μικρὴ ζωή σας. Λεπτές, αἰθέριες, μικροῦλες πεταλουδίτσες, σᾶς ζηλεύω ἀλλὰ καὶ σᾶς ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαπῶ καὶ τὰ πανόμορφα λουλούδια».

Αἰκατερίνη Σ. Σβορώνου

Τὸ καναρίνι

Κλεισμένο μέσα σὲ κλουβάκι
ὅλη τὴ μέρα κελαδεῖ
δίχως πόνο, δίχως φαρμάκι,
τὸ κιτρινόπτερο πουλί.

*

Γλυκὸ ναὶ τὸ κελαδημά του.
Εὐχαριστεῖ κάθε ψυχή,
Καὶ τὸ δίνει μὲ τὴν καρδιά του
τὸ κιτρινόπτερο πουλί.

*

Κι' ὅταν ἡ νύχτα θὰ πλακώση
Τὸ ὄμορφο καναρινάκι
ζητώντας ἡσυχία τόση
θὰ κοιμηθῇ στὸ καλαμάκι,

Α. Μακρυγιάννης

Τὸ ἀρροκήπιο τῶν Μηλιῶν

Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπισκεφθῇ, τὸ δροσόλουστο τοῦτο χωριὸ τοῦ Πηλίου, καὶ δὲν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀγροκήπιόν του; Κανείς! Γιατί; Ἁπλούστατον. Διότι, χωμένο στὰ δένδρα, μὲ τὰ τόσα χαρίσματά του, θὰ τοῦ χαρίση στιγμὲς ἀφαντάστου εὐχαριστήσεως.

Ἰδρύθηκε σὲ κοινωτικὸ χῶρο, στὴ θέσι «Ἁγία Παρασκευή», τὸ 1911.

Στὸ ἀνώτατον βόρρειον ἄκρον του, εἶναι μιὰ βρυσοῦλα, ποὺ δροσίζει τὸν κάθε ἐπισκέπτη του. Στὴν ἀρχή, ἦταν ἁπλῶς μιὰ πηγή, ποὺ κανεὶς δὲν τῆς ἔδινε σημασία. Ὁ κ. Στάης ὅμως τὴν ἐδιόρθωσε, τὴν ἔκαμε μιὰ βρυσοῦλα, ποὺ τραβᾶ σὰν μαγνήτης, τὸν ἐπισκέπτη.

Στὸ μέσον ἀκριβῶς, ἕνα ὁλόλευκο σπιτάκι ὅπου κατοικεῖ ὁ κ. Διευθυντής του, μοιάζει μὲ νυφοῦλα στολισμένη.

Στὸ δεξιὸ τέλος ἄκρο του, εἶναι μιὰ ἐκκλησοῦλα ἡ «Ἁγία Παρασκευή» ποὺ ἑορτάζει κάθε χρόνο στὶς 26 Ἰουλίου ὁπότε γίνεται στὶς Μηλιὲς τὸ μεγαλύτερο πανηγῦρι ἀπ' ὅσα γίνονται στὸ Πήλιο.

Ὁ διευθυντής του, σὰν ἐρωτευμένος μὲ τὴ φύσι, φροντίζει πολὺ γι' αὐτό.

Ἀλλ' ὅμως, ὅπως τὸ κάθε τὶ ἔχει τὸ μειονέκτημά του, ἔτσι κι αὐτό. Τὸ μειονέκτημά του ποὺ εἶναι ἕνα καὶ μόνο, εἶναι ὅτι βρίσκεται κάπως παράμερα. Διότι ἡ Ἁγία Παρασκευή, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι τὸ ἄκρον τοῦ χωριοῦ. Τὰ τόσα ὅμως χαρίσματα ἐξουδετερώνουν κι' αὐτό, κι' ἔτσι τὸ ἀγροκήπιο δὲν ὑστερεῖ σὲ τίποτε.

Ἀποστ. Ε. Μακρυγιάννης

Ὁ ἀφελὴς Δήμαρχος

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπεσκέφθη τὸν δήμαρχο ἑνὸς χωριοῦ. Ἐκάθησαν στὴ σάλα τοῦ δημάρχου καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα πράγματα.

Ὁ δήμαρχος ἐπειδὴ εὑρίσκετο μπροστὰ σὲ βασιλὴ ἔκρινε καλὸ νὰ μιλάη στὴν καθαρεύουσα, ὅπως πράγματι κάνουν πολλοὶ προκειμένου νὰ μιλήσουν σ' ἕνα ἐπίσημο πρόσωπο.

Ἡ γλῶσσα του ὅμως μπερδευόταν, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λέγει: «Μίλησε, ἀγαπητέ μου δήμαρχε, στὴ, γλῶσσα σου.» Τότε ὁ δήμαρχος μὲ ἀφέλεια βγάζει τὴν γλῶσσα του καὶ ὁ βασιλεὺς ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια καὶ τοῦ λέει: «Εἶσαι πολὺ χονδρὸς» (δηλ. στὰ ἤθη).

Καὶ ὁ δήμαρχος: «Ποῦ νὰ ἰδῇς καὶ τὸν ἀδελφό μου τὸν Μῆτρο νά!» καὶ ἀνοίγει τὰ χέρια του, διάπλατα δείχνων πόσο χονδρὸς εἶναι ὁ ἀδελφός του.

Ν. Ὡρολογόπουλος

Δικὴ του δουλειά...

Ἕνας Ἄγγλος λόρδος πρόσταξε τὸν ἁμαξά του νὰ πάη στὸ γειτονικὸ χωριὸ νὰ τοῦ ἀγοράση ἀφρόγαλα, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε.

— Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τῶν ὑπηρετριῶν, εἶπε μὲ ἀγανάκτησι.

— Καὶ ἡ δική σου δουλειὰ πιὰ εἶναι φώναξε ὁ κύριός του...

— Νὰ περιποιοῦμαι τὰ ἄλογα, νὰ τὰ ζεύω καὶ νὰ ὁδηγῶ τὸ ἁμάξι θ' ἀνεβῇ ἡ ὑπηρέτρια καὶ θὰ τὴν πᾶς ν' ἀγοράση ἀφρόγαλα.

Ἡ διαταγὴ δὲν ἔπερνε ἀντίρρησι καὶ ὁ ἁμαξᾶς ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἐκτελέση.

Βλάσιος Μακρυκώστας

Παιδικὴ ἀφέλεια

Ὁ Ἀνδρέας πέρνει τὸ ψωμὶ ποὺ τοῦ δίνει ἡ μητέρα του, κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη μέσα στὸν ἥλιο.

Ἡ μητέρα.—Παιδί μου, εἶσαι στὰ καλά σου, δὲν κάθεσαι νὰ φᾶς μὲ τὴν ἡσυχία σου τὸ ψωμάκι σου!

Ὁ Ἀνδρέας.—Δὲν εἶπε ὁ πατέρας πῶς πρέπει νὰ τρῶμε τὸ ψωμί μας μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μας;

Κόρη τῶν Ἀνθέων

Στὸν κῆπο...

Γύρω στὸ κῆπο τὰ λουλούδια μυρωμένα
σκορποῦν τὸ μυροβόλο ἄρωμά τους
καὶ τὰ παιδάκια τὰ μικρὰ πιὸ ζαλισμένα
γύρω ξανοίγουν στὰ τρελλὰ ξεφωνητά τους.

× × ×

Τριαντάφυλλ' ἀνοιχτά, βιόλες πανσέδες
μελίσσια, πεταλοῦδες σὰν τρελλὰ
πετοῦν κι' ἀπομιζοῦν τοὺς μενεξέδες
κι' εἶν' τῶν μικρῶν παιδιῶν τὰ γέλια πιὸ πολλὰ

× × ×

Καὶ τὰ πουλιὰ μεσ' τῶν δεντριῶν τὶς φυλωσσιὲς
κρυμμένα τραγουδάκια τιτιβίζουν
ὁλόγυρα κυλιοῦνται στὶς πρασιὲς
πηδοῦνε τὰ παιδιὰ καὶ ξεφωνίζουν

Ἑλ. Σπυροπούλου

Ἡ μακροβιότης τῶν ἀρχαίων σοφῶν

Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ καὶ ποιηταὶ καὶ ἐπιστήμονες ζοῦσαν καθῶς ἀποδεικνύει ἡ ἀκόλουθος στατιστικὴ καὶ πέθαιναν πολὺ γέροι. Ὁ Ζήνων ἀπέθανε 102 ἐτῶν, ὁ Διογένης 90, ὁ Ἱπποκράτης 99, ὁ μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης ἐφονεύθη 75 ἐτῶν, ὁ Πλάτων ἀπέθανε 72 ἐτῶν, ὁ Γοργίας 107, ὁ Ἰσοκράτης 98, ὁ Σοφοκλῆς 90, ὁ Πίνδαρος 84 καὶ ὁ Σιμωνίδης 90.

Ὅλοι ἐνεξαιρέτως ἕως τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ζωῆς των εἰργάζοντο καὶ ἔγραφαν.

Βλάσιος Ι. Μακρυκώστας

Τὸ ὠρωΐ

Ἡ νύχτα πιὰ πέρασε, τὰ ἀστέρια καὶ ἡ Σελήνη χάθηκαν, καὶ ἡ ἀνατολὴ ἄρχισε νὰ ροδίζη.

Οἱ πετεινοὶ λαλοῦν ἀκόμη καὶ τὰ πουλάκια κελαϊδοῦν γλυκά.

Καὶ νὰ σὲ λίγο ὁ ἥλιος ποὺ ἀνατέλει.

Ὡραῖος, καταστρόγγυλος, κατακόκκινος καὶ λαμπρός.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ξυπνοῦν καὶ ξεκούραστοι ὅπως εἶναι πηγαίνουν στὴ δουλειά τους.

Καὶ τὰ πουλάκια ἔχουν ξυπνήσει καὶ τρέχουν πέρα δόθε ψάχνοντας νὰ βροῦν τροφή.

Τὸ πρωΐ ὅλοι εἶναι χαρούμενοι καὶ ἐργάζονται μὲ ὄρεξιν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μαθηταὶ πρέπει νὰ εἶναι πάντα πρωϊνοί.

Λαμιωτάκη

Η ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Τὸ γαϊδουράκι κι' ὁ Κωσταντῆς

Καθόμουνα μὲ δυὸ φίλους μου σ' ἕνα καφενεδάκι τοῦ χωριοῦ καὶ κουβεντιάζαμε.

Τὴν κουβέντα μας ὅμως τὴν ἔκοψε ἕνα γαϊδουράκι, ποὺ περνοῦσε γκαρίζοντας, ἐπειδὴ δυὸ παιδιὰ ὡς τριῶν χρονῶν τὸ κτυποῦσαν μὲ κάτι ξύλα καὶ διασκέδαζαν ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ φύγῃ, γιατὶ ὁ νοικοκύρης του τοῦχε δεμένα τὰ μπροστινὰ πόδια.

Ὡς ποὺ νὰ σηκωθοῦμε, γιὰ νὰ γλυτώσουμε τὸ γαϊδουράκι ἀπ' τ' ἄνριο ξυλοκόπημα, ὁ Κωσταντῆς, ἕνα χωριατόπουλο 6 χρόνων, εἶχε πιὰ σταματήση τὰ δυὸ παιδιά, τοὺς πῆρε τὰ ξύλα, τὰ πέταξε μακρυὰ κι' ἔτσι ἐλευθέρωσε τὸ κακόμοιρο τὸ γαϊδουράκι.

Ὅλοι ὅσοι εἶδαν τὴ πράξι αὐτὴ τοῦ μικροῦ Κωσταντῆ τοῦ εἶπαν «Μπράβο» καὶ δυὸ τρεῖς φωνὲς ἀκούστηκαν μαζὶ «Φέρτου ἕνα λουκοῦμι».

Ἔτσι ὁ Κωνσταντῆς ἔλαβε ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμε.

Ν.Ε.Π.

Τὰ Ἀνθρακωρυχεῖα Ἀλιβερίου

Στὰ βορειοδυτικὰ τοῦ χωριοῦ μου βρίσκονται τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Ἀλιβερίου, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλείτερος πλοῦτος ὄχι μόνον τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ Δήμου Ταμυνέων.

Σ'ὅλα τὰ γύρω χωριὰ καὶ στὸ δικό μου δουλεύουν 450 ἐργάτες καὶ ἐργάτριες καὶ βοηθοῦν 60—70 παιδιά.

Τὸ κάρβουνο μεταφέρεται στὴν παραλία ἀπὸ 4 ἀτμομηχανὲς ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἔχει 20 βαγόνια καὶ τρεῖς μεγάλες μαοῦνες τὸ μεταφέρουν ὕστερα στὰ πλοῖα.

Ἡ κοινότης Ἀλιβερίου μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἑταιρείας Ἀνθρακωρυχείων ἵδρυσε τὸ τμῆμα ὑδρεύσεως ποὺ φροντίζει γιὰ τὴν ὕδρευσι τοῦ χωριοῦ μας.

Κοντὰ στὰ ἀνθρακωρυχεῖα εὑρίσκονται τὰ γραφικὰ χωριά, Ἅγιος Λουκᾶς, Ἅγιος Ἰωάννης καὶ Κουστουμάλου.

Ἐλπιδοφόρος Νέος

Νύχτα

Ἀπλώθηκε παντοῦ γαλήνη
ἡ νύχτα πρόβαλε γοργὴ
Στὴν ἀνθισμένη της τὴν κλίνη
ἀποκοιμήθηκε ἡ γῆ.

*

Στὸ κοίμισμα της ἔχει πάρει
γιὰ καντηλάκι φωτεινὸ
Τ' ὄχρὸ κι' ἀκοίμητο φεγγάρι
ποὺ κρέμεται στὸν οὐρανό...

Μίκυ Μάους

Παιδικὸ γέλιο

Ὁ δάσκαλος.—Δέκα πλὴν δέκα;
Ὁ μαθητής. . . . . .
Ὁ δάσκαλος.—Ὅταν ἔχης στὴν τσέπη σου μιὰ δεκάρα καὶ τὴν χάσης, τί θὰ ἔχης στὴν τσέπη σου;
Ὁ μαθητής.—Μιὰ τρύπα...

× × ×

Ἡ μητέρα.—Πρέπει νὰ τρῶς σπανάκι, παιδί μου, γιατί ἔχει σίδερο.
Ὁ Γιαννάκις.—Γι' αὐτὸ μητέρα βρῆκα μέσα ἕνα καρφί;

× × ×

Ἡ γιαγιά.—Κωστάκη, μὴν τρέχεις ἔτσι θὰ χαλάσης τὰ παπούτσια σου.
Κωστάκης.—Τότε νὰ καθήσω,
Ἡ γιαγιά —Πρόσεξε, πρόσεξε! θὰ τσαλακώσης τὸ παντελονάκι σου.

Λαμιωτάκη

***

— Ἀλήθεια, μαμάκα πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε ὅλους ἀπὸ χῶμα;

— Ἀλήθεια, παιδί μου.

— Μὰ τότε οἱ ἀραπάδες γιατὶ ἔχουν τέτοιο χρῶμα; Μήπως τοὺς ἔπλασε μὲ καρβουνόσκονι;

Ἄλκιμος

***

Ἡ Μαμὰ ρωτᾶ τὸν Τοτό:

— Πῶς λέγεται ἡ κάτοικος τῆς Γερμανίας;

= Γερμανίδα

— Καὶ ὁ κάτοικος;

— Γερμανίδος.

***

Διδάσκαλος. —Πῶς λέγεται ὁ σκύλος ποὺ φυλάει τὴ μάντρα;

Μαθητής. —Ἀρχιμανδρίτης.

Φασουλῆς

***

Πίπης. —Ἄ! μιὰ γάτα μ' ἕνα μάτι!

Γιῶργος. —Ὄχι καλέ, τὸ ἔχει κλειστὸ τὸ ἄλλο.

Βέρα Χουτζούμη

Ἀθῆναι — Σόλωνος 18α Ὧραι γραφείου 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξύ μας

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ἀθρόα καθημερινῶς καταφθάνουν στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ σας γράμματα ἐνθουσιαστικὰ γιὰ Τὰ «Ἑλληνόπουλα».

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ διεύθυνσίς του ἀποφάσισε νὰ δημοσιεύση σ' αὐτὸ τὸ φύλλο μερικὰ ἀπ' αὐτά.

Μεταξὺ ὅμως τῶν ἄλλων ἕνας ἀπὸ τοὺς καλούς μας φίλους μᾶς κάμνει μιὰ πρότασι, ποὺ σπεύδουμε νὰ σᾶς τὴν γνωρίσωμε γιὰ νὰ μᾶς πῆτε καὶ σεῖς πῶς τὴν κρίνετε κι' ἂν τὴν βρίσκετε καλὴ νὰ σπεύσετε νὰ τὴν ἐφαρμόσετε.

Μᾶς προτείνει δηλαδὴ νὰ ἀναλάβουμε τὴν πρωτοβουλία τοῦ σχηματισμοῦ σὲ κάθε πόλι τῆς Ἑλλάδος ἑνὸς Παιδικοῦ Ὁμίλου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Ὁ Ὅμιλος αὐτὸς θὰ ἔχη ὡς πρώτη του μέριμνα νὰ συφιχθῆ γύρω ἀπὸ τὸ ὡμόνυμο περιοδικό, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντιπροσωπεύη τὰ ἰδανικά του, νὰ συσκευθῆ γιὰ τὴν μεγαλειτέρα του ἐξάπλωσι στὴν κάθε πόλι νὰ συντελέση σὴν ἐπικράτησί του, καὶ ἔτσι ἔχοντας ὡς ὄργανό του ἕνα περιοδικό, τοῦ ὁποίου ἡ διάδοσις καθημερινῶς θὰ αὐξάνη καὶ θὰ εἶναι ἡ πιστὴ ἀπήχησις κάθε ἀξιέπαινης φιλοδοξίας του, νὰ ἐπιδιώξη καὶ τὴν ἰδια του πρόοδο, προσελκύοντας καθημερινῶς νέους φίλους καὶ καταστρώνοντας τὶς βάσεις ἑνὸς πρωτύπου Παιδικοῦ Ὁμίλου.

Αὐτὰ μᾶς γράφει ὁ φίλος μας καὶ ἡ ἰδέα του μᾶς φαίνεται πολὺ πρωτότυπη καὶ ἄξια νὰ τὴν συζητήσωμε.

Πῶς θὰ μποροῦσε τώρα νὰ γίνη μιὰ τέτοια ἀρχή;

Ἴσως ὡς ἑξῆς:

Ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ ἀναλάβη στὸν τόπο του τὴν πρωτοβουλία μιᾶς τέτοιας ὀργανώσεως, θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς τὸ γράψη, καθαρογράφοντας τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσί του.

Ἐμεῖς θὰ ἀναγράφαμε τὸ ὄνομά του στὸ περιοδικό μας καὶ οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσται μας τῆς ἰδίας πόλεως θὰ ἤξευραν σὲ ποιὸν νὰ ἀποτανθοῦν γιὰ νὰ συσκευθοῦν γιὰ τὸν σχηματισμὸ τοῦ Παιδικοῦ Ὁμίλου.

Ἂν βλέπετε σεῖς τίποτε καλλίτερο περιμένομε νὰ μᾶς τὸ γράψετε καὶ γενικῶς νὰ μᾶς πῆτε τὴν γνώμη σας.

Ἡ φίλη σας

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἰωάννην Μωραΐτην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ μᾶς ὑπόσχεσαι. Τὴν τρίμηνον συνδρομήν σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητή.

Διονύσιον Καλλιβωκᾶν. Αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν καὶ θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Φιλώταν Γιάκαν. Μὲ χαρὰ σὲ εἶδαμε νὰ προσχωρῆς καὶ σὺ στὴν κίνησι τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργασία σου.

Νικόλαον Χ. Ὠρολογόπουλον. Οἱ τακτικὲς εἰδήσεις σου καὶ τὰ καλά σου πάντα λόγια μᾶς εἶναι ἐξαιρετικὰ προσφιλῆ. Σὲ θεωροῦμε ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστούς μας φίλους.

Μ. Γρηγοριάδην. Ὥστε λοιπὸν θὰ ἤθελες «Τὰ Ἑλληνόπουλα» νὰ ἦσαν ἑβδομαδιαῖα; Μὲ τὸν καιρὸ μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ γίνη. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως πρέπει νὰ προχωροῦμε μὲ μεγάλη σύνεσι, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωμε στὸ περιοδικό σας ποὺ τόσο ἀγαπᾶτε μιὰ ἔκδοσι φροντισμένη καὶ ἀνελλειπῆ.

Πετροῦλαν Χρηστοδήμου. Μὲ χαρὰ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομήτρια, ὅσο γιὰ τὴν συνεργασία σου, διάβασε τὶς λεπτομέρειες στὰ πρῶτα μας φύλλα. Θὰ σοῦ ἐγκρίνωμε ἕνα ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ μᾶς ἔστειλες πρέπει ὅμως προηγουμένως νὰ λάβωμε τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως.

Πᾶνον Στρατηγέα. Μὲ χαρὰ σὲ συγκαταλέγομε εἰς τὸ ἑξῆς μεταξὺ τῶν πιστῶν μας φίλων. Τὰ τεύχη ποὺ μᾶς ζήτησες ἐσπεύσαμε νὰ σοῦ τὰ στείλωμε κι' ἐλπίζομε νὰ τὰ ἔλαβες. Τὴν ἐπιταγή σου ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ὅσον ἀφορᾶ τὰς ἐνεργείας σου μὴ ξεχάσης νὰ λάβης ὑπ' ὄψει σου ὅτι κάθε δέκα συνδρομὲς ἐξυπακούουν μία συνδρομὴ δωρεάν, προσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν ἀποκτήσης μὲ τὸ σπαθί σου. Τὸ ποιηματάκι σου ὄμορφο εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικό. Δὲν ταιριάζει στὴν ἡλικία σου νᾶχεις μαῦρες σκέψεις οὔτε πρέπει νὰ συντελέση τὸ περιοδικό μας νὰ τὶς ἐμπνεύση σ' ἄλλα παιδιά. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θέλουν πρὸ πάντων νὰ σκορπίζουν τὴ χαρά. Στεῖλε μας λοιπὸν κάτι ἀνάλογο.

Δ. Δημητρακόπουλον. Μᾶς ἔστειλες μερικὰ λόγια σχετικῶς μὲ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ θὰ διαλέξης σὰν μεγαλώσης, εἶναι ὅμως τόσο σύντομα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει γιὰ τὸν Διαγωνισμό μας.

Αἰκατερίνη Σβορώνου. Τὸ γράμμα σου ἐδιαβάσαμε μ' ἀληθινὴ συγκίνησι, γιατὶ ὁ ἐνθουσιασμός σου μαζὺ μὲ τῶν ἄλλων παιδιῶν, εἶναι ὁ πιὸ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς ποὺ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μποροῦσαν νὰ ποθήσουν. Ἀπὸ καθέναν ὅμως ἀπὸ σᾶς, ποὺ αἰσθανόμεθα πῶς πράγματι εἶσθε κοντά μας, ζητοῦμε καὶ μιὰ ἄλλη ἔντονη προσπάθεια. Περιμένομε ὁ καθένας σας νὰ μᾶς προσελκύση ἕνα ἀκόμη συνδρομητὴ ἢ ἕνα ἀκόμη ἀναγνώστη. Σκεφθῆτε ἔτσι διπλασιάζεται ἀμέσως ἡ κυκλοφορία μας καὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ εἶναι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀκόμη περισσότερο σὲ θέσι νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς προσδοκίες τῶν πραγματικῶν των φίλων. Μὴ χάνετε λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ λέτε καὶ στ' ἄλλα παιδιὰ ὅ,τι μὲ τόσο συγκινητικὰ λόγια μᾶς γράφετε στὰ γράμματά σας, ἔτσι θὰ γίνετε σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ δημιουργοὶ τοῦ περιοδικοῦ σας.

Τὰ ὅσα μᾶς γράφεις σχετικῶς

μὲ τὴν στήλη τοῦ «Φίγκαρω» θὰ τοῦ τὰ διαβιβάσουμε.

Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. Ὁ ἐνθουσιασμός σου, μικρέ μας φίλε, μᾶς πλυμμηρίζει χαρά. Ὥστε πράγματι μὲ τόση ἀγωνία περιμένεις «Τὰ Ἑλληνόπουλα», μαζὺ μὲ τοὺς φίλους σου; Δὲν φαντάζεσαι τὰ λόγια σου τὶ ἀξία ἔχουν γιὰ μᾶς, ποὺ ἡ μόνη μας σκέψις εἶναι νὰ χαρίσωμε στὰ παιδιά μας μερικὲς στιγμὲς εὐχαρίστες, καὶ νὰ συντελέσουμε σιγά, σιγὰ εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῆ ἕνας φιλικὸς σύνδεσμος μεταξύ σας γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου μας.

Βλάσιον Μακρυκώσταν. Ὥστε ὁ Ρεπόρτερ εἶναι ἡ προτίμησίς σου; Νὰ δοῦμε, ὅμως πῶς θὰ σοῦ φανῆ καὶ τὸ καινούριο μας μυθιστόρημα «Στοὺ: Αἰθέρας»; Τὶς διάφορες προτάσεις σου θὰ τὶς λάβωμε ὑπ' ὄψει μας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ σκέπτεσαι γιὰ τὸν πλουτισμὸ τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὅσον ἀφορᾶ γιὰ ἑβδομαδιαία ἔκδοσι εἶναι ἀκόμη πρόωρο γιὰ νὰ τὸ σκεφθοῦμε. Καθὼς θὰ ἰδῆς κι' ἄλλων φίλων μας αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία, καὶ μὴν ἀμφιβάλεις πῶς μιὰ μέρα ὅλοι θὰ ἱκανοποιηθῆτε, μονάχα λίγη ὑπομονὴ χρειάζεται καὶ ἔντονη προπαγάνδα ἐκ μέρους σας.

Α. Ε. Μακρυγιάννην. Τὴν ποικίλη συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα μὲ τὴν σειρά τους.

Μ. Βλασσοπούλου. Καθῶς θὰ ἰδῆτε σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ παραμυθιοῦ σας. Τὸ δημοσιεύομε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Μαρίκα Σαράντη. Ἡ ἰδέα σου πάρα πολὺ καλή, μόνον ποὺ ἡ ἐποχὴ εἶναι κάπως προχωρημένη καὶ ἰδίως ἐξ σιτίας τῆς ἀπότομης μεταβολῆς τοῦ καιροῦ θὰ ἦταν κάπως ἐπικίνδυνο νὰ διοργανώσωμε τώρα ἐκδρομή.

Ἀλλὰ ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ ἡ ἄνοιξις δὲν θ' ἀργήση πάλι νὰ ἔλθη καὶ τότε σοῦ ὑποσχόμεθα νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σου.

Γ. Γεωργιάδην. Εἰς τὴν ἐρώτησί σου ἀπαντοῦμε καταφατικά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ καλὴ ἀνάπτυξις τοῦ ζητήματος, μὴν ξεχνᾶς πῶς οἱ πρόγονοί μας ἔλεγαν «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Λόγια συγκεκριμμένα καὶ ζουμερά.

Ε. Χάσπαρην. Τὸ τεῦχος σοῦ τὸ στείλαμε, ἐλπίζουμε νὰ τὸ ἔλαβες.

Ἰωάννην Ξυπολυτίδην. Μὲ χαρὰ σὲ συγκαταλέγομε μεταξὺ τῶν φίλων μας, κι' ἐλπίζομε νὰ μᾶς μείνης πιστὸς καὶ σὺ σὰν τοὺς ἄλλους. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μας τὸν καλό σου πατέρα. Τὰς λύσεις σου ἐλάβαμε καὶ θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν. Ἐλπίζομε νὰ μὴν ἀπογοητευθῆς ποὺ ἔχασες αὐτὸ ποὺ εἶχες γράψει καὶ νὰ μᾶς γράψης κάτι καινούριο. Τὸ περιμένομε.

Μαργαρίτα Ἀλαφούζου. Κάθε γράμμα ποὺ λαμβάνομε ἀπὸ ἕνα καινούριο ἀναγνώστη μας μᾶς εὐχαριστεῖ ὑπερβολικά, γιατὶ ἀντιλαμβανόμεθα πῶς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ὅλο καὶ κατακτοῦν ἔδαφος καὶ ἀπαντοῦν καινούριους φίλους. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸ καλό σου γράμμα, ἀγαπητή μας φίλη καὶ σοῦ εὐχόμεθα τὸ καλῶς ἦλθες στὸν φιλικό μας κύκλο. Καὶ βέβαια μπορεῖς νὰ μᾶς στέλνης συνεργασία ἀφοῦ πρόκειται ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς νὰ γίνης τακτική μας ἀναγνώστρια, μόνον ποὺ θἄπρεπε ἴσως νὰ πάρης ἕνα ψευδώνυμο γιὰ νὰ μπορῆς πιὸ ἐλεύθερα νὰ λαμβάνης μέρος σ' ὅλη τὴν κίνησι. Ὅσο γιὰ τὰ πρῶτα μας φύλλα ἀφοῦ εἶσαι τόσο φιλομαθὴς καὶ φιλαναγνώστης θὰ σοῦ συμβουλεύαμε νὰ τὰ προμηθευθῆς, γιατὶ μὴν ἀμφιβάλης πῶς κι' αὐτὰ κάτι θἄχουν νὰ σοῦ προσφέρουν.

Σοῦ συμβουλεύομε ἰδίως νὰ παρακολουθήσης ὅλη τὴ σειρὰ τῆς σελίδος «Ἡ Τέχνη».

Κωνσταντῖνον Ζαγγογιάννην. Ἐλήφθησαν ὅλα ἐν τάξει μικρέ μας φίλε, καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀφοσίωσι ποὺ δείχνεις πάντα στὸ περιοδικό μας, προσφέροντας τακτικὰ τὴν συνεργασία σου.

Νῖκον Πολίτην. Χαιρόμεθα ποὺ σὲ ξεύρομε ἐντελῶς καλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀδιαθεσία ποὺ πέρασες. Κύτταξε ὅμως τώρα νὰ δυναμώνης, γιατὶ θὰ εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴν τὴν ξαναπάθης Τὶς ἀσκήσεις του τὶς ἐλάβαμε καὶ θὰ τὶς δημοσιεύσουμε μὲ τὴ σειρά του:. Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὸ ἀντίτιμο τοῦ 9ου φύλλου, κι' ἐλπίζομε ἤδη νὰ τῶχης στὰ χέρια σου.

ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α' ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο παρελήφθησαν νὰ ἀναγραφοῦν αἱ λύσεις τῆς τελευταίας ἀσκήσεως τοῦ 3ου φύλλου καθῶς καὶ αἱ πρῶται τοῦ 4ου φύλλου. Τὶς δίδομεν εἰς τό φύλλο τοῦτο.

Φύλλο 3ο (συνέχεια)

Σταυρωτὲς Λέξεις. Ὁριζοντίως: 1. Δὰς-ἔαρ. 2. Ἔστω-ῥέπω. 3. Χαρὰ. 4. Δραχμή. 5. Ὄχλος-ὑπὸ. 6. Ναυσικᾶ. 7. Σὰν-Σιών.

Καθέτως: I. Δένδρον. II. Ἀς-Χάος. III. Στοά. IV. Χίος. V. Σία. VI. Ἀρχή. VII. Ρέα-Εὔα. VIII. Πρό. IX Ὠὰ-ποῦ.

Φύλλο 4ο (ἀρχή)

19. *Στοιχειόγραφος.* Ἄρκτος-Ἄρτος.

20. *Ρόμβος.* Θ. Μὲν, Ξηρός, Δόν, Σ. Καθέτως: Θέρος.

21. *Ἀναγραμματισμός.* Ρέα-ἔαρ.

Φύλλο 5ο

25. *Ἐπιγραφή.* Τὸ πὰν διὰ τὴν Ἑλλάδα.

26. *Αἴνιγμα.* Πῆρα-μὺς-Πυραμίς.

27. *Γρίφος.* Ὁ Ἰσοκράτης ἦτο ῥήτωρ.

28. *Ἐλλιποσύμφωνον.* Τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι τὸ καλλίτερον παιδικὸν περιοδικόν, ποὺ ἐξεδόθη ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

29. *Σκάλα.* Σάμος, Σύλλας, Σαλαμίς, Σωκράτης, Σαγγάριος Σκυρωνίδης.

30. *Φωνηεντόλιπον.* Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ.

31 *Ρόμβος.* Ε, Ἄρα, Γάμος, Μήν, Σ. Καθέτως: Ἑρμῆς.

32. *Λεξίγριφος.* Ἰκόνιον-Κώνειον.

Φύλλο 6ο

32α. *Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.* Πετεινός.

33. *Λεξίγριφος.* Σόλ-ῶν-Σόλων.

34. *Φίρδην Μίγδην.*

Καὶ ἂν περάσω θάλασσα
Κι' ἂν ποταμοὺς διαβῶ
Τὰ φίλτατα Ἑλληνόπουλα
Ποτὲ δὲν λησμονῶ.

35. *Αἴνιγμα.* Γλάστρα - Πάστρα.

36. *Φωνηεντόλιπον.* Ὅμοιος τὸν ὅμοιον.

37. *Ἐρώτησις.* Γάλλον-ἄλλον.

38. *Πυραμὶς.* Δ, Ἐάν, Τῆνος, Λάρισσα, Προβατίνα Καθέτως: Δανία.

39. *Αἴνιγμα.* Πήλιον-Ἥλιος.

40. *Πυραμὶς.* Κ, Ρίς, Δανία, Ροδανός. Καθέτως: Κίνα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β΄. ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 10 Ὀκτωβρίου.

75. Αἴνιγμα

Ἄνθρωπος εἶμαι θηλυκὸς
Μὰ ἂν μ' ἀλλάξης ἕνα γράμμα
Καρπὸς θὲ νὰ γενῶ γλυκὸς
Ποὺ θὰ μὲ χάψης ἐν τῷ ἅμα.

Ξανθὸς Ἀθηναῖος

76. Ἀπροσδόκητον

Πόσα μέτρα ἔχει τὸ χέρι σου;

Ὡρολογόπουλος

77. Ἀκροστοιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλέα τῆς Φρυγίας:

Νῆσος, ἄνθος, μέγας ῥήτωρ τῆς Γαλλίας, ὄργανον τοῦ σώματος, Ἕλλην ποιητής.

Φασουλῆς

78 Ἐλιποσύμφωνον

οω—αε

Βαρελάκι

79. Κρυπτογραφικὸν

1234564278 = Ἀρχ.πόλ. Αἰγύπτου
12348 = Φωτοβόλον
64258 = Ἐπίθετον
3452748 = Μὴν
564 = Πρόθεσις
645 = Ἐπίρρημα
36648 = Ζῶον
2561 = Συναίσθημα

Ἄλκιμος

80. Φωνηεντόλιπον

Μ—γντ—.—ρστρ—σ—τ—π—.—δξ—σ

Πονηρὴ Ἀλεπουδίτσα

81 Λεξίγριφος.

Μία νότα ἂν ἑνώσης
Μ' ἕνα ἔνδοξο χωριὸ
Παρευθὺς θὰ φανερώσης
ἕνα ὄσπριο κοινό.

Ι. Κοκκινάκης

82. Ἀναγραματισμὸς

Τὰ Ἔθνη ὅλα μ' ἔχουνε
Ἀλλὰ διαφοροτρόπως
Ἂν μ' ἀναγραμματίσετε
Μὲ προσκυνᾶ πᾶς τόπος.

Ἑλληνικὸν Μέλον

83. Ψαροκόκαλο

. . . . .
.
. . . . .
. .
. . . . . .
. .
. . . . . .
. .
. . . . . .
. .
. .
.
.

Ὀριζοντίως: Μούσα, Πτηνόν, Δημητριακὸς καρπὸς, Ποταμὸς Εὐρώπης, Βασιλεὺς Ρώμης.

Καθέτως: Κράτος Βαλκανίων, Ἔνδυμα, Τροφή, Αὐτοκράτωρ Ρώμης, Ὀρυκτόν.

Θ. Γεωργιάδης

84. Φάκελλος

. . . . . .
. . . .
. P .
. . . .
. . . . . .

Ὀριζοντίως: Ὄρος Στερεᾶς Ἑλλάδος, Διοικητής.

Κάθετως: Πτωχὸς, ἀρετὴ

Διαγωνίως: Νησὶ τοῦ Αἰγαίου

Ε. Καζαμπάκας

85. Ἰνδικὸς Γρῖφος

Σ 2 (ἀριθμητικὸ) Α4 (ὄνομα κύριον) Κ 2 (σύνδεσμος) Χ 4 (οὐσιαστικὸν) Κ 3 (ῥῆμα).

Αἰκατέρ. Σβορώνου

86 Πυραμὶς

1 .
2 . . .
3 . . . . .
4 . . . . . .
5 . . . .

1 = Γράμμα
2 = Χρονικὸν διάστημα
3 = Γεωμετρικὸν σχῆμα
4 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
5 = Ἀθηναῖος Στρατηγὸς

Καθέτως: Πόλις τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος.

Δ. Ἀντανασιώτης

ΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΛΤΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία Διαγωνισμοῦ τοῦ 9ου φύλλου ἀπὸ τούς: Αἰκατερίνη Σβορώνου, Βίκτωρα Μελᾶ, Μαρίκα Σαράντη, Κωστάκην Ἀξελόν, Μ. Γρηγοριάδην, Ν. Ὡρολογόπουλον, Γεράσιμον Λιβιεράτον, Γουϊλλιαμ Πανᾶ, Λιλὴ Φάρου, Μῆτσα Γεωργαντᾶ, Βασίλειον Παυλίδην, Ἰωάννην Κοκκινάκην Κωνσταντῖνον Ζαγγογιάννην, Διονύσιον Ἀντανασιώτην, Διονύσιον Καλλιβωκᾶν, Β. Μακρυκώσταν. Γεωργ. Δημητρακόπουλον.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δρχ. 10. Πλάϊ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνεται τὸ ψευδόνυμον Φασουλῆς (α).

Παιδιά!

Παρακολουθεῖτε τακτικὰ τὴν συνέχεια τοῦ νέου μας ἀεροπορικοῦ μυθιστορήματος:

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...